

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KISMET

#1 New York Times Bestselling Author

LAUREN
BLAKELY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KISMET

LAUREN BLAKELY

İÇİNDEKİLER

Ayrıca Lauren Blakely
tarafından Hakkında

Kısmet
Onun Önsözü
Kadının Önsözü

1. Heath
2. Jo
3. Heath
4. Jo
5. Heath
6. Jo
7. Heath
8. Jo
9. Heath
10. Jo
11. Heath
12. Jo
13. Heath
14. Jo
15. Heath
16. Jo
17. Heath
18. Heath
19. Jo
20. Heath
21. Jo
22. Jo
23. Heath
24. Heath
25. Jo
26. Heath
27. Jo
28. Heath

Epilog
Epilog

Ayrıca Lauren Blakely
İletişim

Telif Hakkı © 2022 Lauren Blakely

Kapak Tasarımı Helen Williams.

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, hem telif hakkı sahibinin hem de bu kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni olmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez. Bu çağdaş aşk romanı bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yazar şunları kabul eder

Bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsü ve ticari marka sahipleri. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir. Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, özellikle alfa erkeklerin yer aldığı seksi aşk romanlarından hoşlanıyorsanız, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, iade etmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

AYRICA LAUREN BLAKELY TARAFINDAN

Büyük Kaya Serisi

Big Rock

Mister O

Well Hung

Tam Paket Joy

Ride

Sert Ahşap

Umutsuzca Bromantik Düet (MM)

Umutsuzca Bromantik İşte

Erkeğim Geliyor

Mutlu Sonlar Serisi

Bekarlık Yıldönümüm

Bir Joker Öpücüğü

Kapa Çeneni ve Öp Beni

Kismet

Aşkın Kuralları Serisi

Çıkarları Olan Arkadaşların Kuralları (Bir Ön Roman)

Bakire Kural Kitabı

Bakire Oyun Planı Bakire

Tekrar

Virgin Karnesi

Yazın Erkekleri Serisi

Onunla Atıyor Onunla

Kazanıyor

Hepsi Onunla

Kaçan Adamlar Serisi

Sevgili Seksi Eski Erkek
Arkadaşım Ya Olsaydı
Adamı
Dün Gece İçin Teşekkürler
Yan Kapıdaki Rüya Adam

Hediye Serisi

Nişan Hediyesi Bakire
Hediyesi
Çökmekte Olan Hediye

Savurgan Serisi

Sadece Bir Gece
Enfes Bir Dokunuş
Bir Haftalık Kocam

MM Bağımsız Romanlar

Bir Adam Barıma Sadece
Bir Kez Girdi
Bromance Bölgesi

Kalp Kırınlar Serisi

Once Upon a Real Good Time
Once Upon a Sure Thing
Bir Zamanlar Vahşi Bir Kaçamak

Erkek Arkadaş Malzemesi

Bir Arkadaş İstemek
Seks ve Diğer Parlak Nesneler
Tek Gecelik Stand-In

Lucky In Love Serisi

En İyi Planlar
İyi Hissetme Faktörü
Kimse Daha İyisini
Yapamaz Fermuarsız

Her Zaman Memnuniyet

Serisi Memnuniyet

Garantili Anında

Memnuniyet Gecelik

Hizmet

Daha önce hiç

PS Her Zaman Sen Vardın Özel

Teslimat

Seksi Takım Elbise Serisi

Şanslı Takım

Doğum Günü Kıyafeti

Paris'ten Sevgilerle

Wanderlust

Yarı Zamanlı Aşık

Tek Aşk Serisi

Seksi Olan Tek

Olan Ateşli

Olan

Knocked Up Planı

Olduğun Gibi Gel

Spor Romantizmi

Gol Atması En Muhtemel

En Değerli Playboy

Standalones

Stud Finder V

Kartı

Gerçek Anlaşma

Kalbimi Kırma

The Break-Up Albümü

Aşka Yakalanmışlar Serisi

The Pretending Plot (önceki adı Pretending He's Mine)

Flört Teklifi

İkinci Şans Planı (önceki adı Caught Up In Us)

Özel Prova (önceki adı Playing With Her Heart)

Baştan Çıkarıcı Geceler Serisi

Geceden Sonra Gece

Bu Geceden Sonra

Bir Gece Daha

Çılgınca Baştan Çıkarıcı Bir Gece

HAKKINDA

Bir yabancıyla yaşanan tek gecelik ateşli bir ilişki, lezzetli ve yasak bir ofis aşkına dönüştüğünde...

Londra'daki ilk akşamımda büyüleyici, kitapsever bir İngiliz'le karşılaştığımda kismet gibi geliyor ve gecenin sonunda bana yıldızları göstermeye başlıyor. Tekrar buluşmak için plan yaptığımızda uçuyorum.

Sonra kader bana bir oyun oynamaya karar verdi.

Meğer içten içe yanan yeni sevgilim benim ateşli rakibimmiş ve uğruna okyanusları aştığım seçkin müzayede evinde aynı terfi için yarışıyor muyuz.

Bu da yetmezmiş gibi, seksi kız ve ben yepyeni bir koleksiyon üzerinde birlikte çalışmak zorunda kaldık.

Her biri. Tek. Cazip. Gün.

Londra'daki Amerikalı bir kadın ne yapsın?

Uzakta, çok uzakta kalmak güvenli bir seçim olurdu, özellikle de onun geçmişini ve benimkini nasıl yansıttığını öğrendiğimde.

Ama kalbimle her zaman güvenli oynamıyorum.

İçindekiler Huysuz/güneşli bir ofis aşkı, gizli bahçeler, nehir kenarında dizleri titreten öpücükler ve kitapları seven bir kahraman.

KISMET

Lauren Blakely tarafından

İndirimlerden, yeni çıkan kitaplardan, ön siparişlerden ve özel ücretsiz hediyelerden ilk siz haberdar olmak ister misiniz? VIP posta listeme kaydolunburadan !

Ayrıca çok satan yazarlardan sadece sizin için bir seçkide ücretsiz kitaplar alacaksınız!

PRO İPUCU: E-postaların gelen kutunuza gittiğinden emin olmak için kaydolmadan önce lauren@laurenblakely.com adresini kişilerinize ekleyin!

Bu kitabın tüm büyük perakendecilerde sesli ve ciltli olarak da mevcut olduğunu biliyor muydunuz? Bağlantılar için web siteme gidin!

Bu başlıktaki tetikleyici uyarılar, hikayenin başlamasından on yıl önce bir ebeveynin sayfa dışı ölümünü ve bir eşin sayfa dışı içerir.

Hikaye başlamadan yıllar önce.

ONUN PROLOGU

Kısa bir süre önce

Sarmaşıklar hırpalanmış duvara tırmanıyor, arasında kayıyor, yeşil kollarını çatlak bir pencere camına dolayana kadar eski taşlar boyunca süzülüyor.

Sanki pencereyi kucaklıyor ya da belki de sessizce boğuyor.

Ivy gizli bir görevde.

Bu atışa böyle diyeceğim.

Fotoğraf makinemi kaldırıp bir fotoğraf çekiyorum, sonra da St Paul Katedrali'nden birkaç sokak ötede bir ara sokağa sıkışmış bu küçük eski kilisenin köşesini kaplamaya kararlı sinsi bir sarmaşığın fotoğrafını.

Orada, kalabalıklar ünlü alanın etrafında yılan gibi kıvrılmış, kapılarının açılmasını bekliyor.

Burada, şafak vakti sadece ben varım, tıpkı Londra'da gizli bir mücevhere rastlayan cesur bir modern zaman kaşifi gibi.

Bir bayrak dikip keşfimi işaretleyeceğim.

Tamam, olur.

Sanki benim tarzımmış .

Yumuşak kahkaham sabahın erken saatlerindeki ürkütücü sessizliğe hafifçe iniyor. Şehir henüz kollarını açmış ve çayını içmiş. "Bahse girerim bu sarmaşık her an meşhur olabilir," diye mırıldanıyorum.

Öğle yemeğinde fotoğrafı paylaşırken yapacağım türden hazırlıksız bir yorum. "Buranın ne zaman Instagramcılar tarafından istila edileceğine dair bahse girmek ister misiniz?"

Bahislerimizi oynardık, tahminlerde bulunurduk, sonra da günün hikayelerini .
Gelecek için olasılık ama pek olası değil.

Hayali öğleden sonra sahnesini bir kenara bırakıp başka bir kare çekmek için
kiliseden birkaç adım geri çekiliyorum.

Başka bir açı. Başka bir bakış açısı.

Birkaç tane daha çekiyorum, sonra kamerayı indirip manzarayı tek başıma
seyrediyorum ve paylaşma isteğimi bir kenara bırakıyorum.

. . . *biriyle.*

Paylaşmaktan başka yapacak bir sürü şey var.

Çekilecek fotoğraflar, okunacak kitaplar ve yapılacak
işler. Gitme vakti geldi.

ONUN PROLOGU

On yıl önce

I. Yapamam. Bekleyemem.

Nefes nefese, stüdyo dairemin kilidindeki anahtarı çeviriyorum. İyi, iyi.

Stüdyo cömert bir terim. "Dolap" daha uygun.

Ama hey, burası New York ve benim.

Nefes veriyorum, hala burada olduğum için çok mutluyum, hala internette bulduğum bu yer için heyecanlıyım.

Kapıyı itip açtığımda çıkan kulak tırmalayıcı ciyaklamaya rağmen.

Vay be. Bu ciyaklama *Oz Büyücüsü*'ndeki Teneke Adam'a benziyor.

Ama biraz WD-40 alıp menteşelere ayar vereceğim. Tıpkı yepyeni evime sevgi gibi -bitkiler, çiçekler, posterler, her şey.

İlk kez içeri adım atıyorum.

Hah.

Web sitesindeki resimlerden daha küçük. Bir kolumu uzattığımda neredeyse diğer duvara dokunabiliyorum. Üzerinde pencere çizimi olan.

Evet. Bodrum katındaki stüdyomun tek penceresi duvarda boyalı olan.

Lahana turşusunu derin derin içime çekiyorum. Yeni kibrit kutusu dairem sosisli sandviç arabası gibi kokuyor.

Tavanda asılı olan şey de ne?

Elimi yüzümün önünde sallarken parmaklarıma bir şey yapışıyor. Hayır.
Sadece hayır.
Örümcek ağları.
Sardalya tenekesi evimde örümcek ağları var.
Ürperiyorum.
Örümcekler ve ben .
Ama sorun değil, çarpan kalbimi rahatlatıyorum. Önemli şey değil.
Manhattan'dayım. Örümcekler önemsizdir. Yemek kokuları hayatın bir gerçeği. Ayrıca . . . Kendi banyom var. Doksan derece dönüyorum ve işte orada, tam olarak *benim büyüklüğümde*.
Evet, spor salonu dolabı gibi bir banyom var. Ama her şey yolunda.
Bununla başa çıkabilirim; çünkü Batı Yakası'nda yüksek lisans eğitimi aldıktan sonra New York'un *bu* büyük şehri her zaman hedefim oldu. Rüyalar şehrindeki her bir saniyeyi kucaklamayı planlıyorum.
Bir film müzikalindeki yıldız kız gibiyim, otobüsten yeni inmiş, kabarık eteğiyle şarkı söyleyip dönüyor, Büyük Beyaz Yol'da step dansı yapmaya ve Broadway yönetmenine neler yapabileceğini göstermeye hazır.
Tamam, şarkı söylemiyorum, dans etmiyorum ya da rol yapmıyorum. Ama Lascaux mağaralarından Warhol'un Campbell's çorba kutularına kadar sanat tarihini biliyorum.
Hiçbir şey beni New York sanat dünyasına sahip olmaktan alıkoyamaz.
Ne geçmişim, ne son birkaç yıl boyunca örülen yalanlar ağı, ne de beni kandıran insanlar.
Artık yörüngemden çıktılar ve hayatımı kendim kurmayı planlıyorum. Yeni ev, yeni şehir, yeni arkadaşlar.
Bu benim baştan başlamam.
Üniversiteye gitmeden önce annemin bana ne dediğini hatırlıyorum. *Sende bu var*. Kesinlikle.
Elveda geçmiş. Merhaba, şimdiki zaman.

* * *

On hızlı, fantastik yıl sonra, o ilk penceresiz, prezervatif kokulu tabuttan çıktım ve Yukarı Batı Yakası'nda tek yatak odalı bir eve taşındım.

Bonuslar arasında bir pencere, leylak kokusu ve sekiz bacaklı ürpertici sürüngelelerin mutluluk verici yokluğu yer alıyor.

Daha iyi bir işe yükseldim, daha fazla para kazanıyorum ve dünyadaki en sevdiğim yerde yaşamayı seviyorum.

Bu şehir.

Çok sayıda arkadaşım, bir sürü ilham kaynağım ve bulduğum bir sürü ailem var. Yıllarca kendimi biraz kaybolmuş hissettikten sonra, New York artık benim evim.

Köşede ne varsa ona hazırım.

olarak, aşk gibi dört harfli bir kelime içerebilir.

Sonra bir sabah ofisime girdim ve asıl kirli kelimenin *sırada* olduğunu öğrendim.

HEATH

Mahallemdaki kitapçının yeni çıkan kitaplar rafındaki yetersiz ürünlere boyun eğmiş, hem sayı hem de içerik açısından hayal kırıklığına uğramıştım. Bugünün öne çıkan yarışmacısını alıyorum - tüm Londra'daki sosyal medyaya en hazır noktaların bir fotoğraf kitabı, bakalım, bir Instagramcı dörtlüsü tarafından derlenmiş.

Harika.

Sayfaları çevirirken alay ediyorum. Londra'nın gelmiş geçmiş en iyi beş listesi gibi - Big Ben, Londra Kulesi, Tower Bridge, vesaire, vesaire, vesaire. Bu şehirde o kadar çok eşsiz manzara var ki, hiçbiri listede yer almıyor.

Bu harika noktayı kaçırdım. *Bu* harika noktayı kaçırdım. Kitabı tiksintiyle kapattım.

"Seni rahatsız eden bir şey mi var Heath?" Soru dükkân sahibi Nigel'dan geliyor.

Ona doğru bakıyorum ve tezgahtan başını bile kaldırmadığını görüyorum.

"Bu konuda mı?" Rahatsız edici kitabı tutuyorum. "Bu... bekle . . .hemen hemen her şey."

"O zaman yanındaki yeşil kitabı almalısın. Her yerinde sen yazıyorsun."

Ona yan gözle baktım ama boşa gitti. Nigel'ın dikkati tabletinden ayrılmıyor. Tezgâha yaklaşıyorum, böylece ekrandaki kutularda sayıları kaydirdığı ekranı görebiliyorum. "Sudoku'yu gerçek bir kalemle yapma nezaketini gösteremez misin? Ve mesela kağıt üzerinde? Mesela sayfaları olan bir kitapta?"

Nigel tıraşlı kafasını sallıyor. Pırıl pırıl kafatasını tek bir saç teli bile örtmüyor. "Hayır."

Homurdanarak rafa geri dönüyorum, sonra bir deste iskambil kağıdı büyüklüğünde nane yeşili bir ciltsiz kitap görünce geri çekiliyorum. Yazarı *da Twitter'ın zekâsı ve bilgeliği*. "Ciddi misiniz? Bu saçmalığı mı satıyorsun? Bu gerçek bir kitap değil. Sosyal medya akışından derlenmiş ilham verici alıntılardan oluşan bir koleksiyon. Bahse girerim içinde gün batımı resimleri, buharlı çay fincanları ve kapı girişlerine stratejik olarak asılmış pırıl pırıl acı biber ışıkları vardır."

Sonunda Nigel yüzünü kaldırdı. Koyu tenine karşı inci gibi beyaz, dişlek bir sırıtışla bana bakıyor. "Ve Leicester Meydanı'ndaki bir striptiz kulübüne yarı fiyatına bilet satar gibi satıyor."

Haklı olduğumu anlamak için açmama gerek yok, ama açıyorum, yavan bayağılıkları yutarken başımı sallıyorum. *Hayallerinizin gidin; bugün bir armağandır; geleceği kucaklayın*. "Kitaplar hikayeler içindir. Her türlü hikâye için. Macera, romantizm, gizem, korku. Ya da faydalı bilgiler için. Ama bu? Bu sadece günün sonunda banyo yapmak ya da kahve işe yaramadığında şarap içmek üzerine kusulmuş düşünceler. Tüm bu *bilgileri* internette de bulabilirim," diyorum ve parmaklarımı şıklatıp kitap bahanesini yeniden rafa kaldırıyorum.

Nigel'in gözleri abartılı bir şaşkınlıkla açılır. "İnterneti nasıl kullanacağını biliyor musun? Mucizeler her gün çoğalıyor."

"Herhangi bir soru yazdığınız şey, değil mi? Mesela, 'Bugün neden herkes göt herifin teki?' gibi."

"İşte *bu* iyi bir kitap olurdu. Hmm. . ." Çenesini kaşıyor. "Düşündüm de, yeni biyografilerin hemen arkasında tam da bu başlığın bulunduğundan oldukça eminim."

Ve benimle dalga geçtiğinden oldukça eminim. "Öyle mi?"

"Evet, şu reality şov sosyetesinin biyografisinin arkasında." Hafızasını canlandırmak istercesine parmaklarını şıklatıyor. "Göğüs ameliyatı olan. Ya da ... bekle . . . kık implantları mıydı? Bir şey büyüdü, bir şey küçüldü, biri dava edildi, biri dangalak oldu. Arkasına bir bak. Aradığın kitabı bulacaksın."

Kollarımı kavuşturup ona dik dik bakıyorum. "Neden bana bu çöpçü avının sonunda ne olduğunu söylemiyorsun?"

Sonunda Nigel boğazını temizledi ve dikkatini bulmacasına verdi, pes etti ve mırıldandı: "Yeni bir Trevor Masters var. Muhteşem bir şey. Onu biyografinin arkasında bulacaksın, seni lanet olası pislik."

Oh, bu gerçekten istediğim şey.

Ateşli hikayeleri bir kenara bırakıyorum. Öykülerde yanlış bir şey yok, ama bunun için gelmedim. Ödülü bulduğumda sırtışı memnuniyetle genişliyor. "Elinde iyi bir şey olduğunu biliyordum. İtiraf et, bu külçeyi sadece benim için saklamışsın."

Alay ediyor. "Ben öyle bir şey yapmadım. Onu orada gördüm ve yerinden oynatmaya zahmet edemedim."

"Oh, orada kendi kendine saklandı, değil mi?" Yeni cinayet romanını aldım ve kapağını taradım. *Bir balıkçı teknesinde, ağzında yemle ölü bir ceset bulunur. Dedektif cinayet kokusu alıyor.* "Ama içinde sevdiğim her şey var mı?"

Nigel başını kaldırır, sakalını sıvazlar. "Bir bakalım. Bir sürü kırmızı ringa balığı. Tüyler ürpertici bir gerilim. Dağınık, sayfalar dolusu kanla işlenmiş bir cinayet... Senin en sevdiğin şeylerin hepsine sahip olduğunu söyleyebilirim, Heath."

Kararlı bir şekilde kapağa vuruyorum. "Mükemmel." Kitabı kolumun altına sıkıştırıp tezgâha yöneliyorum. "Rhys Locke'u da ciltsiz olarak aldığında bana haber ver. Son mücevher soygunu göreviyle ilgili spoiler vermekten bir yıldır kaçınıyorum."

"Kaçınma yeteneğiniz sınır tanımıyor," diye belirtiyor.

"Bir madalya kazanabilirim." Zilimi çalarken dükkândaki vitrinlere göz gezdiriyorum. Bir zamanlar Nigel sadece kitap satardı. Şimdi, küçük dükkânı kartlarla, çıkartmalarla ve ironik sözlerle dolu bardak altlıklarıyla dolup taşıyor, örneğin *Senden hoşlanıyorum. Seni en son ben öldüreceğim* ve *Şarap. Çünkü insanlar berbattır.*

"Hafızam beni yanıltmıyorsa, burada kitap satıyordunuz, değil mi?" Kasanın yanında asılı duran bir çift çorabın üzerinde bir ata sarılmış genç bir kız resmi ve "*Ben de herkesten nefret ediyorum*" yazısı var.

Nigel'in gözleri heyecanla parlıyor. "Faturaları ödemeyi daha çok sevdiğime karar verdim. Ve bugünlerde herkes kitaplardan çok arsız sözleri seviyor."

Çorapları parmaklarım. "*Herkesten nefret ediyorum* çoraplarından kaç çift satıyorsunuz?"

Sırtışı para kokuyor. "Düzinelerce. *Mesele* bu. İnsanlar artık her şeyden nefret ediyor ve bunu birbirlerine söylemeye bayılıyorlar. Bir şeyden ne kadar nefret ettiğinize dair bir söz söyleyin, altın olursunuz." Cüzdanımda birkaç banknot ararken Nigel parmağıyla telefonuma işaret etti. "Kredi kartını telefonuna koyabilirsin, biliyorsun. Sonra da kart okuyucuya dokundurabilirsin." Tezgâhın üzerindeki siyah, uzay çağı cihazına başıyla işaret ediyor. "Benim gibi insanlar için çok daha kolay olur."

Ürpererek ona *delirmişsin* gibi bir bakış attım. "Bunu neden yapmak isteyeyim ki? Hayatını kolaylaştırmak için mi?"

Omuz silkiyor, başını sallıyor. "Bilmiyorum. Belki topluma ayak uydurmak falan."

"Ah, o zaman beni olayların bir parçası olmak isteyen biri sandınız," diyorum ona.

"O zaman bu çoraplar için pazarı kesinlikle anlıyorsunuz," diyor.

Sırtarak kitabı kanvas çantama koyuyorum ve yol boyunca hızlı bir mola vererek işe doğru ilerliyorum. Kitapçının köşesinde, kitabı bırakmak için yerel kütüphanenin merdivenlerinden yukarı fırlıyorum.

"Bu sefer iyi bir şey olsa iyi olur," diye sesleniyor Alice iadeleri sıraladığı tezgâhın arkasından.

"Size sadece en iyi ciltli ve basılı kitapları getiriyorum." Çantama ve daha önce okuduğum bir yığın kitabı alıyorum. "Bunların hepsi Heath Graham'ın onay mührüyle geliyor."

"Bir gün bunu bir kitap kulübüne dönüştüreceğim. Seni bir sonraki Oprah ya da Reese yapacağım. Şimdilik bunlar benim olduğu için mutluyum." Uzun saç örgüsünü omzunun arkasına atıp eğilerek kitapları tek tek kontrol ediyor. "Rhys Locke için bir bekleme listem var," diyor ve yığının tepesine vuruyor. "Hepsine minnettarım." Göz kırıyor. "Ve tüm sevgililerinizi bağışladığınızı kimseye söylemeyeceğim."

"Sırlarımı sakladığın için teşekkür ederim," diyorum ve sonra yola koyuluyorum.

* * *

Ertesi gün, balıkçıyı kimin öldürdüğüne dair hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

Ofise yakın bir kafede bir sayfa daha çevirip çayımı bitirirken bir yandan da polisiyeye devam ediyorum. Saatime hızlı bir bakış, çalıştığım müzayede evindeki ilk telefon görüşmemden önce bir bölüm daha sıkıştırabileceğimi söylüyor.

Normalde ofise gider ve beş dakika kala orada olurdum. Ama bugün farklı.

Bugün, umutsuzca cinayetin dikkatimi dağıtmasına ihtiyacım var.

Önümdeki hikayeye odaklanıyorum. Katil yem tedarikçisi, tekne sahibi ya da muhtemelen deniz kaptanı olabilir. Henüz tanımadığım biri de olabilir.

Henüz düşünmedim. EntriKa beni sayfalar arasında koşturuyor, sonra yüksek perdeden bir ses konsantrasyonumu yarıp geçiyor.

"Aman Tanrım, bu sonun geleceğini hiç tahmin etmemiştim. Bunu yapanın gerçekten de kaptanın karısı olduğuna inanamıyorum."

Ne?

Hayır.

Hayır, yapmadı.

Ağır çekimde, her seferinde bir milimetre acı çekerek, bakışlarımı elimdeki kitaptan kaldırıyorum.

Genç bir sarışın, belki üniversiteli, beni fark ediyor, gülümsemeye başlıyor, sonra ne okuduğumu fark ediyor ve nefesi kesiliyor.

Elini ağzına götürüyor, sonra da söylediklerini silebilecekmiş gibi sallıyor. "Hayır. Yanılıyorum." Kafasının yan tarafına vurur. "Aptal Sandy. Öyle bir şey olmadı. Ben o serinin ilk kitabını düşünüyorum. Evet, işte bu!"

Ama artık çok geç.

Okuma zevkimin balonunu patlattı.

En azından düzeltilemez olanı düzeltmeye çalışmayı bıraktı. Kız uzaklaşırken içimi çektim. Neden burada, insanların konuşmak zorunda hissettiği bir yerde okuma zahmetine giriyorum ki?

Doğru ya. Çünkü okumak, tartışmasız sevdiğim birkaç şeyden biri. Dışarıda okumak.

İçeride okumak. İşten

önce okumak. İşten

sonra okumak.

En yalnız, en basit keyiflerden biri herhangi bir yerde okumaktır ve bugün, alabileceğim tüm neşeye ihtiyacım var.

Çayımı bitirip garsona teşekkür ettikten sonra anlamsız kitabı kolumun altına sıkıştırıyorum.

Kaptanın karısı. Anlaşıyor.

Kaldırım boyunca ilerleyerek çalıştığım binaya doğru yol alıyorum. Asansöre adım attığımda irkildim. Sandy burada.

Ve sırtıyor.

"O değildi," diyor, geri adım atarak. "Ben tamamen Rhys Locke'un geçen hafta çıkan kitabını düşünüyordum. Hani mücevherlerin sıcak hava balonunda olduğu ortaya çıkmıştı."

Bekle.

Bir spoiler daha mı verdi?

Dur. Sadece dur. Elimi kaldırıyorum. "*You'nun* gelecek sezonunun nasıl bana bildirmek ister misin?" Kardeşimin sesini duyuyorum. *Arada bir nazik ol. Bu seni incitmez.* Ama azarlaması beni durduracak kadar yüksek değil. "Belki de son doktoru öldürüp öldürmediklerini? Ya da benimle konuşmayı kesip günümü mahvetmeyi bırakabilir misin?"

Sandy'nin alt dudağı titrer. "Özür dilerim."

Saniyeler sonra gözlerinden yaşlar süzülür.

Kalbim sıkışıyor. Gözyaşlarını çok severim.

Özellikle de bunlara sebep olan ben olduğumda.

Ama mendil almak için elimi cebime atamadan asansör altıncı katta duruyor, kapılar açılıyor ve o ayakları yanıyormuş gibi fırlıyor.

Asansörden daha yavaş çıkıyorum, HighSmith Associates'in kızıl saçlı resepsiyon görevlisine homurdanarak selam veriyorum ve küplerin arasından geçerek ofisimin kapısına ulaşıyorum. İçeride ceketimi koltuğa asıyorum ve masama ulaştığımda kollarımı sıvıyorum.

Bilgisayarı açıyorum.

O anki ruh halime rağmen telefon görüşmesi iyi geçiyor ve değerlendirme departmanından gelen bir raporu incelerken sessiz geçen dokuz dakikanın tadını çıkarıyorum. Sonra, keçi sakallı, gözlüklü pazarlama müdürü içeri giriyor.

"Raporların için yardıma ihtiyacın var mı Heath?"

Okuma gözlüklerimi çıkarmaya zahmet etmedim. "Hayır, Freddy. Ben iyiyim."

Freddy sarı ördeklerle süslü papyonunu çekiştiriyor. "O halde, yeni Ekspresyonizm koleksiyonu için bir pazarlama sloganı bulmama yardım etmek ister misin? İşten sonra The Magpie'da bir bira içip sohbet edebiliriz? İşimiz bittiğinde eşim de bize katılabilir."

Şimdi bunun bir yere varacağını hissederek gözlükleri çıkarıyorum.

Freddy boğazını temizler ve devam eder. "Millie'nin size tanıştırmak istediği çok hoş bir arkadaşı var. Adı Livvy ve kendisi bir öğretmen."

Ah, olay örgüsü kalınlaşıyor - bu bir tuzak, hem üstü kapalı bir tuzak değil. Birkaç yıl önce olsa böyle bir şeye evet derdim.

Denedim. Gerçekten, çaba gösterdim. Dünyanın Livvys'leriyle, bir arkadaşımın arkadaşlarıyla, bir arkadaşımın kuzenleriyle, hatta onların tenis koçlarıyla tanıştım.

O tanışma randevuları *bazı nedenlerden* dolayı hiç işe yaramadı.

Hayatta bazı şeyler vardır, ilk başta başarılı olamazsanız, denersiniz, tekrar denersiniz, ancak kör flört bunlardan biri değildir.

Freddy'ye orada bulunduğumu, bunu yaptığımı ve tişörtü satın aldığımı açıklamama gerek yok. Bu kişisel bir şey. Özel. Sanatla, değer biçmelerle, koleksiyonlarla ya da her gün bu masada oturmamın nedenlerinden herhangi biriyle ilgili değil. Neden hayır dediğimin *bana bir* kez daha hatırlatılmasına da ihtiyacım yok.

Onun yerine teklifini değerlendiriyormuş gibi başımı sallıyorum. "Bunu bir düşüneyim."

"Harika. Sonra görüşürüz, dostum."

Hayır, yapmayacaksın.

O ayrıldıktan sonra birkaç müşteriyi arıyorum, gelecek işleri gözden geçiriyorum, ayrıntıları teyit ediyorum. Sonuncusundan sonra telefonu kapattığımda, satış uzmanlarından biri olan Riya, kalın altın bileziğiyle oynayarak kapıdan içeri giriyor.

"Merhaba, Heath! Yarın Emily için geliştirmekte olan sanatçıları en iyi şekilde nasıl konumlandırabileceğime dair bir sunum yapmam gerekiyor ve bazı notlar almak *istiyorum*. Alıştırma yaparken bana geri bildirimde bulunma şansın var mı?"

"Geribildirim artık bir fiil mi?" Retorik bir soru - dilbilgisinin bu şekilde çalışmadığından oldukça eminim.

"Eğer değilse, olmalı! Geri bildirim almayı seviyorum. Ne zaman işbirliği yapmak istersen sana geri bildirimde bulunabilirim."

Bu kısaltılmış kelime midemi bulandırıyor. Birkaç heceyi kesmek ne kadar değerli zaman kazandırır ki? Yineleme, ortak çalışma, geri bildirim, derinlemesine inceleme; hepsi en kötüsü.

Onun isteğini nasıl savuşturabilirim? En hızlı yolu seçiyorum. "Yükselen sanatçıları konumlandırmanın en iyi yolu köklü sanatçıların yanında yer almaktır. Bu, yeni ve deneyimli koleksiyonerlere ulaşmana yardımcı olacaktır, Riya. O yüzden onları bire bir eşleştir."

"Harika! Evet, bu harika. Şeref!" Eğilerek uzaklaşıyor ama gitmek yerine bir kez daha içeri giriyor. "Dart sever misin? Burada grup arkadaş köşedeki barda dart gecesi düzenliyoruz ve bazı arkadaşlarımız da geliyor. Eğer katılmak istersen . . ."

Demek *sadece* dart değil. Asla sadece dart değil. Bu başka bir Heath projesinin başlangıcı.

"Korkarım meşgulüm o zaman," diyorum.

Kaşları çatılır ve kararsızca *mırıldanır*. "Ama . . . Sana tarih vermedim."

Saçmalık.

Normalde sosyal taleplerden kaçarken bir adım önde olurum. Şu kaptanın karısı spoiler'ı kaçınma radarımı çok şaşırtmış olmalı.

En iyisi yeniden ayarlamak. "Öyle değil mi? Benim hatam. Belki de e-posta ile göndermelisin o zaman." Ona sırtıyorum ve aklıma bir not düşünüyorum: *Riya'dan gelen e-postaları açmayın.*

O gittikten sonra bilgisayarına dönüyorum ve bazı post-modern eserlerin yaklaşan özel satışı için ajandamı açıyorum. Planladığımdan daha ilerideyim ve projeleri vaktinden önce teslim etme serimi sürdürerek Emily'ye erken teslim edebiliydim.

Kimse benim rekoruma yaklaşamaz bile.

Bu tavşan temposu bana HighSmith'teki iş ilanlarını incelemek için yeterli zamanı veriyor. Belki şirket içinde bir yerlerde evden çalışma pozisyonu vardır. Dikkatimi dağıtacak daha az şey olur, daha fazla açık artırma düzenleyebilir, daha fazla satış yapabilirim. . .

Daha az insan

görmek. Bu mutluluk olurdu.

Uzaktan çalışmak, İngiliz dilindeki en seksi iki kelimedir.

Telefonum bir iş bağlantısına tıklamak üzereydim. Cevap veriyorum ve "Heath, ben Emily. Hemen ofisime gelebilir misin?"

Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. Patrona evet diyorum ve neden durup dururken aradığını merak ederek köşedeki süitine gidiyorum.

Ofise girdiğimde, izlerimde duruyorum. Her şeyi berbat eden sarışın Sandy, Emily'nin koltuğunun kenarına tünemişti. Elinde bir kitap tutuyor; adı *Takım Çalışmasında Ben Yoktur*.

Kimsenin okuma tercihlerini asla yargılamam -fotoğraf kitapları sayılmaz; onlar benim yan gözümün oklarından muaf değiller- bu yüzden bu kişisel gelişim kitabını kötülemiyorum.

Ancak başlık, endişeyle birlikte tüylerimi diken diken ediyor.

"Heath, anladığım kadarıyla yeğenimle tanışmışsın. Sandy, Leeds'ten Londra'ya geldi ve üniversitede işyeri psikolojisi üzerine çalışıyor," diye söze başlayan Emily, bir süre sonra altın çerçeveli gözlüklerini çıkarıp katlayarak masasının üzerine düzgünce yerleştirdi. "Belki de daha fazla ekip çalışmasına ihtiyacınız olabileceğini düşündük" - başparmağını ve işaret parmağını kaldırarak bir parça boşluk gösteriyor - "daha fazla ekip çalışması. Daha fazla işbirliği. Yeni çalışma şekli bu. Sandy önümüzdeki bir ay boyunca HighSmith'te stajyer olarak çalışırken bana yardımcı olacak. O ve ben başkalarıyla birlikte çalışabileceğiniz projeler üzerinde beyin fırtınası yapacağız. Bazı grup projeleri olacak ve sonra biraz bire bir çalışma olacak - belki Freddy veya belki Riya ile. Karar verdiğimizde sana haber veririm."

Öldür. Beni. Şimdi.

"Kulağa son derece fantastik geliyor." Kelimeleri boğazımdaki sirkeden zorla geçirmeyi başarıyorum. Şimdi Nigel'ın dükkânındaki çoraplarla tam bir sempati içindeyim.

Ofisime hedefim tekti: Yeni bir iş bulmak.

Emily'nin hafta başında gönderdiği açılışı getirdim ve inceledim. Evet, bu şapkamda harika bir tüy olurdu. Yayım için harika bir ip.

Ve en iyisi de uzaktan çalışabileceğim anlamına geliyordu. *Tek başına.*

Tıpkı dört yıl önce bugün eşim öldüğünden beri olduğum gibi.

JO

Muhteşem bir şeyin ne zaman gerçekleşeceğini bilme konusunda bir yeteneğim var. Cuma sabahı uyandığımda bir enerji, havada belli bir çıtırtı var.

Yorganı üzerimden atıyorum, kollarımı uzatıyorum ve pencereyi açıyorum. İçeri güneş ışığı giriyor, kuşlar cıvıldıyor. Bir duvarı robin yumurtası mavisine, bir duvarı nane rengine boyanmış New York' müstehcen geniş dairemde dans ederek sabahımı geçirirken neşeli bir Broadway şarkısı çalıyorum. Nakarata eşlik ederken dünyanın en iyi kahvesini yapıyorum.

Peki, tamam.

Tek yatak odalı bir evde yaşıyorum, New York'ta romantik komedilere konu olacak kadar büyük bir dairede değil ve oturma odasının penceresini açtığımda içeride uçan tek kuş bir güvercin olurdu.

Ama bir pencerem var ve bu asla eskimez.

Yine de, dergi editörlerinin beyaz perdede sihirli bir şekilde alabildikleri o imkansız New York evlerinden birinde yaşadığımı hayal etmeyi seviyorum. Ben büyük, cesur dünyayla mücadele etmeye hazır cesur genç New York'luyum.

Tamam, otuz iki yaşındayım ve pek genç ya da cesur sayılmam. Ama genç bir ruhum ve aktif bir hayal gücüm var.

Hızlı bir düşün ardından işteki büyük gün için giyiniyorum. Yirmi dakika sonra, en iyi profesyonel göz kalemimi ve rimelimi sürmüş, sevimli mavi bluzumun düğmelerini iliklemiş ve sarı ve deniz mavisini papatyalarla kaplı bir çift Mary Jan ayakkabı giymiştim.

Onlar iyi şans ayakkabıları. Silahlandım ve büyük gün için hazırım.

AirPods'umda cıvı cıvı *Anything Goes* müziği eşliğinde Columbus Bulvarı'na doğru yola çıkıyorum. Bir Cole Porter şarkısıyla başlayan her gün daha güzeldir.

Dr. Insomnia's Tea and Coffee Emporium'un önünden geçerken gözlerimi sabah güneşinden koruyarak pencereden içeri bakıyorum.

Easton arkadaki bir masada mahkemeye çıkmaya hazır görünüyor. O benim kuzenim. *Sarsılmaz güvenin* patentini aldığına eminim.

Müziği kapattıktan sonra kapıyı çekip açıyorum ve tahtına doğru yürüyorum. "Bugün dünyanın kralı gibi görünmüyor musun?" En büyük şampiyonum olan adama söylüyorum.

Easton bana rahat bir sırıtış fırlatıyor, gülümsemesi rahat ve soğuk ve benimkiyle aynı renkteki mavi gözlerini aydınlatıyor.

Kuzen olmamıza rağmen bir sürü *benzer* yönümüz var. Aynı tonda koyu kahverengi saçlar, aynı açık ten. Ayrıca, kız kardeş olan annelerimiz sayesinde destansı uzun kirpiklere sahip olduk. Uzun kirpiklerin bir erkekte işe yarayacağını hiç düşünmemeniz komik ama kadınların Easton'ın kirpiklerini bu kadar beğenmesi biraz korkutucu.

Ya da en azından kız arkadaşı Bellamy'den duyduğum .

Küçük bir kavanoz yoğurdu önüme koyarak, "Al bakalım. Yaban mersinli. Evde günlük kahve ihtiyacını çoktan karşılamışsındır diye düşündüm."

Bir parmağımı onaylarcasına ona doğru sallıyorum. "Tıpkı kız arkadaşlarıma söylediğim gibi, sen bir tanrıçasın. Ve bunu büyük bir övgü olarak kabul etmelisin. Tanrıça statüsüne erişen nadir erkeklerden birisin."

Bana şüpheli bir bakış fırlatıyor ama hafifçe omuz silkiyor. "İltifatını kabul ediyorum ama günde sadece bir fincan kahve içtiğini ve kahvaltıda yoğurdu tercih ettiğini hatırlamak ne kadar zor olabilir ki?"

"Sanırım çok zor değil. Sadece bir kahveye ihtiyacım olduğunu görmek kolay. Bunun ötesinde doğal olarak kafeinliyim," diyorum omzumu şakacı bir şekilde sallayarak.

"En neşeli sensin," diye .

Onu dürtmek için bir kolumu masaya uzatıyorum. "Şevkli olmakta yanlış bir şey yok. Ayrıca, neşeli olmak kariyerim için de iyi."

Şirketime katıldığım 365 günden bu yana şirket basamaklarını hızla tırmanıyorum - babamın yapabileceğime asla inanmadığı bir şey. Ama işte babam beni kariyerimin tuzakları konusunda her zaman uyarırdı. *Bunu üstlenmeye hazır mısın? Bu seni biraz aşar mı? Üstesinden gelebileceğine emin misin?*

Evet babalık, çok eminim.

Hepsini hallettim, çok teşekkür ederim.

Easton'a, "Şimdi de Bancroft House'daki başkan yardımcılığı görevi için sunumumu yapacağım," dedim.

Kolunu görkemli bir şekilde savurarak bana bir seyirci bahşediyor. "Benim üzerimde pratik yap. Bu şekilde orada Başkan Yardımcısı statüsüne sahip olan en genç kişi olacaksın."

"Gerçekten de öyle," diyorum.

"Ve en iyilerin önünde yapacağınız bir prova oraya ulaşmanıza yardımcı olacaktır."

Ona *çok duygulandığımı* belirten bir sırıtış attım. "bayılıyorum."

"Gerçekten de sonsuz," diyor. "Devam edin."

Günlerdir atışımı çalışıyorum. Her şey yolunda, ama bir kez daha deneyebilirim. Omuzlarımı dikleştirdim ve söze girdim. "Modern Sanat departmanını yönetmeye hazırım," diyorum ve konuşmamı yapıyorum. Konuşmamı prova ettiğim gibi, mantıklı ve olumlu bir şekilde yapıyorum. "İşte bu yüzden bu iş için en iyi aday benim."

Easton'ın birkaç tavsiyesi var: yavaş ol ve başarılarımdan bahsederken acele etme, koleksiyon için vizyonlarımdan bahset ama çok fazla detaya girme. Tavsiyesine uyarak bir kez daha gözden geçirdim.

İşimi bitirdiğimde, iş konusunda bilgili kuzenim yavaşça alkışlıyor. "Hazırsın. Şimdi, git yakala onları, kaplan."

Otuz dakika sonra işe girdim, doğruca Miranda'nın ofisine gittim ve neden bu şirkete en yeni başkan yardımcısı olarak iyi hizmet edeceğimi anlattım.

Biz daha büyük, daha eski, daha köklü müzayede sağlı sollu iş kazanan heyecan verici yeni bir müzayede eviyiz. Bu terfi, babamdan hiç yardım almadan on yıldan fazla bir süredir kendi başıma hazırladığım muhteşem New York hayatımın tepesindeki kiraz olacak.

Ve bu benim için sorun değil.

İşte bu yüzden New York benim için çok değerli. Bu şehri tüm kusurları ve çılgınlıklarıyla seviyorum. Manhattan ve ben birbirimize bağlıyız. Bir müzeye, bir gösteriye, bir pop-up mağazasına, yeni bir sanat enstalasyonuna, bir turşu topu barına veya bir karaoke kulübüne katılmadığım bir hafta sonu geçmiyor. Bu şehri içime çekiyorum ve hayatımdaki insanlar sayesinde bana neşe veriyor. Erkekler gelir ve giderler, hiç gitmezler ama dostlar kalır. Şehrin dört bir yanına serpiştirilmiş harika bir ekibim var; onlar benim kayalarım ve onları en iyi insanlardan oluşan yamalı bir yorgandan bir araya getirdim.

Bu yeni VP görevi beni sevdiğim yere daha sıkı bağlayacak. Nefesimi tutarak, iyi haberlerin gelmesini umuyorum.

Miranda Bancroft bana şeftali dudaklı sırıtışını gösteriyor. "Mükemmel bir savunma yapıyorsun Josephine," diyor ve ben gökyüzünü öpmek istiyorum. VP'ye *bu kadar* yakınım. Elbette Miranda bana zamdan, yeni kartvizitlerden ve yeni işimde yapacağım ilk açık artırmadan bahsedecek. Demek istediğim, işte orada, uzun boylu oturuyor, kızıl saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor, gülümsemesi patlıyor.

"Sadece küçük bir şey var," diye ekliyor, sanki ikram etmek üzereymiş gibi. Bu umut verici - belki de onu onun kızı olduğuma ikna etmek için yaklaşan yaz akşamı sergisiyle bile başlayabilirim.

"Elbette. Ne oldu?" diye hazır bir şekilde soruyorum. Getir. Getir. Getir.

Miranda'nın gülümsemesi genişliyor. "Bildiğiniz gibi, seçkin küçük müzayede evimiz o kadar hızlı büyüyor ve o kadar çok iş kazanıyor ki, daha büyük olanlar uyandı ve fark etti."

"Doğru, elbette. Bu ayın başlarında Abernathy koleksiyonu için Christie's, Sotheby's ve HighSmith'i geride bıraktık" diyorum. Bu büyük bir başarıydı. -Avrupa'nın en ünlü sanat koleksiyonerlerinden biri için müzayede düzenleme şansını kazandı.

Miranda parmağını incilerinin üzerinde gezdiriyor, bu başarılı açık artırmanın ödülü. "Ah evet. Bu beni oldukça mutlu etti. Hatta o kadar mutlu etti ki HighSmith reddedilemeyecek kadar iyi bir teklifle geldiğinde reddetmedim."

Bilmecesini çözmeye çalışırken kaşlarım çatılıyor. "Ne tür bir teklif?" "HighSmith, Bancroft'u satın alıyor."

"Oh," dedim. Bugün duymayı beklediğim şey bu değildi. Ya da yarın. Ya da herhangi bir gün.

"Bu harika bir teklif," diye devam ediyor Miranda, "ve en iyi tarafı, HighSmith en iyi çalışanlarımdan kimi tutmaları gerektiğini bilmek istedi. Ben de tabii ki seni dedim."

İlham verdiği gurur ışıltısına rağmen, bunun ne anlama geldiğini öğrenmek için can atıyorum. "Teşekkür ederim. Güvenoyu için minnettarım."

"Bunu hak ediyorsun, ama şöyle bir şey var: HighSmith seni tutmak istiyor, ama şu anki işinin yerini değiştirecekler," diyor, sanki Met'in anahtarlarını bana teslim ediyormuş gibi. "Eğer kalmak istersen, seni Londra'ya göndereceğiz. Ve bir ay içinde, oradaki bölüm başkanı Emily Hathaway'e sunumunu yapabilirsin."

Londra mı?

Londra mı dedi? Hava

durgunlaşıyor.

Kaslarım geriliyor.

Boğazım daralıyor.

O şehre en son ne zaman gittiğime dair anılar acı bir şekilde günümüze akın ediyor. Orada çalışarak geçirdiğim yaz. Olan şeyler. Arkadan bıçaklayan sırlar.

İhanet.

"Londra mı?" Onu doğru duyduğumdan emin olmak için zayıfça sordum.

Benim adıma sevinmiş görünüyor, sanki kalkıp başka bir ülkeye taşınmak istemeyeceğimi hayal edemiyormuş gibi. "Evet. Orası harika, değil mi? Şu anki işini korumak istiyorsan bir hafta içinde başlaman gerekiyor. Ve eminim ki az önce *yaptığın* sunum *orada* da harika bir sunum ."

Tamamen sahte bir gülümseme takınıyorum.

Aslında hiçbir şeyden hoşlanmıyorum. Ben öyle bir kız değilim. Ama nefret ettiğim bir şey varsa, o da lanet olası Londra'dır.

* * *

Ertesi sabah, Emerson tarçınlı çöreklerle kurtarmaya geleceğini duyurur.

Emerson: Her şeyi biraz daha iyi yapıyorlar. Söz veriyorum. Yakında görüşürüz.

Otuz dakika sonra, kuşatılmış bir iç çekişle kapıyı açtım.

Kestane rengi saçlarını at kuyruğu yapmış arkadaşım, bir elinde mor bir kutu, omzunda çantası ve postacı çantasıyla içeri giriyor. "Günü kurtarmaya geldim."

"Kahvaltıyla mı?"

Bana *aptalca* bir bakış attı. "Kahvaltı, hayatındaki tüm korkuları yeniden düzenlemek için çok önemli bir yol. Ayrıca, birkaç hayvan topladım." O

arkasından başını sallıyor, sonra sesini komplocu bir fısıltıya indiriyor. "İçlerinden biri seninle akraba ama yine de onu arkadaş olarak kabul edeceğiz."

Easton onun arkasında koridorda belirirken, "İçten desteğin için teşekkürler Em," diye mırıldanıyor.

"Bir şey değil." Kuzenim ve ekibimizin diğer üyeleriyle birlikte daireme girdi.

"Bil diye söylüyorum, Londra *o kadar* da uzak değil," diyor TJ, her zamanki gibi doğrudan konuya girerek. Yanağıma dostça bir öpücük bırakıyor, sakallı çenesi kaşınıyor ve tanıdık geliyor. Onun cızırtılı merhabalarını özleyeceğim. Bilge sözlerini.

Yanılıyor olsa bile. "Mars'ta yaşamak gibi."

Nolan en son gelen vagon rolünü oynuyor ve omzumu sıkıyor. "İyi tarafından bak, Londra'daki yemekler Mars'takilerden daha iyi."

Öğürüyormuş gibi yapıyorum. "Bu pek bir şey ifade etmiyor."

Omuzlarım çökmüş bir halde mor kanepeme gidip uzanıyorum. Herkes oturma odasında bana katılıyor. Easton kırmızı bir sandalyeye yerleşmeden önce bana bir kahve uzatıyor. "Tam istediğiniz gibi, Bayan Perky," diyor.

İnliyorum ama fincanı kutsal kase gibi tutuyorum. "Şimdiden kahveyi özledim. Londra'da kahve berbat."

"Londra'nın tamamen kötü olabileceğini düşünmüyorum," diyor Emerson, fırınlanmış şekerleme kutusunu çevirerek açarken.

"Londra berbat bir yer. Nedenini de biliyorsun" diyorum.

",," diyor Emerson sempatik bir şekilde. "Poppy ve her şey."

Bir zamanlar benim için bir kız kardeş gibi olan kadının adını duyunca tüylerim diken diken oldu, bu tek çocuğun yirmili yaşlarının başında umutsuzca arzuladığı bir şeydi. Yüksek lisans programım sırasında dünyam paramparça olduğu için buna çok ihtiyacım vardı.

Çok uzun zaman oldu. Çok uzun yıllar önce.

"Onu görmek zorunda kalacak mısın?" TJ, ses tonuna dikkat ederek soruyor.

Savaşa hazırlanır gibi dişlerimi sıkıyorum. "Güzel soru." "Ya da o?" Emerson ekliyor.

"Aynı derecede iyi bir soru." Derin, yakıcı bir nefes alıp veriyorum ve o ikisinin anısını unutuyorum. "Başka bir şey hakkında konuşalım. Başka bir şeyden." Mor kutuya doğru el sallıyorum, tarçınlı ruloları dudaklarımı yalıyorum. "Emerson'ın kalçaları gibi."

Nolan, Emerson'ın arkasına şehvet dolu bakış atarak, "Güzelmiş," diyor. Omzuna vurdu. "Ganimet, yağma gibi. Yiyecek yağması. Pişmiş ürünler." TJ, "Ödüller, zenginlikler, ganimetler," diye söze giriyor ve ekliyor, "En azından ben böyle düşünüyorum.

bazen o kelimeyi kullanırım."

"Kelime züppeleri," diye suçluyor Nolan. "Ben de sözlüğü nasıl kullanacağımı biliyorum." "Ama sen hiç kullandın mı?" Easton soğukkanlılıkla karşı çıkıyor. Gülüyorum, bu adamları ve zinglerini seviyorum.

Kuzenimin getirdiği iyi biradan bir yudum alarak kutunun içine bakıyorum, *Poppy ve onunla* ilgili tüm bu konuşmaları bir kenara itiyorum. Tıfıl büyüklüğündeki unlu mamullerin görüntüsü beni büyülüyor. "Bunlar dünyanın en küçük ve en lezzetli tarçınlı ruloları mı?"

Easton Emerson'a ters ters bakar. "Bunlar için mikroskoba ihtiyacın var. Metinlerinizde tarçınlı çörek sözü vardı, bilim deneyi değil."

TJ boğazını temizler. "Bazen boyut önemlidir, Em."

Nolan kıkırdar ama bir şey saklamaya çalışıyormuş gibi bakışlarını kaçırır.

Kaşlarımı kaldırıp Emerson'ın bakışlarıyla buluşuyorum ve Nolan'ın özel kahkahasının, ganimet yorumunun arkasındaki anlamı okumaya çalışıyorum.

Ama yeşil gözleri hiçbir şey ele vermiyor. "Çok lezzetliler. Boyut ayrımcılığı yapma, TJ. Ayrıca yakacaklar. JoJo'nun toplanmasına ve burayı kiralamak için hazırlamasına yardım edeceğiz."

TJ kutuya uzanıp bir rulo alır. "İyi bir noktaya değindin. Tüm paketlemelerden önce, ev sahibinin arkadaşlarına bariz bir paketleme rüşveti girişimiyle ikramlar sunduğu tatlı bir yalvarma anı olmalıdır."

Kalbim sıkışsa da gülüyorum. "Gördün ? Bunu da özleyeceğim." Easton başparmağıyla TJ'i işaret ederek alaycı bir tavırla gülüyor. "Bu adam mı?"

"Ben çok özlenebilirim," diye karşı çıkıyor TJ, sonra tarçınlı ruloyu ağzına atıyor.

"Hepiniz öylesiniz," diyorum çaresiz bir omuz silkmeye. İçimde yükselen duygu nehrini bastırmak için bir rulo alıyorum.

Easton boğazını temizler. "Dinle, sadece taşıyorsun JoJo. Sadece yedi saatlik bir uçuş mesafesinde olacaksın." Dışarıdan bakan biri için muhtemelen dünyanın en ünlü şehirlerinden birine, tonlarca insanın sadece bir kez ziyaret etmek için yalvaracağı, ödünç alacağı veya çalacağı bir yere taşınmaktan şikayet eden ayrıcalıklı bir sürtük gibi görünüyorum.

Ama benim için Londra yalanlar ve sırlar demek.

New York doğruluk ve dürüstlüktür. Ve ev.

"Mesele mesafe değil," diye ekliyorum. "Sadece hepinizi çok özleyeceğim."

Emerson kolunu bana doladığında sempati ile kaşlarını çatıyor. "Ben de seni özleyeceğim. Hem de o kadar çok ki günleri atlatmak için sen *yokmuştun* gibi davranmak zorunda ."

Karşılıklı özlem ve sevgiden dolayı kalbim biraz parlıyor. "Aynen öyle. *Wicked*'i benimle dokuzuncu kez kim izleyecek?"

Emerson, "*Wicked* için Londra'ya gideceğim," diye teklif ediyor.

"Yapmayacağım," diyor TJ. "Sadece bunu söylüyorum. Müzik hayranı değilim. Hem de hiç. Ama Londra'ya kesinlikle *başka* nedenlerle giderdim." Kahverengi gözlerinde müstehcen bir parıltıyla kaşlarını oynatıyor.

"Evet, evet, Kral TJ, İngiliz aksanlarını sevdiğinizi biliyorum," diyorum.

Romantizm yazarı arkadaşım dirseğiyle beni dürtüyor. "Bahse girerim aksanları da seveceksin. Karşı koymak oldukça zor."

Haksız değil. Şehirde hoş olmayan anılarım olsa da İngiliz aksanını severim. Genç kızlığımdan beri hep sevmişimdir. "Yani, Mister Darcy ve Robin Hood. Yanlış yapmak zor," diye ekliyorum, sahiplenerek. "Ama yine de konuşacak mıyız?"

Emerson dayanışma için bir tarçınlı rulo kaldırır. "Evet. Kesinlikle yapacağız."

Nolan klasik süper kahraman tarzıyla kolunu gökyüzüne doğru kaldırıyor. "Tek bir FaceTime bağlantısıyla New York'tan Londra'ya."

"İnsanlar bunu söylüyor. Ama bunu yapıyorlar mı?"

TJ bir kolunu sallıyor. "Alo? Yazabilirim. Kelimenin tam anlamıyla yaptığım şey bu."

Ona şüpheli bir bakış attım. "Bütün gün ateşli, açık saçık sahneler yazdıktan sonra eminim yazmak istersin *Hey*, geceleri *nasıl* e-posta gönderiyorsun?"

"Sahnelerin hepsi ateşli ve açık saçık değil," diye belirtiyor. "Bazıları romantik ve içten. Birçoğu şakalaşma odaklı. Bazıları gerçekten çok komik."

TJ'in omzunu okşadım. "Kitaplarını okudum. Unutma, ben senin en büyük hayranınım."

Easton boğazını temizler. "*Come Again*'i okudum. Belli ki TJ'e ilham vermişim. Sanki benim hakkımda yazılmış gibi hissettim."

TJ iri kahverengi gözlerini deviriyor. "Ve eğer buna inanıyorsan, sana satacak bir köprüm var."

Nolan atlıyor. "Köprüde patates kızartması var mı?"

"Nolan, bilmiyor musun? Neredeyse her şey iyidir," diyor Emerson yardımcı sunucusuna, ses tonunda küçük bir flört var. Bu sesi bir kenara kaydediyorum, böylece ona daha fazlasını özel olarak sorabileceğim.

"Yaşamak için kelimeler," diyor Nolan. Bana dönüyor ve parmaklarını sayarak sıralıyor: "FaceTime, Google Duo, Skype. Çok kolay olacak."

"Zoom'u unutmayın. *That's What She Said*'in son bölümlerini bitirmek için bir Zoom izleme partisi bile yapabiliriz," diyor Emerson.

Bu yüzüme küçük bir gülümseme getirdi. "Nasıl bittiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Umarım birlikte kalırlar. Webflix en sevdiğim kurgusal çifti ayırırsa protesto edeceğim." Diziyi tüm sezon boyunca birlikte izledik, bazen Zoom'da, bazen de yüz yüze.

"Gördün mü? Bir izleme partisi için planlarımız var bile," diyor Emerson beni kandırarak. Haklı da, öyle bir şey var.

Easton kahvesini yudumlarken düşüncelere dalıyor. "Bence gerçekten iletişimde kalmak istediğimiz insanlarla iletişimde kalıyoruz. Ne kadar zor olursa olsun. Beni öylece hayatından çıkaramazsın."

TJ de bir tarçınlı ruloya uzanırken sempatik bir gülümseme sunuyor. "Benden kurtulmak o kadar kolay değil. Eski erkek arkadaşlarım aksini söyleyebilir ama diğer herkes hemen hemen aynı fikirde."

Nolan düz bir yüzle başını sallar. "O tam bir midye. Benim de midye eğilimlerim var," diye ekliyor sertçe.

Kolumu oynatıyorum. "Barnacle da burada! Ve hey, belki de sadece kısa bir süre olacak. Belki de bir yıl kadar sürer. Elimden geldiğince sık gelmeye çalışacağım."

Bunu söylerken bile kendi sözlerimi sorguluyorum.

Yapacak mıyım?

İşime kafayı takmış durumdayım.

Flört etmek bir kenara bırakıldı. Uygulamalar dünyasına yaptığım gezintiler eski tarih gibi geliyor. Teknemi yüzdüren ya da yatağımı sallayan biriyle tanışmadım.

Doğrusu, yüksek lisanstan beri görmedim. Jacob'dan beri. Tabii ki çıktım, birkaç kısa süreli erkek arkadaşım oldu ama hiç birine böyle aşık olmadım. Hayatımı değiştirmek istememe neden olan biri olmadı.

Kimse beni bu kadar kötü incitmedi.

Ama biriyle tanışmak istiyorum. Kesinlikle harika bir adamla tanışmak istiyorum. Benimle aynı şeyleri seven, aynı hayallere sahip ve

sıcak, esprili ve dışa dönük. İnsan canlısı. Benim gibi. Hayalimdeki erkek bu.

"Sadece evimi benden daha çok seveceğin birine kiraya verme." Bir kahkaha ekliyorum ama hıçkırık gibi geliyor.

"İmkânsız," diyor Emerson ve diğer herkes de aynı şeyi söylüyor.

Kahve ve tarçınlı çörekleri bitirdikten sonra pratik işlere geçiyoruz, sonra da zorlu paketleme işine yöneliyoruz.

Kıyafetlerimi ayırmak için yatak odama gittiğimde, TJ ve Emerson da beni takip ediyor. "Senin için bazı hediyelerimiz var," diyor Emerson.

Bana Londra'nın en fotojenik noktalarını içeren ve en iyi Instagram kullanıcıları tarafından derlenmiş bir kitap uzatıyor. Seçimi karşısında kaşlarımı çatıyorum. "Beni şehre aşık etmeye mi çalışıyorsun?"

Emerson omuz silkiyor, sanki *seni çok iyi tanıyoruz* der gibi. "Sadece keşfetmeye karar verdiğinizde bakmanız gereken yerler."

"Bizim için fotoğraf çek," diye ekliyor TJ. "Bilirsin, böylece yüzünü unutmayız." Ona dik dik bakıyorum. "Bu sözün için bir sürü fotoğraf çekeceksin."

"Mükemmel," diyor.

Kitabı göğsüme bastırıyorum, hediye için minnettarım. "Sarılacağım."

Sırada TJ var, bana kapağında çember olan bir ciltsiz kitap sunuyor. En sevdiğim türden. "Bu Hazel Valentine'ın yeni kitabının ön baskısı. Onu sevdiğini biliyorum."

Herkesten önce onun hikâyesini yalayıp yutma şansını yakaladığım için başım dönüyor. "Neredeyse kitapların kadar."

"Övgülerine devam et kızım. Ve dinle, senin için bir planımız var." Bariton sesi her zaman sıcak bir kucaklama gibi hissettiriyor - özellikle şimdi, ama aynı zamanda alaycı olduğunda da, ki bu zamanın yüzde doksan dokuzu.

Emerson başını ona eğiyor. "Bu onun fikri."

TJ ona keskin bir bakış fırlattı. "Sana ilk bahsettiğimde herhangi bir sorun yaşamamıştın."

"İyi, iyi," diye kabul eder Emerson. "Ben de bu planı onaylıyorum." Ellerimi kalçalarımın üzerine koyuyorum. "Nedir o zaman?"

TJ'in gözleri parlıyor. "Londra'yı kucaklamak için gerçekten neye ihtiyacın var biliyor musun?"

Cevap için ölüyorum. "Söyle bana, söyle bana."

TJ derin bir nefes alır. "Oraya gittiğin gece ateşli bir tek gecelik ilişki."

Emerson bir noktaya işaret etmek için parmağını kaldırır. "Ya da ikincisi. Jetlag olmuş olabilir. Bazen pratik düşünmek gerekir."

"İlk gece, ikinci gece, her neyse. Bir şehri seksi bir yabancıyla tek gecelik bir ilişkiden daha iyi yapan hiçbir şey yoktur," diyor TJ.

Kötü bir fikir değil. Orgazmın her şeyi biraz daha iyi hissettiren bir yolu var. Sana puslu bir parıltı verirler.

Biraz parıltıya hayır demezdim. Eksikliği giderecek bir şey. Bir hafta içinde yeni ülkeme girişimi kolaylaştırmak için.

"Ben Tindering miyim?" Diye sordum, sonra başımı salladım. Bu beni hiçbir yere götürmedi. "Orada tanıştığım erkekler çok genç ve olgunlaşmamış."

"Biraz yaşamış adama ihtiyacın var JoJo," diyor TJ, bir flört bilgesi gibi.

Emerson'a dönüyorum. "O haklı mı?"

Omuz silkiyor, *adam haksız değil* türünden bir omuz . "Büyükbaba demiyorum.

Ama seni Snapchat'i olan biriyle birlikte görmüyorum" diyor.

Gülüyorum. Beni çok iyi tanıyorlar. "Peki bu tek gecelik ilişki arayışında ben ne oluyorum?"

TJ kaşlarını oynatır. "Eski usul git ve barda yap," diyor. "Bu da demek oluyor ki çok iyi bir tavlama cümlesine ihtiyacım var," diyorum.

* * *

Sonraki haftayı ülkeden ayrılmaya hazırlanarak, günlerimi evrak işleri ve vedalaşmalarla doldurarak geçirdim. Üniversitenin sanat müzesinde küratör olan akıl hocamla hızlı bir öğle yemeği yemek için New Haven'a giden treni yakalıyorum. Kıvrıkcık saçlı Andrea bana sıcak bir gülümsemeyle "Annen seninle gurur duyardı," diyor. "Ben de öyleyim."

Onun sözleri uçağa binme konusunda kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor. TJ's ve Emerson's da öyle, çünkü bütün hafta beni tavlama cümleleriyle beslediler.

Sonra Londra uçağına bindim, çalışmaya hevesliydim. Ama ilk tek gecelik ilişki, işte geliyor.

HEATH

İş yerindeki bu çılgın durumdan beş gün sağ çıktım ama Emily henüz kararını vermedi - yeni ortağım Riya mı yoksa Freddy mi olacak? Gecikme yüzünden ikisini de bana atayacağından ve şakanın bana kalacağından endişeleniyorum.

Ama hafta sonu boşum.

Cuma akşamı ofisten merdivenleri kullanarak kaçıyorum, asansör muhabbetinden ve happy hour davetlerinden kaçınıyorum.

Ana kata ulaştığımda, sağa sola bakıyorum. Etraf temiz, bu yüzden lobiden geçiyorum. Güvenli bir şekilde caddeye çıktığımda, binadan hızla uzaklaşıyorum, sis bastırırken nehre doğru ilerliyorum.

Ah, evet.

Bu güzel canavar her yerde.

Pençelerini sallayan dumanlı gri bir hayvan gibi nehirden yukarı, nehirden aşağı.

Köprüye ulaştığımda duruyorum ve cebimden fotoğraf makinemi çıkarıp bir fotoğraf çekiyorum.

Adını *Seni Almaya Geliyorum* koyacağım.

O anı yakalamak iyi bir alamet gibi görünüyor ve hafta sonu bu şekilde devam ediyor, okuma ve yürüyüş, hikayeler ve fotoğrafların bir karışımı. Arkadaşım Griffin bana bir mesaj göndererek Chelsea'de Thames Nehri kıyısındaki eczacı bahçesine gidip gitmediğimi ve burayı turlarına ekleyip eklememesi gerektiğini soruyor.

Kıllanıyorum çünkü henüz oraya gitmedim.

Ama hayır kabul edilemez bir cevap, bu yüzden hemen o Cumartesi açık olan Chelsea Physic Garden'a doğru yola çıkıyorum. Bahçe duvarındaki küçük bir kapıdan geçip patikalarda dolaşıyorum.

Çiçek tarhları ve meyve bahçeleri arasında yaptığım gezintiyi kaydediyor, bitkilerin fotoğraflarını çekiyor ve yeşilliklerle ilgili ayrıntılarla birlikte ona gönderiyorum.

Londra'nın en eski şifalı bahçeleri olan bu bahçeler, uzmanların her türlü hastalığı tedavi edebileceğini iddia ettiği beş binden fazla bitkiye ev sahipliği yapmaktadır.

Belki burada dertlerime deva olabilecek bir bitki vardır. Ama neymiş onlar? Yalnızlık mı? Huysuzluk mu? Ya da belki de huysuzluk için bir tentür yoktur.

O günün ilerleyen saatlerinde Nigel ve diğer bazı arkadaşlarımı parkta satranç oynarken buluyorum. Sessizdi, neredeyse tek kelime konuşulmuyordu. Nigel'i yendim ve oyundan çoğunlukla memnun ayrıldım.

* * *

Pazar akşamı, Covent Garden'daki dairemnden çıkıp yakındaki bir bar olan Sticks and Stones'da küçük erkek kardeşimle buluşmaya gidiyorum. New York'ta yaşıyor ama West End'de yeni bir oyunun dünya prömiyeri için bir aylığına anavatanında olacak. *Ve Böylece Başlıyor*. Gösteri Pazar günleri karanlık, bu yüzden arayı kapatma zamanımız.

Jude çoktan tezgâha oturmuş, güneşten kavrulmuş sarı saçları ve yakında bir film yıldızı olacak sırtışıyla barmenle sohbet ediyor.

Beni fark ettiğinde ondan uzaklaşıyor ve tabureden kalkıyor. Ben ona doğru yürürken Jude, "Bütün bir hafta boyunca insanlarla çalışmayı başardın," diye anons ediyor. "Tebrik ederim."

Gök gürültülü alkışları bastırır gibi bir susturma hareketi yapıyorum. "Lütfen ayakta alkışlamayı sonraya bırakın. Henüz karar açıklanmadı." Beni omzumdan kelepçeliyor, sonra tekrar taburesine yerleşiyor. "Ah, pekala,

Ben sadece ... *hayattasın* demek istedim." "Mucizeler olur," diyorum.

"Akşam yemeğini bekleyen bir köpek gibi telefona bakarken, Davis Milo'nun beni bir sonraki Oscar ödüllü filminde oynatmak için aramasını umuyor ve dua ederken her gün kendime bunu söylüyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Çok mu dramatik?"

"Her zaman dramatiktir, umarım," diyor.

"Ve Milo'nun bir sonraki büyük filminde size başrol teklif edeceğinden hiç şüphem yok." Buna tüm kalbimle inanıyorum.

"Senin ağzından Tanrı'nın kulaklarına," diyor Jude.

"Ayrıca, *If Found Please Return* için aldığınız film vızıltısını ve burada yeni açtığınız oyunu hatırlatmama gerek var mı?"

"Bana zorunda değilsin ama hatırlatmana bayılıyorum."

"Biliyorum, Jude. Biliyorum." Omzunu okşuyorum. Övgüden hoşlanıyor ve bunu ona vermek kolay, bu yüzden aldırıyorum.

Bara yerleşiyorum, barmenden bir cin sipariş ediyorum, sonra tekrar kardeşime dönüyorum. Bana beklenti dolu bir bakış atıyor ve *devam et* işareti yapıyor. "Demek seni başka insanlarla çalışmaya zorladılar. Beklediğin kadar korkunç muydu?"

Çalışma haftasını düşünüyorum ve ürperiyorum. Toplantılar, ekip çalışması seansları, konuşmalar. "Mesele şu ki," diyorum, "itiraz ettiğim şey beyin fırtınası değil."

Jude merakla başını eğiyor. "Bekle. Tam olarak itiraz ettiğin şeyin bu olduğunu sanıyordum."

"Hayır. Hep havadan sudan konuşmalar. İnsanların dul bir adamla nasıl havadan sudan konuştukları hakkında bir fikrin var mı?"

Jude, otuz bir yaşında olmasına rağmen hiç evlenmemiş. Başını iki yana sallar. "Hiçbir fikrim yok. Neden bana söylemiyorsun?" diye sorar ciddiyetle. Ama keder kimsenin en sevdiği konu değildir. Violet öleli dört yıl oldu ve kalbim artık ağrııyor. Bunu iyi bir şey olarak sayıyorum. Evet, bir parçam muhtemelen onu hep özleyecek ama iyileştim. Hayat devam ettiği için yoluma devam ettim.

Yine de bir proje olmak istemiyorum. "Nasıl olduğunu biliyorsun. O öldükten birkaç ay sonra herkes bana tuzak kurmak istedi. İş arkadaşlarım hala bunu yapmaya kararlı. İş yerindeki her beyin fırtınası oturumu, *"Louise'le tanışmak ister misin?"* diye başlayan uzun bir başlangıçtan ibaret. Kendisi kütüphaneci.

Seni Olivia ile tanıştıracabilir miyim? O da kocasını felçten kaybetti. Peki ya Penny? Bir yıl aradan sonra tekrar çıkıyor.

boşanma."

Barmen cinimi getirdiğinde, Jude sempatik bir şekilde gülümsüyor. Barmene teşekkür ediyorum, sonra bardağımı kaldırıyorum. "Şerefe."

"Şerefe," diyor ve kadehini benimkine doğru kaldırıyor. Ama içki almıyor. "Yine de bu o kadar kötü bir şey mi?"

Sorusunu düşünürken bir yudum alıyorum. Aşkı kovalamakla ilgilenmiyorum. Birkaç yıl önce bu tür birkaç ilişki kurmayı denedim. Ben her zaman *o* dul, *o* adam, *o şimdi* iyi misin adamı oldum. Sempatı duymak güzel bir şey ama bunu bir randevuyla birleştirdiğinde kendimi aptal gibi hissettim.

Sanki başka birinin hayatını yaşamaya çalışıyordum, büyük bir aşk yaşadıktan sonra romantizm arıyordum. Kırk yaşında olmam gereken kişi bu mu? Şehirde dolaşan bir adam mı? Bana göre değil.

O adam nasıl olunur bilmiyorum. Ve kesinlikle iş yerinde o adam olmak istemiyorum. Orada kimliğim aşk hayatıma bağlı değil ya da değil ve öyle de olmalı. Profesyonel ve özel hayatımı birbirine karıştırmak istemiyorum.

Ayrıca, dul halime alıştım. Çalışmaya ve daha çok çalışmaya. Kitaplar ve fotoğraflarla meşgul olmanın ve Londra sanat dünyasının gördüğü en iyi müzayedeleri ve özel satışları planlamanın merhemine.

Bu yeterli olmalı.

Yine de Jude'un sorusu iyi bir soru ve bir cevabı hak ediyor, özellikle de tüm bu *duygu* meselelerini tartıştığım tek kişi o olduğu için.

"Başka birine bağımlı olma düşüncesi biraz korkutucu," diyorum açıkça.

"Bunu anlayabiliyorum." Bu Jude'un uzmanlık alanı. Derin bir empati yeteneği var. Aktör olmak büyük beceri. "Ama bağımlı olmak zorunda değilsiniz. Sadece çıkabilirsin. İş düzeninin canı cehenneme. İş arkadaşlarınızın çöpçatanlık yapmasına gerek yok. İnternet harika bir şey. Sonunda online randevulaşmayı deneyebilirsiniz. Bugünlerde pek çok insan bu şekilde tanışıyor. Senin yaşındaki insanlar bile."

"Teşekkürler. Çok teşekkürler." "Ciddiyim," diye ısrar ediyor.

"Evet, bu açık." Derin bir iç çektim. "Uygulamalar sadece ... gibi görünüyor." İpliği eline alıyor. "Bunlar senin tarzın değil. Çok mu eski modasın?"

"Evet." Eğer ayakkabı uyarsa.

Ancak Tinder ya da Fender ya da BubbleWinder'ı indirmememin tek nedeni bu değil. Yine de bunu dile getirmeye cesaret edebilir miyim?

Jude birasından uzun bir yudum alıyor, yere bırakıyor ve başparmağını biranın kenarında gezdiriyor. "Gerçekten tekrar çıkmak istiyor musun?"

Asıl soru bu. bildiğimden emin değilim. Ama şu kadarını biliyorum.

"Kadınlarla arkadaşlık etmekten hoşlanırım."

"Evet, biliyorum. Kıvrımlar ve diğer senin olayın."

Avuçlarımı dua etmek için birleştiriyorum. "Eğrileri kutsa. Tüm gece boyunca onları kutsayın." Barın arkasındaki içki rafına bakıyorum, görüşüm biraz değişiyor

Bulanık, ama geçmişin üzüntüsünden değil. Daha çok gelecekle ilgili üzüntüden. Romantizm dünyasında benim için daha fazla bir şey var mı? Yoksa aşk payımı tükettim mi? "Bazen hayatında sadece tek bir büyük aşk mı var diye merak ediyorum," diyorum. "Başıma gelen tek şey bu olsaydı çok mu kötü olurdu?"

Mavi gözleri düşünceli. "Buna gerçekten inanıyor musun?" Sonra şeytani bir bakış takınır. "Yani, ben elli bin kez aşık oldum."

Hafifçe gülüyorum. "Evet, biliyorum."

"Ama şu anda, kendimi Google'da aramaktan kaçındığım gibi bundan da kaçınıyorum." Omzumu sıkıyor. "Ya sen? Farklı bir hikâye. En azından bunu tekrar düşünmelisin. Dışarı çıkmayı."

"Çıkmalı mıyım? Randevular değişti. Ya da ben öyle hayal ediyorum. Violet'le tanıştığımda 22 yaşındaydım. Bu on sekiz yıl önceydi." Sızlanmıyorum, sadece gerçekleri söylüyorum. Dünya sadece ileriye doğru dönüyor. Ve ben neredeyse yirmi yıldır randevu çarkını çevirmedim.

Bu noktayı kabul ederek başını sallıyor. "Doğru. Ama ne değişmedi biliyor musun Heath?"

"O da ne?" Konuşma tarzına bakılırsa, sözlü bir tuzağa doğru yürüdüğümden oldukça emin olsam da soruyorum.

Kaşlarını oynatıyor. "Seks. Seks değişmedi. Ve sen, Heath ... gerçekten sevişmeye ihtiyacın varmış gibi konuşuyorsun."

Gülüyorum. Çok uzakta değil. *Bunu* özlüyorum. Hem de çok. "Evet, bu da güzel olurdu."

"Neden buna odaklanmıyoruz? Seni tekrar harekete geçirelim. Bu gece. Yap şunu. Yap şunu. Yap şunu." İlahisini bitiren Jude bana çelik gibi bir bakış fırlatıyor, ekranda ya da sahnede parladığında hem erkekler hem de kadınlar üzerinde etkili olan o yanık bakış.

Onun maskaralıkları karşısında eğlenerek başımı sallıyorum. "Ama tabii ki. Hemen şimdi gidip bir sevişme yaşayacağım."

Avucunu barın tahtasına vuruyor. "İşte ben de bundan bahsediyorum." Jude etrafına bakar, derin bir nefes alır, sahneyi inceler. "Pekâlâ. Bir plan yapıyorum."

"Bekle. Ciddi misin?"

"Ah, evet. Tabii ki ciddiylim." Şakağına vuruyor. "Ve dediğim gibi, zaten bir planım var. *O kadar* iyiyim. O kadar keskinim. 'Balla sirkeden daha çok sinek yakalarsın' sözünü bilir misin?"

"Tabii ki."

"Bu gece, tatlım olacaksın, Heath. Güleceksin. Gülümseyeceksin. İlgi çekici olacaksın, eğer bunu gerçekten yapabiliyorsan."

"Nasıl ilgi çekici olunacağını biliyorum, çok teşekkür ederim."

"Var. Ama çoğu zaman o dışliyi devre dışı bırakıyorsun. O yüzden belki de kaşlarını çat ve sana biraz ballı bir şeyler getirebilir miyiz bir bakalım."

"İyi davranmamı ve birileriyle yatmamı istiyorsun," diyorum, yarı alaycı bir tavırla, sanki bu kavrama alışmak o kadar zormuş gibi.

"Evet. Kim bilir? Ruh halinizi iyileştirebilir, bu da işinizi daha keyifli hale getirecektir - hatta ofis işbirliğini bile. Sevişmek yarınki tostunuzu daha keyifli hale getirecektir. Seks kelimenin tam anlamıyla her şeyi daha eğlenceli hale getirir."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "*Gerçekten* her şey mi? Dışçı randevuları? Bir e-posta ile halledilmesi gereken korkunç toplantılar? Trafiğin yoğun olduğu saatlerde metroya binmek?"

"Evet. Evet. Evet. Evet. Evet. Her şeye," diyor, son derece kararlı bir şekilde. "Klinik çalışmalar, biriyle yatmanın mutlulukla doğrudan ilişkili olduğunu göstermiştir."

"Bu konuda çalışmalar olduğundan şüpheliyim."

Burnunun ucuyla bana bakıyor. "Bu tam da bilim insanlarının incelemeyi sevdiği türden bir şey."

Düşündüm de, muhtemelen haksız da değil. Bilim insanları da öyle. Seks ruh halinizi iyileştirir. Endorfinler, orgazmlar, hepsi.

Belki de bu çıkma olayını fazla karmaşıklıştırıyordum. Belki de bunu daha basit bir şekilde seks olarak düşünmeliydim. Seksten hoşlanıyorum. Birçok kadın da seksi sever. Kaz için iyi olan, av için de iyi olmalı.

Kendi rızasıyla seks yapan herkes için, gerçekten. Herkesin kendine. Ayrıca, kaçınmak istediğim şey seks değil, kurgular.

"Peki," diye homurdanarak kabul ediyorum.

Yumruğunu sıkıyor. "Evet. Heath bu gece sevişecek."

"Benimle takılmak isteyen birini bulacağımızı varsayıyorsun." "Çocuk oynacağı. Sen de yarım kadar yakışıklısın, ki bu da senin için hile yapmak. Daha önce de cazibeni kullandığını görmüştüm. Belki bir asır önce, ama yine de." Avuçlarını birbirine sürtüyor. "Hadi yapalım şu işi." Sanki yüzme koçummuş ve beni derinlere göndermek üzereymiş gibi söylüyor.

Gölerek, "Peki bu kadını bir gece için nasıl bulmamı önerirsiniz?" diye soruyorum.

"İnsanlar hâlâ barlarda buluşuyor." Etrafımızdaki kalabalığı göstermek için elini büyükçe sallıyor. Elbette, burada bazı kadınlar var. "Senin tipin ne? Hep güzel olanları sevmişsindir."

"Beyni olan güzeller," diye düzeltiyorum.

"Güzel ve esprili. Anladım. Burada birini bulacağız. Kapıdan giren bir sonraki zeki güzele ne dersiniz?"

"Ya evliyse?" . "Ya ondan etkilenmiyorsam? Zeki olup olmadığını nereden bileceğim?"

Gözlerini deviriyor. "Çok fazla kuralınız ve şartınız var. Zor durumda olmana şaşmamalı."

"Siktir git," diyorum ama gülüyorum.

Sonraki bir saat boyunca kapıyı izler ve bir Olimpiyat hakemi gibi değerlendirmeler mırıldanır.

Bu yatakta çok tiz olacak.

Bu senin için yeterince Shakespeare okumamış.

Rembrandt'ın sadece bir diş macunu markası olduğunu sanıyor.

Saat dokuz buçuğu gösterdiğinde, yeterince ilginç biriyle tanışacağımdan şüpheliyim, ama en azından kardeşimle ve herhangi bir iş arkadaşımın, kuzenimin ya da tenis koçumun duygularını incitmedim. Darttan ustaca ya da ustaca olmayan bir şekilde kaçmak ya da Freddy'nin karısının teklifini savuşturmak zorunda kalmadım.

Elbette, Jude benim nefret ettiğim şeyi yapıyor, beni ayarlıyor. Ama ben onun projesi değilim.

Benim için üzölmüyor.

Ve benim için seçtiği kadını beğenmezsem iş yerinde bir sorun çıkmayacak. Jude yoluna devam edecek ve önümüzdeki Pazar günü tekrar bir şeyler içeceğiz ve sonraki Pazar günü, sınırlı süreli oyunu birkaç hafta içinde sona erdiğinde New York'a dönene kadar.

"Seninle hiç sıkıcı bir anım olmadı," diyorum ona, o da hep aynı.

Hayali bir şapka çıkarıyor. "Aynen Heath. Huysuzu oynamam gerektiğinde bana ilham verdiğin için teşekkürler."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, ben de bunun için buradayım. Ve sanırım yola," diyorum, tabureden geri itmek üzereyken.

Sonra içeri girdi.

Esmer kızın üzerinde soluk sarı bir bluz var ve düğmeleri birazcık etini gösterecek şekilde açılmış. Dudakları dolgun ve kabarık. Kalçaları tutmak için yaratılmış.

Yine de, uzaktan bile olsa, beni yakalayan onun duygusal mavi gözleri. Hikayelerle dolu. Özlem dolu. Sanki o da bir şeyleri özlüyor. Belki biri bile değil, ama biri *fikri*.

Belki de sadece benim hayal gücümdür, ama ben buna devam edeceğim, özellikle de işletmeyi tarayıp gözlerini bana kilitlediğinde.

Jude kulağıma alçak sesle ısılık çalıyor. "Hedef ele geçirildi. Ve ekürin sahnenin solundan çıkıyor."

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede gitti. Siyah saçlı güzel kız doğruca tezgâha yöneliyor ve kırmızı bir ciltsiz kitabı yanıma bırakıyor. Dudaklarını aralıyor, kısa bir tereddüt mavi gözlerindeki sinir titreşimiyle eşleşiyor. "Merhaba," dedi.

Amerikan aksanı son derece çekici. "Sana da merhaba," diyorum. Yapılacak konuşmalar arasında gidip gelirken benim de sinirlerim geriliyor.

Şaka.

Espri.

Cazibe.

O beyin hücreleri kullanılmadıkları için ölmediler, değil mi?

Tırnaklarını bara vuruyor. "Yani ..." Uzun bir nefes alıyor, dudaklarının kenarını ısıyor ve sonra ağzından geçiriyor: "Kütüphane kartım yok ama seni ödünç almamın bir sakıncası var mı?"

Sessiz, garip bir ritim var ve sonra kahkahalara boğuluyor - kahkahalar atmaya başlıyor. Ben de gülüyorum çünkü onun sesi çok bulaşıcı ve şimdi burada ikimiz de gülmekten kırılıyoruz.

Bu gece beklediğim şey bu değildi. Ama burada almak için var. Ve ben alıyorum.

Kahkahalar azalınca dönüyorum ve o korkunç cümleyi tekrar ona çeviriyorum. "Hiç umurumda değil ama seni uyarmalıyım, beni bir gece kontrol etmen gerekecek."

İkimiz de tekrar gülüyoruz.

Mizahını dizginlemeye çalışırken bir elini kaldırıyor. "İtiraf ediyorum: Google'da tavlama cümlelerini araştırdım ve bunlardan herhangi birini kulağa kesinlikle saçma gelmeden nasıl söyleyebileceğinizi düşünemiyorum."

"Oldukça hoşuma gitti. Ama sonra, kütüphaneleri severim. Araştırmayı da takdir ediyorum, bu yüzden bu iki kat etkileyici."

"Bu doğru. İnsanların barlarda nasıl tanıştıkları ya da ne hakkında hiçbir fikrim yok. O yüzden internete sordum. Bunların geldiği yerde daha fazlası var."

Güneş gibi parlayan bir adammışım gibi davranmama bile gerek yok. Şu anda o adam olabilirim. "Bunları birinin üzerinde mi denemek istiyorsun?"

Gülümsüyor ve bu o kadar tatlı, güzel bir sırıtış ki göğsüm ısınıyor. "Denek olmakla ilgileniyor musun?"

"Aslına bakarsanız, öyleyim."

JO

Bu düşündüğümünden hem daha zor hem de daha kolay.

Bu, bir uygulamada sola veya sağa kaydırmaya benzemez. Çevrimiçi biriyle eşleşmek gibi bir şey değil.

Bu o kadar eski moda ki tuhaf.

Ama işe yarıyor gibi, özellikle de bu adamda genç Harrison Ford havası olduğu için - *Raiders of the Lost Ark (Kutsal Hazine Avcıları)* gibi - ama Londra aksanıyla.

Tercüme mi? *Kavurucu*.

Omuzlarımı dikleştiriyorum, başka bir tavlama cümlesi denerken biraz kasılıyorum. "Ben buradayım. Diğer iki dileğin nedir?"

Yakışıklı adam sırtıyor, eğri büğrü ve ukalaca. Başparmağını bardağının kenarında tembelce gezdiriyor. "Şu anda sadece daha iyi bir müzik ve sana bir içki getirmeyi dileyebilirim."

Ohh. O iyi. Barın hoparlörlerinden yumuşak ve cazvari bir şeyler çalıyor. "Ne tür müzik?" diye sordum.

"Her şeyi dinlerim ama caz beni sıkıyor. Ravel'den *Boléro* ya da Queen veya Roxy Music'ten herhangi bir şey dinlemek isterdim."

Beşlik çakmak için elimi uzattım. Meraklı bir bakış atıyor -iyi, belki beşlik çakmak İngilizlere özgü bir şey değildir- ama kabul ediyor ve avuçlarımızı tokuşturuyoruz.

"Bu cazdan hoşlanmadığım içindi," diye açıklıyorum. "O konuda sana katılıyorum ama onun dışında ben Rodgers ve Hammerstein'im."

Barmen uğradı ve bir içki isteyip istemediğimi sordu. Bir limon damlası seçtim, sonra *hedefime* döndüm.

Balık tutmak böyle bir şey olmalı.

Hiç balığa çıkmadım, o yüzden tahmin yürütüyorum ama az önce bir ısırık almışım gibi hissediyorum. Yakışıklı bir balıktan büyük bir ısırık.

Bekle.

Bu adamı bir balık olarak düşünemiyorum. Ama o bir av.

"Tamam, ikinci dileğimi tuttum," diyor. "Sana bir içki ısmarlamak. Müzik hayallerim gerçekleşmemiş olarak kalacak ama beni daha fazla tavlama cümlesiyle büyülemekten çekinme."

Bir sonraki için hazırlanıyorum, en iyi seks dolu sesimi benimsiyorum. "Bebeğim, eğer bir sayfadaki kelimeler olsaydın, ince yazı olurdun."

Elinin içine doğru kıkırdıyor. "Dur. Sadece dur."

Düşündüğümünden daha iyi gidiyor. Başımı eğerek, biraz nazlı ve şakacı oluyorum. "Yani Google'a bunun hayır olduğunu mu söylemeliyim?"

"Evet, Google'a haber verin," diyor.

Barmen limonlu içkimi getirdi. "Buyurun," diyor. Çantama uzanıyorum ama İngiliz Indiana Jones elini benimkinin yanına koyuyor ve belki biraz çekingen bir tavırla "Alabilir miyim?" diye soruyor.

Soru aşağıya doğru bir karıncalanma dalgası gönderiyor - hem sorduğu için, hem de *nasıl* sorduğu için.

"Olabilir," diyorum usulca, sesim niyet ettiğimden daha ağırbaşlı çıkıyor. Ağırbaşlı biri ama teklifiyle ilgili bir şey içimdeki ağırbaşlılığı ortaya çıkardı.

Tezgâha bir banknot koyuyor, ardından kadehini kaldırıp kadeh kaldırıyor. "Tesadüfi karşılaşmalara. Ben Heath."

Şu isim. Emily Brontë ve rüzgârlı kırlar gibi. "Çok edebi bir isim, *Heathcliff*," diyorum, karşılık vererek. "Ben de Jo."

"Edebi isimler hakkında konuşmayı seven birisin, Jo," diyor ve ardından fısıldıyor, "*Küçük Kadınlar*'daki gibi March."

Çok geniş gülümsememeye çalışıyorum. Bu tam da olmak istediğim hayali Jo.

Bir içki alıyor, sonra bardağını bırakıyor. "Peki, bu tavlama cümleleri hoşuna gitti mi? Sende işe yararlar mı?"

"Aptallar." Hafifçe omuz silkiyorum. "Aptallığın da bir yeri ve zamanı var ama bunlar benim tarzım değil."

"Peki ne?"

Beni ürperten sorusu, işte bu benim hızım. "Eğer bir adam derse ki, İçkinizin parasını ödemek istediğinde, ben ödeyebilir *miyim*?"

Heath yakışıklı yüzünü nazik bir kahkaha ve daha önceki ukala Harrison Ford sırtışından daha içten bir gülümsemeyle daldırıyor. Bu iyi bir şey.

ona bak.

Ama onda pek çok şey güzel duruyor. Mesela yüzü. Yasadışı olması gereken bir şekilde gülünç derecede yakışıklı. Kırpılmış kahverengi saçları, çarpıcı, hafif sakallı çene çizgisi ve evet, çenesinde küçük bir yara izi ile herhangi birinin bu kadar yakışıklı olması adil değil.

Indiana Jones, gerçekten.

Gözlerinin kenarlarında birkaç kırışıklık var. Beni en çok meşgul eden şey onlar. Hikayelerle, kaybedilen ve kazanılan aşkların, ortaya çıkarılan sırların, paylaşılan tutkuların hikayeleriyle zenginler.

Bu adam yaşamış bir adam. Bahse girerim Snapchat'i de yoktur.

Heath boğazını temizler. "Şimdi sormak zorundayım: tavlama cümlelerini araştırdığına göre, bu buraya birini tavlama umuduyla geldiğin anlamına mı geliyor? Ayrıca, artık buna böyle mi diyorlar? Dürüst olmak gerekirse biraz paslandım."

Bu çok sevimli, dürüstlük ve her şey. "Ben de biraz paslandım. Şehirde yeniyim ve itiraf etmeliyim ki New York'tan arkadaşlarım bu gece dışarı çıkıp biriyle tanışmam için bana meydan okudular."

Dudakları seğiriyor. "Bilmez miydin? Buradaki kardeşim aynısını yapmam için bana meydan okudu."

"Belki de kısmettir," diyorum gülerek.

"Kısmete inanır mısın?" diye soruyor, yargılayıcı olmaktan çok meraklı görünüyor. "Kadere mi?"

"İsterdim." İçkimi yudumlayıp bırakıyorum. "Ama şu anda, berbat tavlama cümlelerimin gerçekten işe yarayabileceğine inanmak istiyorum." Tepkisini izliyorum, cesur hissediyorum, cüretkar hissediyorum. Belki de arkadaşlarımın benim için düşündüğü her şey oymuş gibi hissediyorum.

Heath biraz daha yaklaştı, sesini alçalttı. "Tavlama cümlelerin kesinlikle işe yarıyor."

Ardından bir duraklama geliyor, biraz garip, belki de ikimiz de bu geceki planlarımız konusunda ne kadar ciddi olduğumuzu bilmediğimiz için.

O boşlukta hesap

yapıyorum. Bunu gerçekten

yapıyor muyum?

O da kendisine aynı şeyi soruyor mu?

Sanki onu ateşliymiş gibi bir nefes çekiyor. "Peki, seni şehre getiren nedir?" Sonra bir elini kaldırıp başını sallıyor. "Bu aslında genel olarak berbat bir cümleydi, o yüzden sormamışım gibi davranalım."

Parmaklarımı şakaklarıma dokunduruyorum, gözlerimi kapatıyorum, sonra tekrar açıyorum. "Silindi."

"Baştan başlayacağım." Hazel Valentine kitabımı işaret ediyor. "Kütüphanelerden ve bakılacak şeylerden bahsetmişken, kitabını beğendin mi?"

Yüzüm hafifçe ısınıyor ve tereddüt ediyorum. Bir insana ne okuduğunuzu söylediğinizde, bazen tepkileri onun kim olduğunu ortaya koyar. Bazıları yargılar, bazıları yargılamaz. Ben ikincisini tercih ederim. "Bu bir aşk hikâyesi," diyorum çenemi kaldırarak.

Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Bu bir kaçış mı?"

"Aşk romanları okuduğum için benimle dalga geçmeyeceksin değil mi?" diye sordum. Kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. "Bu insanların yaptığı bir şey mi?"

Çok fazla. Çok sık. Kitap zevkim, müzikallere olan sevgim, pop şarkılarına olan düşkünlüğüm yüzünden alay konusu oldum. "Bazı insanlar sadece *ciddi edebiyat* ya da *önemli kurgu dışı* eserler okuman gerektiğini düşünüyor."

Heath'in yüz ifadesi komik bir şekilde şaşkındı. "İnsanlar okumakla alay mı ediyor? Kitaplarla dalga mı geçiyorlar? Sosyal medya akışlarından alınmış aptalca alıntı kitaplar dışında."

"Sosyal medya dalga geçmek için adil bir oyun. Ve evet, bazı insanlar okumakla ve bazı hikaye türleriyle dalga geçiyor," diyorum gülerек.

"İnsanlar," diye mırıldanıyor, sanki onları genel olarak onaylamıyormuş gibi.

"Genelde insanları severim. Ama şimdi bunu söylediğime göre, bu kulağa inanılmaz derecede önemsiz geliyor."

Kitabımın arka kapağına hafifçe vuruyor. "Kitap sana nasıl hissettiriyor?"

Soru, hikâyeyle ilgili duygularımı deşmeme, incelememe neden oluyor ve bu hoşuma gidiyor. New York sokaklarında öpüşen bir çiftin yer aldığı arka kapağı çeviriyorum ve kalbim biraz parlıyor. "Olabilir," diyorum. "Bana *mümkün* olduğunu hissettiriyor."

Hafifçe mırıldanıyor, belki de anlayışla karşılıyor. "Bu iyi bir his," diyor biraz ağır bir sesle ve sesindeki o ağırlık daha fazla soru sorma isteği uyandırıyor bende.

Ama bu gece öyle değil. Bu bir randevu değil. Akşam yemeği ve tanışma değil. Bu ateşli bir İngiliz erkekle tek gecelik bir ilişki.

Ya da ben öyle umuyorum.

Cesur olun. Londra'da biraz eğlenin.

Sinirlerimi, reddedilme korkumu, ya olursa'ları bir kenara itiyorum ve devam ediyorum. "Beni öpmek ister misin?"

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz elim ağızıma gidiyor. "Bunu söylediğime gerçekten inanamıyorum."

Heath başını eğip beni inceliyor. "Geri almak ister misin?" Sesi alçak bir gümbürtüyle tenimin üzerinde kayıyor. Aramızdaki hava çatırdıyor, yüklü ve kıvılcımlı.

"Hayır," diye fısıldıyorum.

"O zaman cevap vermemi ister misin,

Jo?" "Hem de çok."

Sözlerle değil, eylemlerle cevap veriyor. Bir elini kaldırıyor, çenemi kavıyor, başparmağını çenemde gezdiriyor.

Unutulmaz bir öpücük almalı uzun zaman oldu, daha sonra arzulayacağım bir öpücük.

Öpüşmeyi hayal ettiğinizde hayal ettiğiniz türden bir öpücük.

Başını eğiyor, birkaç santim uzaklaşıyor, sonra o gür, zengin sesiyle adımı söylüyor, boğucu ve biraz da edepsizce. "Jo," diye fısıldıyor, bir şekilde iki harfi baştan çıkarıcı bir şekilde uzatıyor, sanki tadını test ediyormuş gibi, dilinin üzerinde yuvarlanmasına izin veriyor.

Şehrin ortasında bir barda olduğumuzu, diğer müşterilerin etrafımızda bira, shot ya da kokteyl içtiğini hissetmiyorum bile. Bu öpücük vaadine, beklentinin baş döndürücü sisine kapılmışken bunu umursamıyorum.

Bakışları dudaklarımda oyalanırken oluşmasına izin veriyor. Sonra ağızını usulca dudaklarıma değdiriyor.

Yumuşak, şefkatli bir öpücük.

Bu yabancı beni bir barda öpüyor, o en eski moda buluşma yerinde. Sanki bu anın her saniyesinin tadını çıkarıyormuş gibi öpüyor beni.

Öpüşmenin bir hazine olması gibi.

Dudakları dudaklarımda üzerinde gezinirken, öyle olduğuna tamamen ikna oldum. Önemliymişsin gibi öpülmek nadir ve değerli bir şey.

O kadar iyi hissettiriyor ki zar zor nefes alabiliyorum. Ayak parmaklarım karıncalanıyor.

Bir süre sonra -saniyeler de olabilir, bir ömür de- öpüşmeyi kesiyoruz. Kendimi sersemlemiş ve çakırkeyif hissediyorum.

Aynı görünüyor, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme var. "Buradan çıkmak istiyor musun?"

"Bu bir tavlama cümlesi mi?" Nefes nefese sordum.

İşte yine o ukala sırıtış. Şu aksiyon kahramanı cazibesi. "Kesinlikle öyle."

"İşe yarıyor."

Yirmi dakika sonra otelimin kapısını açıyor, hızlıca konsiyerj masasına uğruyor ve sonra benimle asansöre doğru ilerliyor.

Kapılar kapandığı anda içimde sinirler geriliyor.

Bardaki kahkahalar ve hafiflik kayboluyor ve o tüm yoğunluğuyla ortaya çıkıyor. Gözleri koyulaşüyor, neredeyse düşünceli bir hal alıyor ve bakışlarıyla beni soyuyor.

Asansör tırmanıyor. Aradaki mesafeyi bir kalp atışında kapatan Heath yüzümü kavıyor ve beni ölesiye öpüyor. İlkinden tamamen farklı bir öpücüktü. Bu derin ve muhtaç, çaresiz bir öpücük, sanki beni yutmazsa yok olacağımdan korkuyor.

Isı, tenimi aydınlatan lezzetli karıncalanmalarla içime akıyor. İçim içimi yiyor.

Bu beni en iyi şekilde heyecanlandırıyor.

Yutulmuş da. Ondan yayılıyor gibi görünen ihtiyaçla tüketildi.

Asansör benim katımda yavaşlıyor. Dings. Tökezleyerek çıktık. İçgüdüsel olarak konuşmak, sessizliği kelimelerle doldurmak istiyorum.

Ama bir şey söylemeye gerek var mı bilmiyorum ve içimden küstah bir yorum ya da şaka yapmak gelmiyor. Evimden, arkadaşlarımdan ve hayatımdan bir okyanus kadar uzaktayım. Bu gece tek istediğim fiziksel bağlantının saflığı.

Bir yabancıyla yakınlaşmanın.

Odama vardığımızda, kart anahtarını kapıya doğru kaydırıyorum ve içeri giriyoruz. Bir saniye içinde beni duvara doğru itiyor ve öpücükleri devam ediyor. Her yere yolculuk ediyor. Dudakları boynumda, omzumda geziniyor, köprücük kemiğimi ısıtıyor, boğazımın çukurunu yalıyor. Dudakları, ağzı ve diliyle tenimi haritalıyormuş gibi öpüyor beni.

Dizlerim jöleye döndü. Her yerim sıcak ve ağrıyor, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde arzulanıyorum.

Belki bunu tekrar yapabiliriz.

O kadar hızlı değil.

Bu sadece bir gecelik bir ilişki.

Düşüncelerinizin dörtmala izin vermeyin.

Şimdi ve buraya odaklanıyorum ve tüm öpücüklerini alırken ağzını ne kadar iyi kullandığıyla oyalanıyorum.

Düşüncelerim bulanıklaşıyor. Odayı terk ederek uzaklaşıyorlar, Londra'da dolaşıyorlar. Bu şehir o kadar da kötü değil, gerçekten - eğer burada böyle öpücükler varsa.

Bunca zamandır yanlış adamları mı öpüyordum?

Belki de bir şeyleri kaçıırıyordum. Belki de yanlış erkekleri gördüm.

Çünkü, görünüşe göre, bambaşka bir öpücük türü var. İçinde boğulabileceğin bir öpücük.

Yumuşak ve şefkatli ama tutkulu ve derin bir öpücük. Şiddetli, puslu bir titreşim, sanki tüm duyularım ayarlanmış ve keskinleştirilmiş gibi. Sanki ben bir kemanım ve beni çalan adam bir usta bile değil; sadece tellere takmış durumda.

İşte böyle hissettiriyor. Bu öpücük biraz rüya gibi bir saplantı gibi.

İç çekişlerin, mırıldanmaların, iniltilerin ve soluk alıp verişlerin daha da derinine inerek içine gömülüyorum. Yanaklarımı kavrayan ellerin içine, önce kabaca, ama sonra kollarımdan aşağıya, yanlarım boyunca, sırtımın etrafında kayarak ilerliyor.

Nereye odaklanacağımı bile bilmiyorum. Zevk her yerimi sarıyor, ayak parmaklarıma ve parmak uçlarıma sıcıyor. Ama en önemlisi, tam burada, içimde, bacaklarımin arasında titreşiyor. Bir saniye daha beklemek istemiyorum.

Bir şekilde öpüşmeyi kesecek iradeyi buluyorum ve başparmağımı şişmiş dudaklarında gezdiriyorum, sersemlemiş gözleriyle buluşuyorum. Gözlerinde daha önce hiç tanık olmadığım vahşi bir ihtiyaç görüyorum. "Al beni. Şimdi al beni."

Beni kollarına aldı, büyük boy yatağa geçti ve beni soydu. Sonra kıyafetleri de kaybordu.

Londra'ya hoş geldin, Jo.

HEATH

Kafamın içinde iki ses yankılanıyor.

Biri beni iğneliyor, alay ediyor. "Uzun zaman oldu. Bunun nasıl çalıştığını hatırlıyor musun? Elbette yıllar içinde ortaya çıkan yeni teknikler var. Yeni numaralar. Yeni beceriler. Bunların hiçbirini bilmiyorsun."

Diğeri sadece fısıldıyor, "Ona dokun, onu öp, onu memnun et."

Çıplak bedenine doğru ilerlerken, kalçalarına, karnının alt kısmına, kalçalarının kıvrımlarına ağızımı açarak öpücükler kondururken, bu ses diğerini susturuyor.

Bazı şeyler hiç değişmedi.

Arzu.

Tenini, göğüslerini, omuzlarını ve boğazının lezzetli çukurunu tapınmaya varan bir şevkle öpüyorum. İnemeleri bana tam olarak böyle dokunulmaktan hoşlandığını söylüyor, sanki tapılıyormuş gibi.

Elleri saçlarına gidiyor, kendi parmakları gür buklelerinin arasından geçiyor, sanki bu şehvetle başa çıkabilmesinin tek yolu buymuş gibi.

Bu şehvetle başa çıkabileceğimden emin değilim. Bırakın bu binayı, bu odaya bile zor sığan bu arzuyla ne yapacağımdan emin değilim.

Ama denemeye
hazırım. Evet,
deniyorum.

Tüm özlemimi ellerimin vücudunda gezinme şekline döküyorum. Bir elini saçlarıma doluyor, sonra diğerini göğsümden aşağı kaydırarak göğüs kaslarıma sıkıca bastırıyor.

". Prezervatife ihtiyacımız var," diye nefes alıyor.

"Doğru, doğru," diyorum başımı sallayarak, sonra yataktan atlıyorum. Pantolonumu bulmak için etrafta dolaşıyorum. Otele girdiğimizde kapıcıdan bir tane almıştım.

Ama döndüğümde bir tane sallıyordu. "Ben de hazırım."

Belki çantasından aldı ya da komodinin üzerindeydi, kimin umurunda.

Bu çok akıllıca.

"Bayanlar seçsin o zaman," diyorum.

"Şimdi senin, bir dahaki sefere benim" diyor.

Felsefesi hoşuma gitti ve bir nefes içinde yatağa geri döndüm, onu yuvarladım, sonra bacaklarının arasına diz çöktüm.

Kalçalarını ayırıyor ve bir gümbürtü göğsümde yükseliyor, dudaklarını ıslatıyor.

Daha önce hiç bu kadar şehvet dolu konuşmuş muydum?

Bu kadar açgözlü? Biliyorsam ne olayım.

O kadar güzel, hazır ve tahrik olmuş ki. "Vücuduna taparak saatler geçirebilirim. Seni öperek. Tadına bakarak," diyorum ona.

Başını sallıyor, sonra elleriyle bir yuvarlanma hareketi yapıyor. "Elli kere boşalacağımdan hiç şüphem yok. Ama şu anda seni gerçekten içimde istiyorum."

"İsteyin, size verilecektir" diyorum. Sonra, .

Vücudu beni kavıyor, o kadar sıcak ve sıkı ve o kadar kötü bir şekilde ıslak ki, aklıma uzun süre dayanamayacağım düşüncesi geliyor. Ve yine de, ondan önce gelmemin cennette ve dünyada hiçbir yolu yok.

Dişlerimi sıkıyorum, göğsümü indiriyorum ve kalçalarımı döndürerek ona odaklanıyorum. Jo'nun elleri başımın etrafında kıvrılıyor, parmakları saçlarımın uçlarıyla oynuyor. "Oh, bu çok iyi," diye fısıldıyor, baş döndürücü bir iniltiyle.

Bu kelimeler tenimi cızırdatıyor.

Nabzım yükseliyor.

Benimle birlikte hareket ederken sırtı kamburlaşıyor, gözleri bir açılıp bir kapanıyor.

Ben daha da derine inerken başımın arkasını . Elektrik omurgamdan aşağıya doğru çatırdıyor, tüm vücuduma yayılıyor.

"Evet, derin seviyorum. Bunu seviyorum," diyor.

Onun her emrini yerine getiriyorum, talimatlarına uymaktan çok mutluyum.

"Başka nelerden hoşlanırsın?" Törpülüyorum.

"Kolların beni sarıyor. Bana bakma şeklin. Sesin," diyor ve sonra uzun, derin bir hamleyle şehvetle inliyor.

Seksin bisiklete binmek gibi olduğunu söylerler. Tekrar binersin ve asla unutmazsın.

Bu sözü kim bulduysa aptalın teki.

Bu bisiklete binmeye hiç benzemiyor. Bu Ravel'in içinde yaşamak gibi. *Boléro*.

Her notada, yükselen kreşendonun her ölçüsünde haz daha da artıyor.

Elleri sırtımı kavlıyor. Tırnakları etimi tırmalıyor, yakalıyor ve kazıyor.

Belli belirsiz, iz bırakacağını düşünüyorum. Bu da doğru ve uygun geliyor.

Tırmala beni, ısıt beni, işaretle beni, demek istiyorum. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlamak istiyorum. Bir orkestranın parçası olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini.

İnlemeleri yoğunlaşıyor. İçimdeki düğmeye basıyorlar ve bu kreşendo acımasız hale geliyor - zevkin girdabı ve kıvrımı, sıkı, gergin sarmal. Müziğin kabarması. Final yaklaşıyor. *Bu kadar iyi, çok iyi, çok iyi* hissetmenin enfes ıstırabı.

Onun sözleri.

Sırtını eğerek haykırıyor, sesleri zihnimde yankılanıyor ve kemiklerimde yankılanıyor. Zirveye çıkıyor, sonra arzusun diğer tarafına mutlulukla düşüyor. Bunun gibi, hareketsizim, gerginim, sonra zevk tamamen ele geçirip dünyayı bulanıklaştırırken bırakıyorum.

Dakikalara yayılan uzun saniyeler boyunca başka bir yerdeyim. Ayrılmak istemediğim harika bir yer.

Ama kısa süre sonra, aşağı iniyorum, onu rahatlatıyorum, sonra elimdeki konuyla ilgileniyorum.

Temizlik.

Çabucak prezervatifi atıyorum, sonra ona dönüp boynunu ve omzunu öpüyorum.

Hafifçe gülüyor. Yüzünü bana çeviriyor. Işıl ışıl görünüyor. "Bu ..."

"Bisiklete binmek gibi bir değil, değil mi?"

"Eğer öyleyse, bu şimdiye kadar yaptığım en iyi bisiklet sürüşü" diyor. Sonra derin ve içten bir şekilde, sanki ruhunun derinliklerinden geliyormuş gibi esniyor.

"Uyumalısın Jo," diyorum ona, yanağını hafifçe okşayarak.

Tekrar esniyor. "Gerçekten yapmalıyım. Yarın büyük gün," diyor kollarını gererek.

Ne yapmak için büyük gün? Londra Kulesi'ni mi ziyaret ediyorsun? Big Ben'i mi?

Tate mi?

Ona favorilerimi söylemek, gündemine ağırlık vermek istiyorum.

Tate çok büyük, çok kalabalık, çok tatsız, ama yine de gitmelisiniz, çünkü koleksiyonlar buna değer. Ya da şehirdeki kitapçıların bir listesini istiyorsanız, o liste tam burada, kafamın içinde. Sizi işten sonra bile götürebilirim.

Tabii eğer her ne için buradaysanız onunla çok meşgul değilseniz? Tatil mi? Arkadaşlarınız? Aile? İş?

Etrafa hızlı bir bakış bana pek bir şey söylemiyor. Karanlık ve burada sadece bir ya da iki bavul var. Ama büyükler. Belki birkaç günden fazladır buradadır.

Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için ölüyorum. Ama *bu* o yüzden mi? Şimdi konuşmamız mı gerekiyor?

Hiçbir fikrim yok.

Yine de, bir centilmen sevişip kaçmamalı.

Ve ben istemiyorum.

Ben de istediğime boyun eğdim ve basit bir soru sordum. "Ne zamandır şehirdesin?"

"Bir süre," diyor, sesi çok uykulu geliyor, çoktan uykuya dalmış. "Bu ... iyi."

Kabaca yutkunuyorum, daha fazla kelime arıyorum, umuyorum ki bir yerlerde büyüleyici olanları ortaya çıkarmak için. Belki onları Sticks and Stones'da ya da Nigel'ın dükkanında bırakmışımdır. Biliyorsam ne olayım. Önemli oldukları için onları bulamıyorum.

"Belki," diye mırıldanıyor.

Bu, *orgazm için teşekkürler, kendin çıkabilirsin* deme şekli mi?

Belki de *bir dahaki sefere* derken bunu kastetmemiştir.

Ah, belki de bu yüzden randevularda başarısız oldum - çünkü randevularda başarısız oldum. "Kendim çıkarım," diyorum, daha fazlasını söylemek istiyorum, bana söyleyeceğini umuyorum

acele etmemek.

Yine de uykuya dalmaktan son derece memnun görünüyor. Bu sadece tek gecelik bir ilişki.

Tabii ki öyle, seni aptal.

Hep böyle olması gerekiyordu.

Jo bana dönüyor, uykulu ve yumuşak. Bir kolunu kaldırdı, elini benimkinden aşağı kaydırđı. "Ama istersen numaramı alabilirsin, Heath."

Adımı söyleyiş şekli iyi geceler öpücüğü gibi, tatlı ve şefkatli, başka bir öpücük vaadi, başka bir zaman.

Tüm endişelerim uçup gitti. Rahat bir nefes alıyorum, beni acılarımdan kurtardığı için minnettarım.

Uyumadan önce numaralarımızı değıştik. Sonra kıyafetlerimi topluyorum, giyiniyorum ve onu bir kez daha öpüyorum. Çoktan uyumuştı, kahverengi saçlarının bir teli yüzünde usulca dalgalanıyordu.

Yanağından çekiyorum.

Dışarı çıktığımda gözlerim önce yerdeki bavuluna, sonra da girişteki masanın yanında duran, içi kitap ve iki çerçeveli fotoğrafla dolu büyük bir çantaya kayıyor. Neye ait olduklarını çıkaramıyorum ve ben röntgenci değilim.

Yine de, o benim kalbime göre bir kadın.

JO

Chelsea'den kaçınmak kolay çünkü bu otel St James'de, yeni ofisimden birkaç blok ötede.

Pazartesi günü erkenden kalkıyorum, yarın Londra'daki ofiste işe başlamadan önce günü en iyi şekilde değerlendirmeye hazırım. Hareket ettiğimde, iyi bir seksten gelen mutluluk verici acıyı hissediyorum.

Yoksa harika bir seks miydi?

Vücudum bir *vınlama* ile cevap veriyor. Ve bir *whoa*.

Ve anılar vücudumda yarışırken bacaklarımın arasında yepyeni bir ağrı - bana dokunma, beni öpme, beni becerme şekli.

Tamam, o zaman, bu harika bir seksti.

O sabah yataktan kalktım ve kafayı buldum. Sanırım orgazmın her şeyi daha iyi yapan bir yanı var.

Sabahı işteki ilk günüm için hazırlanarak geçirdim. Öğleden sonra, kiralama acentesinin Charing Cross'ta bana gönderdiği dairelere giden rotamı telefonumdan kontrol ediyorum. Otelde çok fazla kalmak istemediğim için New York'tan ayrılmadan önce onunla iletişime geçmiştim. Sonra Trafalgar Meydanı yakınlarında David ile buluşuyorum ve bana yakınlarda birkaç yer gösteriyor.

Üçüncünün kapısını açar açmaz, "Bu harika," diyorum.

Mekanı çok beğendim.

Banyo benim New York'taki banyomdan biraz daha büyük.

Ve daha fazla ışık var, içeri güneş giren birkaç pencere daha var.

Bitkiler pencere kenarına dizilmiş, burayı beklediğimden daha neşeli hale getirmişler.

"Şimdiden aşık olmuş olabilirim," diye ekliyorum.

"Beğendiğinize sevindim," diyor neşeli adam kıkırdarak.

Kalabalık bir caddeye bakan pencerelerden dışarı bakıyorum, kırmızı çift katlı otobüsler ve siyah taksiler geçiyor. "Hiçbir şeyden şikâyet edemem. Manzaralı bir odası var," diye espri yapıyorum. Yüzü ifadesizleşince başımı sallıyorum ve ekliyorum: "Kabul ediyorum."

Bahse girerim Heath bu yorumu alırdı.

Eminim E.M. Forster göndermesi onu eğlendirirdi.

Heath kütüphaneci mi? Roman yazarı mı? Bir edebiyat ajanı mı? Yoksa sadece bilgili bir adam mı?

Karanlık bir düşünce beynimde yanıp sönüyor. Ya o bir profesörse? Babam gibi mi?

Umarım olmaz. Ortak bir noktaları olmasından nefret ederim.

Ama bir kütüphaneci çok ateşli olurdu. Heath'i sessiz bir kurumda, bütün gün sessizliğe gömülmüş, kitapları incelerken hayal edebiliyorum. *Mmm*. Eminim okuma gözlüğü takıyordur ve gözlükle çok çalışkan görünüyordur.

Belki de ona bugün mesaj
atmalıyım. Ama bu çok mu
erken?

Kuralların ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Yıllardır kimseyle yüz yüze tanışmadım. İnternette çıktığım son birkaç erkekle tanıştım ve tamamen kendilerine odaklanmışlardı ve bunun farkında bile değillerdi. Biri ne kadar stresli olduğundan, diğeri kişisel bakım rutinlerinden ve bir diğeri de hedeflerinden bahsetmek istedi. Ama romantizm konusunda hiç şansım olmadı, yüzden fiyasko olmaları şaşırtıcı olmamalı.

"Evrak işlerini şimdi halledebiliriz," diyor kiralama acentesi.

Dairenin küçük mutfak masasında otururken, tek gecelik ilişkimin romantik detaylarından ziyade bu yeni şehirde olmanın, kira kontratı imzalamanın pratik detaylarına odaklanmaya çalışıyorum.

Yıllardır içtiğim ilk içki. Yoksa
hiç mi?

Son on yıla geri dönüyorum, Jacob'ın mezuniyetinde duruyorum. Romantik karşılaşmalar film makaram kısa. Muhtemelen Oscar'da kısa filmler kategorisine giremez. Daha çok bir reklam filmi uzunluğunda.

Oh, pekala. İşim ve arkadaşlarım var. Bir gün, belki, daha fazlasını bulacağım.

Evrak işlerini bitirdiğimizde, acente bana yarın doluluk oranını alabileceğimi söyledi. Gitmeden önce dairede bir kez daha içiyorum. Kanepe rahat ve sehpanın üzerinde en sevdiğim iki sigaram için bir yer var.

çerçevesi fotoğraflar. Onları sakladığım çantamın kenarını okşuyorum. Bir tanesi annemle ben lisedeyken çekilmiş. Işıl ışıl gülümsüyor ve boynuna basit bir madalyon takmama izin veriyor. Bana stilistim derdi ve ben de bu terime ondan geldiği için değer verirdim. Diğer fotoğrafta New York'lu ailem ve ben Brooklyn'de vejetaryen burgerleri tadarken görülüyor. TJ, Easton ve ben Nolan ve Emerson'a yemek puanlama sistemleri yüzünden zor anlar yaşıyorduk. Arkadaşların yaptığı gibi.

Tam orada, annemin fotoğrafının yanında mükemmel olacak.

Bu iki resim bana hayattaki iyi şeyleri ve güvenebileceğim insanları hatırlatıyor. Bu yüzden onları yanımda taşıyorum.

Acenteye teşekkür ediyorum ve caddede yollarımızı ayırıyoruz. Otele geri dönerken manzaralı yolu kullanıyorum, şehir ilerledikçe gözlerimin önüne seriliyor.

Londra'yı on yıl önce hissettiklerimden ziyade olduğu gibi görmeye çalışıyorum, yemin ederim çalışıyorum.

Bu anıları elimden geldiğince bir kenara iterek, bu şehrin müzelere ve galerilere, anıtlara ve tiyatrolara, kütüphanelere ve üniversitelere ev sahipliği yaptığını hatırlıyorum.

Ve ayrıca, günlük mağazalara.

Bu blokta olduğu gibi, nehir boyunca uzanan daha sakin bir yan sokağa döndüğümde, tuğla cephesi ve asılı tabelasında *Goat's Head Tavern* yazan bir pub'ın önünden geçiyorum.

Gerçekten çok İngiliz.

Biraz daha ilerleyince bir şarap dükkânının yanından geçiyorum, sonra da blokların sonunda pul satan küçük bir pop-up dükkânın önünden geçiyorum; üzerlerinde yunuslar, iki kişilik bisikletler, sincaplar, yıldızlar ve güneşin altındaki diğer her şeyin kesilmiş olduğu mürekkepli pullar.

Şurada.

Bu şehirdeki ilk yürüyüşümden sağ çıktım.

Bu blokta, zırha ihtiyacım olan hiçbir şey yok. Londra da tıpkı diğer yerler gibi. Mekanlar, adresler ve insanlardan oluşuyor.

Heath gibi insanlar, her . Ve evet,

Poppy gibi insanlar.

Nerede olursa olsun.

Poppy bu şehirdeki birkaç milyon insandan sadece biri. Bir zamanların en iyi arkadaşımı, yüksek lisans programım için Londra'da okuduğum yazdan beri görmedim, annem öldükten sonra onu ziyaret ettim, hayranlık duyduğum kadının kaybına üzüldükten omzuna yaslanmaya ihtiyacım vardı.

gibi olmak istedim. Öldüğü güne kadar tüm kalbiyle, büyük ve sert seven bir kadın.

Poppy üniversitede annem hastalandığında, kemoterapi gördüğünde ve sadece bir yıl sonra kanserle olan savaşını kaybettiğinde yanımdaydı. Poppy hiç sahip olmadığım bir kız kardeşti, sırtımı yaslayabileceğim bir kaya gibiydi.

Bir süreliğine o benim adamımdı, ben de onun.

Ona özellikle ihtiyacım vardı çünkü yüksek lisansta aşık olduğum Jacob, Londra'da birlikte okurken benden ayrılmıştı. Bir öğleden sonra Hyde Park'ta gezinirken bana annemi hatırlatan bir çiçeği işaret ettim. Derin bir iç çekti, ellerini uzattı ve artık bunu yapamayacağını söyledi.

"Ne yapmak?" diye sordum, tamamen şaşırılmış bir halde. "Senin kederinle başa çıkamam."

Şoka ama o her şeyi biliyordu. Mutlu olmamı tercih ettiğini söyledi ve ne zaman hayatıma devam edeceğimi sordu. Ne de olsa öleli bir yıl olmuştu, dedi. Bu konuda üzülmeyi ve onu da üzmeyi bırakmamın zamanı gelmemiş miydi?

Hayır, ona renkli bir çiçek tarhının yanında sertçe söyledim. Kederin zaman aşımı diye bir şey yoktu.

"O zaman, bu bir veda," dedi ve gitti. Beni lalelerin yanında ağlarken bıraktı.

O gece bir meyhanede bir şişe şarap içerken Poppy'ye söylediğimde çok öfkелendi. Haftalarca öyle kaldı, öfkeliydi, benim için ve duygularım için endişeliydi.

Ama sonuçta o kadar da endişeli olmadıkları ortaya çıktı.

Şimdi nehir boyunca yürürken, bir hafta önce New York'taki dairemde Emerson ve TJ'in onu görürsem ne yapacağımı sormalarına geri dönüyorum.

Çoğunlukla ondan uzak durmayı umuyorum, çünkü tanışırsak bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Ama belki de onun uğrak yeri olan Chelsea'den uzak durabilirim.

Orada bir galerisi var. *Onunla* birlikte işletiyor.

Londra ona ait, bana değil.

Artık o kadar canım yanmıyor ama onunla karşılaşmamayı da tercih ederim.

Ve bu yeterince kolay olmalı. Yeni bir dairem var, şirketimde başkan yardımcısı olmak için müthiş bir şansım var ve belki de İngilizimi tekrar görebilirim.

Nehrin kıyısında durup şehrin içinden geçen suya bakıyorum.

Dün gece tanıştığım adam Thames Nehri'ne tarafında yaşıyor? Şu anda ne yapıyor?

O da mı dün geceyi hayal ediyor?

Belki onu tekrar görebilirim. Küçük bir Londra kaçamağı yaparım. New York'u daha az özlememi sağlayacak bir şey.

Damarlarımda dolaşan bu leziz seks dolu *olasılık* hissiyle Londra o kadar da kötü görünmüyor.

Ve şimdiki zaman oldukça iyi.

Aslında o kadar iyi ki, benim için en önemli olan dostluklarımı gözden kaçırmayacağım.

Başlangıç olarak, TJ ve Emerson'a istediklerini veriyorum. Taş korkuluklara yaslanıyorum, gösterişli bir poz veriyorum ve ekibime göndermek için bir selfie çekiyorum.

Sonra videoya tıklıyorum ve yürürken kamerayla konuşuyorum. "Hey, çocuklar. Her zaman en iyi tavsiyeyi verdiğiniz bilmenizi istedim ve doğal olarak ben de aldım. Dün gece seksi bir yabancıyla tanışmış gibi mi görünüyorum?" Hızımı yavaşlatıyorum, arkadaşlarım görmek isteyeceği için telefonumu nehre ve köprülere doğru çeviriyorum. "Çünkü kesinlikle yaptım. Onunla tanıştım, romantizm yaşadım ve sonra onu-"

Kendimi duyuyorum ve irkiliyorum, sonra kaydı durduruyorum. Sesim çok şakacı *çıkıyor, naber kızım*, ve bundan nefret ediyorum.

Dün geceyle ilgili hiçbir şey aptalca gelmedi. Hiçbir şey tek kullanımlık hissettirmede.

Dün gece sanki olması gerekiyormuş gibi hissettim.

Vücudumda gerçeküstü bir his dolaşıyor, biraz saçmaladığımı ama aynı zamanda saygılı olduğumu hissediyorum.

Bu iki şeyin nasıl bir arada var olduğundan emin değilim ama var.

Kaydı sildim. En yakın iki arkadaşıma göndermek için bile olsa dün gece hakkında dedikodulu bir video yapamam. Onun yerine Emerson'ı arıyorum.

O cevap vermeden önce telefon zar zor çalışıyor. "Sen öldün mü? Çünkü artık kimsenin aramasının tek nedeni bu."

Gülüyorum. "Evet, seni mezarımdan arıyorum. Sadece cenaze ayrıntılarını vermek ve hakkımda güzel bir şeyler söylemeni rica etmek istedim."

"Nasıl tanıştığımızın hikayesini anlatacağım," diyor.

"Bu hikayeye bayıldım. Çok modern," diyorum İngiliz öğleden sonrasına doğru yürürken. "Diğer müzikal meraklılarıyla *Fun Home* hakkında konuşmak için bir yer arıyordum."

"San Francisco'dayken New York'ta bir tiyatro arkadaşı bulmak için can atıyordum. Öğleden sonraları *Hamilton* ve *Dear Evan Hansen* için bana katılacak birini" diyor.

"Ve birbirimizi internetteki bir grupta bulduk," diyorum gülümseyerek. "Ve insanlar neden müzikalleri seven aptallar olduğumuzu merak ediyor." "Bunu gerçekten merak eden var mı bilmiyorum," diyorum.

"Her neyse, her şey nasıl gidiyor? Daha fazla mı nefret ediyorsun, biraz daha mı, çok daha fazla mı?"

"Aslında hiçbir şeyden nefret etmiyorum..." Ayartıcı bir şekilde söylüyorum.

Çılgılık atıyor. "Sen mi yaptın? Gerçekten yaptın mı? Seksi bir İngiliz'le tanıştın ve biraz aksiyon mu yaşadın?"

Evet, bu teknik olarak *dedikodu* yapmaktır, ancak pek öyle hissettirmez. Sahte övünme yerine bire bir konuşmak dedikodu değildir. "Bunun bir tür ... olması çılgınca mı?"

Neydi o kelime?

İnanılmaz beynime yapışıyor.

İçinde yankılanıyor.

Ama bu çok fazla kullanılıyor. Bir latte harika olabiliyorken, seksi aynı kategoriye koymak istediğimden emin değilim.

"Bir saniye bekle," diyorum bir köşeye varıp yönümü bulduktan sonra daha sessiz olan arnavut kaldırımklı bir ara sokağa . "Yani, bu adam dün gece farklıydı."

Diğer uçta bir duraklama, telefon hattında bir çatırtı var. Belki de Emerson'ın *ayak parmaklarını yalamak, saçlarını örmek ya da ona baba demeni istemek* gibi farklı bir şaka yapmaması sesimin tonunun bir kanıtıdır?

Konuştuğunda, sorusu belli bir ciddiyetle ortaya çıkıyor. "Onu tekrar görecekmisin?"

O ciddiyeti ben de hissediyorum. Adımlarımı durduruyorum, bir elimi göğsüme koyuyorum, içimdeki bu garip sinirleri bastırmaya çalışıyorum. "Sanırım mı?"

"Bana mı soruyorsun?" Emerson soruyor ve şimdi sesinde bir gülümseme var. "Yoksa kendine mi?"

Bu güzel bir soru. Ama

kolay bir cevabı var.

"Onu bu gece arayacağım."

Bu, yarın işe başlamadan önce akşamı bitirmek için mükemmel bir yol gibi geliyor.

Otel odama dönüp büyük boy yatağıma yerleşiyorum ve birkaç saat öncesinin anılarının bedenimden aşağı süzülmesine izin veriyorum. Memnun bir iç çekişle rehberde Heath'in adını buluyorum.

Ama onu arayamadan telefonum çaldı.

Arayan babamdı.

HEATH

Bunu yaptığıma inanamıyorum.

Bu ben değilim.

Yine de buradayım, diğer hayranlarla birlikte sahne kapısında bekliyorum. Muhteşem. Sadece muhteşem.

Ama gerçekten, hayranlar harika. Kardeşim son on yıl boyunca rol üstüne rol kovalayarak, dişini tırnağına takarak, zanaatını öğrenerek yeterince çalıştı.

Jude, hayranlarının programlarını imzalatmak için sıraya girmesini hak ediyor. Birkaç hafta önce ailemizi açılış gecesi için buraya götürdüğümde, üçümüz seyirciler arasında en yüksek sesle konuşan ve çılgınca gurur duyan kişilerdik.

"Geldiğin için teşekkürler Maggie," diyor sivri burunlu ve nazik gözlü uzun boylu bir kadına. "*Eğer Bulunursa Lütfen Geri Dön'ü sevmenize çok sevindim. Umarım And So It Begins'i de beğenirsiniz.*"

"Bundan hiç şüphem yok. İnanılmazsın," diyor, sonra yaklaşıyor ve ikisinin fotoğrafını çekiyor.

Sharpie'yi birkaç kez daha kullandıktan, birkaç fotoğraf daha çektikten sonra Jude beni ağır siyah kapının önünden geçirerek kulise götürüyor.

"Çoğu gece böyle mi oluyor? Gösteriden önce seni mi bekliyorlar?" Omuz silkiyor. "Evet. Ve sonra."

"İnanılmaz," diyorum.

Tiyatronun dar koridorlarında ilerlerken, beni buraya getiren kafamdaki karmaşayı çözmeye çalışıyorum. Bütün gün iş yerinde zihnimin nasıl dönüp durduğunu ve Google'ın -tabii ki gizli modda- randevu protokolünü anlamamda bana nasıl yardımcı olmadığını.

Yol boyunca Jude sahne görevlilerine, makyaj sanatçılara ve diğer oyunculara merhaba diyor. Soyunma odasına ulaşıyoruz ve içeri , derin bir nefes alıyor ve "Ve şimdi beni eğlendirin" diyor.

Jude aynanın etrafındaki LED ışıkları yakıyor ve sandalyeye kayarak bana bakacak şekilde dönüyor. Kanepeye otururken nefes veriyorum ama bu içimdeki belirsizlik düğümünü gevşetmiyor.

"Tek bilmek istediğim bundan sonra ne yapacağım," diyorum. "Sana mesaj attığımda cevabı bana mesaj atamaz mıydın? Ve belki de tüm bu teatrallliği bir kenara bırakamaz mıydın? Buraya gelmem için ısrar etmek yerine?"

Alay ediyor. "Hayır. Hayır. Ayrıca, hayır. Ayrıca, bir taş atımlık mesafedesin ve yakında New York'a döneceğin, o yüzden alabileceğimizi alacağız."

Beni orada tutuyor. En iyisi bu anların tadını çıkarmak. "Doğru. Seni gördüğüme sevindim." "Ayrıca, sen, kadınlar ve randevular çok karmaşık. Ben sadece

Nasıl yapılacağını sana öğretiyorum çünkü sen sensin."

"Peki bu ne demek?"

"Dün gece barda oyun oynamadığınızı itiraf ettiğiniz A kanıtına atıfta bulunmama gerek var mı?"

"Hatırlattığın için teşekkürler."

Sırıttırıyor ve koluma vuruyor. "Ama belli ki sen biliyorsun. Çok iyi oynuyorsun. Seninle gurur duyuyorum." Bana müstehcen bir sırıtiş attı. "Tostunu daha iyi yaptı mı? Tahmin ettiğim gibi mi?"

Ona dik bakıyorum; bunu o istiyor. "Şimdiye kadar yediğim en iyi tost." "Sana söylemiştim."

"Teşekkürler. Şimdi bana ne yapacağımı söyle."

"Çünkü yine harika bir tost istiyorsun? reçelle?" diye dalga geçiyor.

"Tost, reçel ve arkadaş istiyorum. Peki bu olası şey nasıl çalışıyor?"

"En son bir kadınla çıktığımda ..." Jude soyunma odasının tavanına bakar.

"Hmm. Bir bakalım. Hiçbir zaman."

"Defol git. İnsanlar aynıdır." Omuz

silkiyor. "Sayılır."

"Sahne ve filmde kadınlarla çıkıyormuş gibi yaptın," diyorum muzip bir sırıtişla.

Bana göz kırptırıyor. "Çok. Çok . Ve tüm cinsiyetleri kendimden ."

"Evet, biliyorsun. Yakın gelecekte bir perdeniz olduğuna göre, belki de Jude Fox bilgeliğini dağıtmaya başlayabilirsiniz," diyorum, onun sahnesini kullanarak

İsim.

Mavi gözleri şakacıdan ciddiye kayıyor. "Onu tekrar görmek istiyorsun. Senin üzerinde bir etki bıraktı. Ve modern randevularla ilgili her şeyden nefret ediyorsun. Peki, ben ne yapardım? Geçmişte Insta'dan birine DM atardım."

Korku filmi tarzında ürperiyorum. "Kulağa korkunç geliyor."

Dudaklarından küçük bir kahkaha dökülürken kostüm askısına yöneliyor ve askıdaki kıyafetleri çekiştiriyor. "Gördün mü? Demek istediğim bu. Bu şeylerden nefret ediyorsun. Taş Devrinden kalma. Gördüğüm kadarıyla ya her türlü modern dili öğrenebilirsin ya da sadece kendin olabilirsin."

"Yani?" Kardeşimden bile flört tavsiyesi istemek beklediğimden daha rahatsız edici ve kendimi bir rahatsızlık denizinin yirmi bin fersah altında hissetmeyi bekliyordum.

Jude parmaklarıyla bir telefon yapar, kulağına götürür ve serçe parmağıyla konuşur. "Merhaba, ateşli Amerikalı bebek. Bu senin dün geceki kaslı İngiliz aygırın. İster misin?"

Bir elimi kaldırıp sözünü kestim. "Anladım."

Jude sahte telefonunu düşürür. "Modern randevular hakkında hiçbir şey bilmemen çok güzel. Ama sorun değil. Sadece... ona yaslan, Heath."

"İçine yaslan," diye tekrarlıyorum. Bu mantıklı. Yapabileceğim tek şey bu.

Kapının yanındaki, üzerinde yüzü olan posterini işaret ediyorum. "Bir bacak kır." "İki tane kıracağım," diyor.

Bu yeni mantrayı yol boyunca tekrarladım, sonra bir kez daha-
Telefonu açmadan *önce ona eğilirim.*

JO

Babamın tavsiyesi için kendimi hazırladım.

Çünkü sohbet etmek için aramıyorum. Hiç .

"Yarın için hazır mısın Josephine?" diye soruyor, sesi tam da o zeki ama mesafeli profesör gibi çıkıyor.

"Elbette," diyorum, omurgam dik, omuzlarım geride.

"Bu büyük bir değişiklik."

"Evet ve hayır." Ayağa kalkıp yataktan uzaklaşıyorum. Onunla dün gece bulunduğum yerde konuşmak istemiyorum.

Kuşkuyla karışık bir sesle mırıldanıyor. "Olayı iki yöne çekmeye çalışmak aptalca görünüyor, Josephine."

"Hayat her zaman siyah ve beyaz değildir Arthur," diyorum.

Kıkırdıyor, bu da "*Hâlâ bunu mu yapıyorsun?*" demek oluyor. *Bana adımla mı sesleniyorsun?*

"Her halükarda, size yarın için iyi şanslar dilemek istedim. Londra sanat için acımasız bir dünya."

Alay ediyorum. Bu iyi şans çağrısı mı? Beni kandırabilirdi.

"İyi dilekleriniz için teşekkürler," diyorum ses tonumdaki alaycılığı çıkarmaya çalışarak.

"Umarım HighSmith'te boyundan büyük işlere kalkışmazsın.

Düşündüğünüzden on bin kat daha fazla çalışmak zorunda kalacağınızdan şüpheleniyorum."

"Tekrar teşekkürler." Görüşmeyi sonlandırmak için bir neden ararken odaya göz gezdiriyorum ve bavulumu görüyorum. "Yarın için hazırlanmam gerekiyor."

Vedalaştıktan sonra telefonu kapatıyorum ve dişlerimi sıkıp gözlerimi kapatıyorum.

Nefes
alıyorum.

Nefes
veriyorum.

Ben de onu ve şüphelerini bırakmaya çalışıyorum.

İlk günümde Emily Hathaway'i şaşırtmak istiyorum. Ona nasıl biri olduğumu göstermek istiyorum. Herkesten on bin kat daha fazla çalıştığımı.

Ve başkan yardımcılığına terfiyi hak ettiğimi.

Yarın için bir kıyafet seçiyorum, masa sandalyesinin üzerine koyuyorum ve ardından iş e-postalarımı yanıtlıyorum. Belki daha sonra o telefon görüşmesini tekrar deneyecek havaya girerim.

Ama şimdi değilim.

Telefon ikinci kez çaldığında bavulumu kapatıyordum.

Sinirli bir iç çekişle, "*Şimdi ne olacak Arthur?*" demek üzereyken elime aldım. Ama *Heath* ismi ekranımda yanıp sönüyor.

Tüm duyularım aydınlanıyor. Vücudumda zıplıyorlar.

Bir erkeğin aramasından bu kadar memnun olan kadın gerçekten ben miyim?

Cevap bile vermedim ama yine de içimde baloncuklar uçuşuyor. Telefonu kaydırarak açıyorum, dudaklarım usulca aralanıyor, doğru kelimeleri söylemek istiyorum.

Onun yerine, basit bir *merhaba*
çıkıyor. "Merhaba."

Ve baloncuklar daha da yükselir.

"Merhaba," diyorum, sonra kendimi tekrarladığımı fark ediyorum. Ama umurunda değil gibi görünüyor.

"Sizi temin ederim ki uygun edebi tavlama cümleleri bulmak için çok uğraştığımı bilmenizi isterim" diyor.

Yüzüme sığmayacak kadar geniş bir gülümsemeyle yatağa uzanıp yastıklara yerleşiyorum. "Ve sen hiç bulamadın mı?"

"Oh, çok fazla buldum."

"Hepsini kendine mi saklayacaksın?"

"Onları paylaşmaya kendimi ikna edebileceğimden emin değilim, Jo."

"Yani, beni arayıp sevimsiz tavlama cümlelerinden oluşan bir koleksiyonun olduğunu ve bunlarla benimle alay mı edeceğini söylemek için mi aradın? Hepsini kendine mi saklayacaksın?"

"Çok , belli ki" diyor, soğukkanlı ve tam bir İngiliz gibi.

"Berbat. Ama adil olan adil olandır. Dün gece sana en iyi mısır gevreği repliklerini verdim. Sen de kendininkileri sun. Hadi. Bekliyorum."

Abartılı bir iç çekişle, "Bu bana acı veriyor. Gerçekten öyle."

Yanıma kayıyorum. Bir yatak hiç bu kadar rahat, küçük bir an hiç bu kadar keyifli olmamıştı. "Yapabilirsin. İnanıyorum."

"Tamam. Deneyeceğim." Boğazını temizliyor, sonra sesi derinleşiyor ve neredeyse kirleniyor. "*Sana sesi ve öfkeyi göstereyim.*"

Mırıldanıyorum. "Oh, gösteriden daha fazlası, sanırım. Bana sesi ve sıcak, sıcak öfkeyi verdin! Tamam, daha fazla, daha fazla."

Dairesinde volta başını salladığını hayal ediyorum, belki de penceresine gidip şehre bakıyor, her neresindeyse. "Aslında, tavlama cümlelerinden pek hoşlanmam. Direkt olmayı tercih ederim. Bu hafta sonu benimle yemeğe çıkmak ister misin?"

"Oh." Doğruluyorum, dudaklarımı büzüyorum, içimde yükselen heyecan balonunu kontrol altına almaya çalışıyorum.

O çok eski kafalı ve ben bunu seviyorum. *Hey* oyununu ve *s'up* oyununu oynamamasını seviyorum. *Kırk sekiz saat içinde mesaj atarım* şeyini de yapmıyor. Aynı anda hem düzgün hem de rahatsız. Bu çok sevimli.

"Oh? Bu kötü mü? Bu bir hayır mı?" Sesi gerçekten endişeli geliyor ve ben bunu bir an bile istemiyorum.

"Büyük bir evet, aslında."

"Kocaman bir evet," diye ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "O zaman neden bana ne tür yemeklerden hoşlandığını söylemiyorsun, ben de Cuma akşamı için rezervasyon yaptırayım."

Sonraki on beş dakikayı yemek hakkında konuşarak geçiriyoruz - sevdiklerimiz, sevdiklerimiz ve sevmediklerimiz- ve bu yeni adamla iş konuşmamak çok rahatlatıcı.

Hayatı tartışmak iyi hissettiriyor. Tadını güzelleştiren küçük şeyler.

Telefonu kapatırken, belki de Londra'nın bana iyi gelmesinin bir nedeni de budur diye düşünmeden edemiyorum. Çünkü bu şehir acı dolu anılar barındırıyor olabilir ama aynı zamanda harika bir yeni işe ve gerçek bir romantizm potansiyeline de sahip.

* * *

Ertesi sabah telefonuma New Haven'daki Andrea'dan bir e-posta geldi.

Yeni işinde güzel bir gün geçireceksin. Bunu biliyorum!

Nasıl diye sorabilirsiniz? Çünkü torunum bu sabah ilk adımını attı! İyi şans getirecek bir gün.

Hemen cevap veriyorum.

Sabırsızlanıyorum! Umarım iyi olur. Ama New York'u da çok özledim. Umarım yakında görüşürüz! Seni, Central Park'ı, The Met'i, sevdiğim taco kamyonunu.

Gönder tuşuna basıyorum, valizimin daireye teslim edileceğinden emin olmak için resepsiyonu kontrol ediyorum, ardından güne hazır ve iz bırakmaya kararlı bir şekilde ofise gidiyorum.

Ne de olsa bugün iyi şans getirecek bir gün.

Altıncı kattaki resepsiyona ulaştığımda, geniş bir gülümsemesi ve parlak kıvılcı saçları olan bir kadın ön masanın arkasından beni selamlıyor.

"Merhaba!"

"Merhaba, ben Josephine Brennan. Bugün başlıyorum."

"Biliyorum! Emily'yi çağırayım. Seninle tanışacağı için çok heyecanlı."

"Burada olduğum için çok heyecanlıyım. Ve sen ...?" çıkınca sordum.

"Claire Reynolds. Telefonlara bakıyorum." diyor.

"Tanıştığımıza çok sevindim Claire."

Koridorda aceleyle ilerliyor ve bir dakika geçmeden patronuyla birlikte geri dönüyor. Emily altın çerçeveli gözlükleriyle zarif ama leopar desenli bluzuyla modaya uygun.

"Sen Josephine olmalısın," diyor elini uzatarak.

"Evet, ama aynı zamanda Jo ve JoJo'ya da cevap veriyorum. Sizin için hangisi uygunsa," diyorum kayıtsızca.

Gülümsüyor. "Tavrını şimdiden sevdim."

Gülerek ona teşekkür ediyorum. "Rahat olmaya çalışıyorum."

Emily elini kalbine bastırıyor. "Bu temiz bir nefes." Koridoru işaret ediyor. "Sizi ekiple tanıştırayım."

Ofisin estetiği hem şık hem de renkli; çelik duvarlar ile pembe altın ve yumuşak turuncu vurguların bir karışımı. Tasarım, bu evin yaklaşımıyla uyumlu; güçlü ama modaya uygun.

Çantamı omzumda daha yükseğe kaldırıyorum. "Burada olduğum ve herkesi tanıdığım için çok heyecanlıyım."

"Ben de seni tanımak için sabırsızlanıyorum," diyor Emily yürürken. Nazik gözleri benimkilere kilitleniyor. "Miranda bana açık olan VP pozisyonunu gözüne kestirdiğini söyledi."

"Bu terfi için kesinlikle çok çalışıyorum. Masaya çok şey getirebileceğimi düşünüyorum."

"Bu çok önemli bir pozisyon ve bunun için tam olarak doğru kişiyi istiyoruz, bu yüzden siz gelene kadar herhangi bir karar vermeyi erteledim. Bu şekilde, biz de

Rolü doldurmadan önce birbirimizi tanımalıyız. Vizyonunuz hakkında her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum" diyor ve ben de sıkılmak istiyorum.

Ben sıkıcı biri değilim, o yüzden sıkıyorum ama içimden yumruk pompalıyorum. Hayalim çok yakın. Emily beni şimdiden sevmiş gibi görünüyor. Biz tanışana kadar pozisyonu doldurmak için bekliyormuş. Bu alçakgönüllü ve harika bir şey ve onu hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Beni ofise doğru götürürken, "Düşüncelerimi paylaşmayı ve ayrıca herhangi bir konuya dalmayı dört gözle bekliyorum," diyorum.

"Harika. Size burada nasıl çalıştığımızdan biraz daha bahsedeyim. HighSmith'teki çağdaş departmanın tüm üyelerinin diğerleriyle birlikte çalışmasını sağlamaya çalışıyoruz. Geçen hafta boyunca burada en iyi eşleşmeler üzerine beyin fırtınası yaptım ve seni en iyi sanat uzmanlarımızdan biriyle birkaç projeye dahil . Kendisi yaklaşık yirmi yıldır burada çalışıyor, pek çok koleksiyonun küratörlüğünü yaptı ve tüm müşterilerinin saygısını kazandı."

"Kulağa harika geliyor," diyorum gülümseyerek.

"O bir dahi. Bilgisi ve uzmanlığı gerçekten eşsiz." Sesini komplocu bir tona düşürüyor. "Biraz tuzlu, ama bu yüzden harika bir çift olacağınızı düşündüm."

Denge, bu alanda akıllıca bir strateji. Tarzını şimdiden sevdim. "Tuzludan korkmuyorum. Ben New York'luyum," diyorum omzumu sallayarak. "Orada tuzlu yemek olmazsa olmazdır."

"Mükemmel. Miranda bana enerjinizden ve yaklaşımınızdan bahsettiğinde, harika bir katkı sağlayacağınızı biliyordum ve hemen taşınmaya istekli olmanıza çok sevindim."

Koridorda ilerliyor ve ... evet! Bugün sadece ... *evet*. Birkaç dakika içinde iyi bir izlenim bırakmaya başladım bile. Terfi kesinlikle benim olacak, bunu hissedebiliyorum.

Açık bir kapıda Emily durdu ve gülümseyerek bana döndü. "Ve bu da senin yeni takım arkadaşın olacak. Josephine Brennan, Heath Graham ile tanış."

Hayır! İnkâr, bir anda elektrik şimşeği gibi içime çarpıyor.

Lütfen, lütfen, ilk isim vahşi bir tesadüf olsun.

Ama kapı aralığına döndüğümde, benim İngiliz masanın arkasına oturmuş, klavyeye vuruyor, gözleri ekranda.

Gözlüklerini çıkarmadan kafasını kaldırıyor. Yüzü bir an için kararıyor ve sinapslarının, evet, beni ofisinin kapısında dikilirken gördüğünü anlamaya çalıştığını hayal ediyorum.

Gerçeklik yüzüne vurduğunda dudakları aralanıyor ve iş için güvenli olmayan bir şeyler mırıldandığından eminim.

Evet.

Beni de sik.

HEATH

Gurur ve Önyargı'nın kahramanı ve kadın kahramanı arasındaki ilk karşılaşma edebiyattaki en feci ilk izlenim olabilir, ama en azından Bay Darcy Elizabeth Bennet'in soyadını biliyordu.

Jay Gatsby, tüm kusurlarına rağmen, Daisy Buchanan'ın sınırların dışında olduğunu fark etti.

Ama ben? Jo ile Pazar gecesi Sticks and Stones'da tanıştığımda bu tür pratik şeylerden kaçındım. Dün gece telefonda da sadece kimyamıza odaklandım. Yaşadığımız eğlenceye. Aramızdaki bağa. Kelimeler ve kelime oyunları dünyevi detayların önüne geçti.

Ama bir noktada, bileyim, kimlik gibi temel bir konuya değinmiş olsaydık bile, şunu sormak aklıma gelir miydi: *Hey, aynı alanda çalışıyor olmamız bir tesadüf olmaz mıydı?*

Ya da belki aynı lanet şirkette?

Doğru, Josephine Brennan'ın işe alındığından haberim olsaydı, onun adı yeni çağdaş Avrupa sanatı direktörümüz olup olamayacağına dair bir sorguyu tetikleyebilirdi; ancak Emily, Bancroft House'un satın alındığına dair haberi, ithalatı karşılamamızdan yalnızca saatler önce yaydı.

Josephine Brennan, Bancroft House'u satın aldığımıza göre yarın işe başlayacak. Büyük planlar var!

E-postasında sadece bu yazıyordu. Bu konuda iki kez düşündüm mü? Hayır. Çünkü gelen müdürün benim Jo'mla aynı kişi olması imkânsız görünüyordu.

Ama karşımda, kapımın önünde duruyor. Cuma akşamı birlikte yemek yiyeceğim sevimli, büyüleyici kadın, kısa kollu ve minik siyah elbisesiyle nefis bir şekilde profesyonel görünüyor.

beyaz puantiyeler- biraz gösterişli, bizim alanımıza uygun, ama aynı zamanda iş gibi. Jo'yu mükemmel bir şekilde tanımlayan şık ve güzelin mükemmel bir karışımı.

Ve benim için hala son derece seksi. Ama olamaz.

O benim iş arkadaşım. Yeni iş arkadaşım.

Ben gözlüklerimi çıkarırken Emily ve Jo'yu bir ödölmüş gibi işaret ediyor. "Jo'nun sanat tarihi alanında yüksek lisans derecesi var. New York'ta Christie's'de, ardından The Met'te çalıştı ve son bir yıldır New York'ta Bancroft için modern Avrupa sanat sergilerinin küratörlüğünü yapıyor," diyor Emily. "Ve Bancroft'un müşteri tabanını oluşturma ve diğer evlerden iş kazanma hızına bakarak, rekabeti satın almanın daha iyi olacağını düşündük."

Jo gülüyor ama gergin bir şekilde. "HighSmith'in bunu yapmasına çok sevindim."

Sesi tanıştığım kadın gibi neşeli ama aynı zamanda bir yabancı gibi. Sanki Jo hevesli yeni bir çalışan rolünü oynuyor.

Ortağım olan yeni çalışan. Oh, lanet olsun.

O da mı iş ilanları için uğraşıyor? O da gibi bir yönetmen.

O da gülünç derecede nitelikli görünüyor.

Ve bahse girerim uzaktan çalışma kısmı umurunda bile değildir. Muhtemelen insanlarla çalışmak istiyor ve bunun ona bir avantaj sağladığından şüpheleniyorum.

Ayrıca, o bir fişek. Bancroft House'dan bahsedilmesi bana birkaç ay önce peşinde olduğum bir koleksiyonu hatırlattı ve hafızam yerine oturdu.

"Yirminci Yüzyıl Empresyonist sanat eserlerinden oluşan Abernathy koleksiyonunu HighSmith'e karşı kazanan sizin firmanız mıydı?"

"Evet, o bizdik." Omuzlarını gururla dikleştiriyor. Öyle de olmalı. Bu gerçekten de bir darbeydi - beni çok kızdırdı ama yine de etkiledi.

"Oldukça iyi bir şöhretiniz var," diyorum.

Gözlerimle buluştuğunda kaşları çatılıyor. "Ün mü?" Soru bir meydan okumaydı, sanki ona hakaret etmişim gibi, ama hiç de öyle demek istememiştim.

Hâlâ oturduğumu fark edip terbiyemi hatırlıyorum ve bu karmaşayı düzeltmeye çalışırken ayağa kalkıyorum. "Bir ün olarak-"

"Evet, Jo'nun en iyilerden biri olarak bir ünü var," diyor Emily net bir şekilde. "Keskin, tutkulu ve deneyimli, sektör hakkında derin bilgiye sahip."

alan."

"Ben de bunu söyleyecektim," diye ekliyorum, çenem gerilmiş, sessizce bu konuyla ilgili her şeye lanet okuyorum.

Elimi sıkması için Jo'ya uzatıyorum ve o elimi tuttuğunda, beynim uygunsuz bir şekilde onun tırnaklarının sırtımda gezindiği canlı anıyı çağırıyor.

İz bırakmış. Onları dün sabah tıraş olurken aynada gördüm. Daha fazla iz istiyordum; onun beni delice, hararetle pençelediğini hissetmek istiyordum.

İtiraf etmeliyim ki Cuma gecesi bu yönde umutlarım vardı. Akşam yemeği, konuşma, yürüyüş, bir araya gelme.

Bu fikirleri zihnimdeki bir dolaba itiyorum ve ofisimdeki kadınlara odaklanabilmek için dolabı kapatıyorum.

Emily dudaklarını büzerek sırtıyor. "Jo da oldukça cana yakın biri. İkiniz de çağdaşlık uzmanı olduğunuz için, departmanı yeniden düzenlemeye karar verdim, sen ve Jo birlikte yöneteceksiniz. Bir çeşit ..." Durdu ve Jo'ya döndü, gözlerinde meraklı bir parıltı vardı. "Amerika'da buna ne diyorlar, Jo? Bir spor sahasında iki liderin olmasına?"

Jo, kalbimi bambaşka bir şekilde kıran tatlı bir gülümseme veriyor.

O gülümsemeyi sadece kendim için istiyorum, tavlama repliklerine gülmek, okuduğu kitaplar hakkında konuşmak, ona çerçeveli fotoğrafları sormak ve Amerikalı Jo hakkında her şeyi öğrenmek için.

Yeni ortağım.

Nigel'in dükkânındaki *her şeyden nefret ediyorum bibloları*, bu kelimenin midemi nasıl bulandırdığını anlatmaya yetmiyor.

"Eş-kaptanlar," diye yanıtıyor Jo, doğal görünen bir parlaklıkla, sanki bundan heyecan duyuyormuş gibi.

Şimdi dışarı çıkamayacağımız için çok mutlu. Keşke kaderin bu dönüşü hakkında hafif olabilseydim.

"Ah, evet," diyor Emily, mükemmel manikürlü parmaklarını şıklatarak. "İşte bu kadar. Yardımcı kaptanlar."

Yemin ederim bunu o planladı. *Sen yeğenime kaba davrandın, ben de düşünceli, hoş, büyüleyici bir Amerikalı kadın bulup onu senin yoluna atacağım. Ve sen bunun olacağını asla göremeyeceksin çünkü randevulaşma hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Çünkü uygun sorular sormayı düşünmedin. Onun yerine kendini romantizme kaptırdın, seni aptal.*

Bu yeni dünya hakkında çok az şey bilen seni aptal ihtiyar.

İroni. 1900'lerden günümüze sanatla ilgili bir beyin dolusu bilgim var ama modern meseleler hakkında çok az şey biliyorum.

"HighSmith'i dünyanın en iyi müzayedede evi haline getireceğiz," diye söz veriyor Emily bize ışıldayarak. "Bugün bir çalışma yemeği ayarladım, burada sizin departmanınızla iletişim halinde olan pazarlama ve satış irtibat görevlileri ile işbirliği yapabilirsiniz."

Jo sırtıyor. "Takımdaki herkesle tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Tanrım, sanki ciddi gibi konuşuyor, sanki tüm bu yeni moda işyeri jargonundan, arayüz oluşturmaktan, irtibat kurmaktan falan hoşlanıyormuş gibi.

"Biz ekip çalışmasıyla gelişiriz. Bu bizim çalışma tarzımız," diye cıvıldıyor Emily, bana öyle bir bakıyor ki gözleri lazer olabilir. "Öyle değil mi Heath?"

Sadece çalışmak istiyorum. Kayıplarımı atlatmamı sağlayan, aklımı başımda tutmama yardımcı olan şey buydu. Kendimi yeniden canlı hissetmemi sağladı.

Belki mutlu bile.

Elbette, işte hissettiğim mutluluk bu.

İş, günlerimin yalnız geçmesini engelliyor. Projeler, kataloglar ve koleksiyonlar.

Ekip çalışması, ortak çalışma ya da etkileşimler yerine zihin meselelerinde kendimi kaybetme şansı.

Dünya ileri doğru dönüyor.

Ve öyle olduğu için, tomurcuklanan romantizmin başlamadan bittiğinden oldukça eminim. Yeni *yardımcı kaptanınızla* çıkmanın kötü bir fikir olduğunu bilmek için internete sormama gerek yok. Belki de hoşlandığınız bir kadına ne iş yaptığını sormamaktan bile daha aptalca.

Ofisten biriyle çıkmamam için pek çok neden var. Ya yürümezse? O zaman onu her gün görmek, mutfakta çay içerken garip sohbetler yapmak zorunda kalırım. Bu da iş yerindeki güvenli ortamımın sonu olur.

Dört yıllık bir aradan sonra ilk kez biriyle çıkmaya başlamamın sonsuza dek mutlu bir şekilde sonuçlanacağını düşünmek aptalcaydı.

"Takım çalışması harikadır," diyorum inandırıcı olmayan bir şekilde. Ama bunun bir önemi yok çünkü Emily, Jo'nun omzuna elini koyarak onu ofisten çıkarıyor.

Çıkarken Jo bana doğru bakıyor, gözleri kocaman ve yalvarırcasına, gülümsemesi hüznü ve kederli, ağzından "*Özür dilerim*" çıkıyor.

Ben de "*Ben de*" diye cevap verirken kalbim tekrar sızlıyor.

* * *

Görüş alanımdan çıktığında, hayal kırıklığı içinde inleyerek sandalyeme çöküyorum.

Tipik.

Boktan nefret etmek için büyük bir pazar olmasına şaşmamalı. Çünkü korkunç şeyler oluyor.

Başımı ellerimin arasına aldım.

Ama üzülecek zaman yok. gereken bir toplantı var. Ve belki de araştırılacak bir iş.

Doğrulup dizüstü bilgisayarına dönüyorum ve HighSmith'te başvurduğum, harika bir mektup yazdığım iş ilanına tıklıyorum. Uzaktan çalışabileceğim bir iş.

Evet, lütfen.

Çalışan portalına yazdığım bir notta hâlâ değerlendirildiğim yazıyor.

Bu iyi bir şey.

Uzaktan çalışmak zaten cazipti, ancak buradan sonra gerilimin artacağına dair içimde bir his var.

Sahip olamadığım şeyi istemenin gerginliği.

Toplantı hazırlıklarına dalıp, aralık kapım çalınana kadar elimden geldiğince buranın geri kalanını unutmaya çalışıyorum.

Başımı kaldırıp bakıyorum ve dudaklarım beklenmedik bir gülümsemeyle seğiriyor. Jo kapının girişinde duruyor, kestane rengi saçlarından bir tutamı sağ kulağının arkasına sıkıştırmış, güzel mavi gözlerinde uzaklara dalan bir bakış.

Pişmanlık mı?

"Merhaba," diyorum kısık sesle, başka bir şey düşünmeden. Okuma gözlüklerimi çıkarıp masamın üzerine koyuyorum.

"Nasılsınız?" Jo nazik ve davetkâr ama yine de anlaşılmaz bir şekilde soruyor.

Nasıl ilerleyeceğimden emin değilim ama hızlıca seçim yapıyorum. Dürüstlüğü seçiyorum. "Daha iyi oldum."

Belki de rahatlamış bir şekilde nefes alıyor. "Aynı. Burada da aynı." Bakışlarını önce arkasına sonra bana çeviriyor. "İçeri girebilir miyim?"

"Tabii ki."

İçeri adım atıyor, elini kapıya bastırıyor ve kapatıyor.

Cuma gecesi yapmayı planladığım gibi aradaki mesafeyi kapatıp onu düzgünce öpebilmeyi ne kadar isterdim.

Onun yerine sandalyemde oturuyorum, belki de onu kollarıma almamak için.

"Yani, evet. Kader bir kaltak," diyor ve saçlarını diğer kulağının arkasına sıkıştırırken bir kahkaha atıyor.

"Bunu bir plakete yaz ve sat," diye espri yapıyorum.

"Evet," diyor ellerini kavuşturup parmaklarını gergin bir şekilde bükerek. Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Birlikte çalışabileceğimiz hiç aklıma gelmemişti."

"Ben de öyle."

"Yani, sen ... gibi görünüyordun." Hafifçe gülüyor, belki de utanıyor. "Kafamda senin bir kütüphaneci olduğuna dair bir fikir vardı."

Kıkırdıyorum, sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Şimdi mi?"

Gözlerini deviriyor, sonra sesini alçaltıyor. "Sen benim seksi kütüphanecimdin." Göğsümde tehlikeli bir gümbürtü yükseliyor. Bu kelimelerden çok hoşlanıyorum. "Beni bu şekilde düşünmen hoşuma gitti. Oldukça gösterişli biri olacağımı düşünmek hoşuma gidiyor," diye takılıyorum. O kadar cazip ki, tekrar

onunla flört etmek.

Belki onun için de caziptir?

"Evet. Gözlükler beni gerçekten etkiliyor." Kapının yanındaki duvara yaslanıyor. "Her gün gelir, senden kitap alırdım."

"Tavsiye mi istiyorsun?" Pazar gecesi hissettiğim kadar hafif bir ses tonuyla soruyorum.

"Evet. *En yeni Sophie Kinsella ya da Jane Green var mı?*" diye soruyor, *suratı* asık bir şekilde.

"Ben olsam size yığılara kadar bizzat eşlik ederdim," diyorum. "Bu arada iyi seçimler."

"Sosyal medya akışlarından alınmadıkları sürece," diyor, ilk karşılaşmamıza alaycı bir geri dönüşle.

"Bu benim tek zor limitim," diyorum.

"Zor sınırları bilmek güzel." Gözleri önce minnettarlık, sonra da yaramazlıkla parlıyor. "Umarım bu hayali kütüphanenizde bazı karanlık köşeler vardır."

Göğsüm ısınıyor. Baştan çıkarıcı bir hayal oyununa daldığımızda nabzım hızlanıyor. "Hayali kütüphanemin derin ve baş döndürücü öpücükler için mükemmel birçok karanlık köşesi var," diyorum kısık bir sesle.

İş yerinde kullanmamam gereken bir ses.

Kesinlikle onunla kullanmamam gereken bir şey.

Ama durmak yerine, ayağa kalkıyorum. Masamın köşesine doğru yürüdüm. Josephine Brennan'a bir adım daha yaklaşm.

Sadece bir metre. "Kütüphaneci fantezilerin var mı, Jo?"

Başını eğiyor, hafifçe omuz silkiyor. "Görünüşe göre öyle. Sanırım genelde tam oluyor. Gözlüklü, saçları topuz yapılmış seksi kadın kütüphaneciler

serbest bırakırız. Ama ben seni o şekilde hayal etmişim. Sonra seni o okuma gözlükleriyle gördüğümde tüm devrelerim yandı."

"Mmm. 'Kızarmış devreler' benim yeni favori deyişim," diye mırıldanıyorum, vücudum canlı, kemiklerim uğulduyor.

"Çalışkan ve bilgili, benimle kitap konuşan, bana en sevdiklerini gösteren biri olarak hayal etmişim seni."

Onun benimle ilgili imajını bu kadar çok sevmekten nefret ediyorum. O kadar çok seviyorum ki beni şaşırtan bir itirafın kilidini açıyor. "Cuma günü seni gerçekten görmek istedim, Jo. Seni yemeğe götürmek. İstersen sana Londra'yı gezdirirdim." Saate bakıyorum. Onun gözleri de oraya kayıyor. Buluşmamıza az kaldı ama gitmek için bir hamle yapmıyor. "Daha önce buraya gelmiş miydin? Londra'ya?" diye soruyorum.

Tereddüt ediyor. Gözlerinde üzüntü ya da öfke gibi bir şey titreşiyor. Belki de ikisinin karışımı. O anın kıyısında asılı kalmış, cevabını bekliyorum.

"Evet. Yüksek lisans için birkaç aylığına buradaydım," diyor sıkıntıyla, sanki kelimeler ona acı veriyormuş gibi.

Bu gerilimin altında ne olduğunu bilmek istiyorum ama şimdi zamanı değil. Benim sıram da değil. "Buralı mısın?" diye soruyor.

"Doğma büyüme."

"Hiç başka bir yerde yaşadın mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Londra sadece ... evim."

"New York benim için öyle," diyor ve hüznünü duyabiliyorum. "Özlüyorsun."

Bu bir soru değil.

Gözleri parlıyor. "Seviyorum. Hem de çok. Arkadaşlarımı çok özliyorum. New York'un çılgınlığını özliyorum. Tüm New York'luğunu."

Verdiği cevap uzun zamandır uykuda olan bir parçamı harekete geçirdi. "Tate'i ya da Ulusal Galeriyi görüp görmediğini ya da görmek isteyip istemediğini sormak istiyordum. Geçen gece yani."

"Barda mı?" diye soruyor, merakla.

Başımı salladım. "Hayır. Senin odanda. Sen . . ." Onun yumuşak ve çıplak bir görüntüsü gözlerimin önünden geçiyor. "Yatakta. *Sonra.*"

Titriyor. "Sonra," diyor hülyalı bir şekilde. "Sonrasında kendimi çok iyi hissettim."

Kısık bir iniltinin kaçmasına engel olamıyorum. "Güzel. Böyle hissetmene sevindim. Ben de hissettim."

"Görünüşe göre, hissettiklerin beni bir müzeye götürmek istemene neden oldu," diyor gülerek.

Sırıyorum. "Eh, kedi çantadan çıktı. Sanat beni ediyor."

" de." Bir duraksıyor. "Yani, beni oraya mı götürmek istedin? Tate'e mi?"

O zamanlar daha çok Londra'da ne yaptığını öğrenmek istiyordum. Ama aynı zamanda onu oraya götürmek, ona favorilerimi göstermek istiyordum. "Evet, sanırım istedim. Sana J.M.W. Turner'ları ve Monet'leri göstermek için. Ama bu çılgınlık. Çok fazla kalabalık, çok fazla turist-"

"Ama buna değer," diyor hızla, bu fikir onu heyecanlandırıyor. "Evet. Buna değer."

İşin tuhafı, hiçbir yere varmayacak olsa da bu anın da buna değdiğini hissediyorum.

"Tüm Turner'ları seviyorum," diyor elini kalbine götürerek, sanki sanata duyduğu sevgiyi tutuyormuş gibi. "Onları anlamaya çalışarak saatlerce bakabilirim."

"Ben de öyle. Deniz manzaraları çok atmosferik. Çok karamsar." Bu yüzden onları çok seviyorum. Resimleri kara kara düşünüyor. Bakıyorlar. Ve beni düşündürüyorlar.

Bir sırrını paylaşacakmış gibi biraz daha yaklaşıyor. "Bazen bulmaca gibi olduklarını düşünüyorum."

"Ve ışık, ateş ya da yağmur hakkında ne söylediğinin gizemini çözmek istiyorsun," diyorum.

Gülümsemesi göz kamaştırıcı. "Orada henüz tam olarak anlayamadığım bir şey olduğuna ikna oldum, bu yüzden bakmaya devam ediyorum."

"Her zaman cevabın peşindeyim. Henüz ben de bulamadım," diyorum, onu oraya götürmeyi, gizemi onunla birlikte çözmeyi her zamankinden daha çok dileyerek.

İkimiz de bir an sessiz gözler kilitlendi, ağızlar kıpırdamadı.

"Heath?"

"Evet?" Cevabım kendi kulaklarıma bile çaresiz geliyor.

"Şu anda New York'u özlemiyorum. Pazar gecesi de özlemedim," diye fısıldıyor.

Söyleyebileceği daha iyi bir şey yok, onu daha fazla istememi sağlayacak bir şey yok. Yapabileceğim tek şey ona doyurulmamış bir özlemle bakmak. "Keşke New York'u tekrar tekrar özlememeni sağlayabilseydim."

Nefesi kesiliyor.

Sonra saate bir göz atıyor. "Gitmeliyim," diyor ve beni şaşırtan bir hızla düğmeli gömleğimin açık yakasından tutup beni kendine çekiyor, dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyor. Nefesi yumuşak ve baştan çıkarıcı. "Seni tekrar görmeyi çok istiyordum, Heath."

Ürperiyorum.

Sonra yumuşak ağzını benimkine değdiriyor ve tenimde kıvılcımlar parlıyor.

Ofisimdeki gizli, dokunaklı bir öpücükten.

Sadece birkaç saniye süren, sonra gitmek için döndüğünde sona eren bir tane.

JO

Gariplikten bahset.

Bir konferans odasındayım, aralarında çıplak gördüğüm bir adamın da bulunduğu üç kişiyle birlikte yaklaşan bir koleksiyonu planlıyoruz.

Tekrar çıplak görmek bir adam.

Heath masanın karşısında, ciddi yüz ifadesiyle duruyor ve lanet olsun, bu gerginlik ona çok yakışıyor. O şimdi Profesör Indiana Jones, sınıfta tüm zekâsı ve nüktedanlığıyla şöyle diyor: "Bunun çok çeşitli koleksiyoncuları, özellikle de yeni koleksiyoncuları çekecek türden bir müzayede olmasını istiyoruz."

Daha fazla katılamazdım ve bunu söylemek istiyorum. Onu çıplak görme arzum beynimi yıpratıyor. Ben de *onu* görmek istiyorum, dün gece aradığında bile daha fazla.

Çok daha fazlası.

O keskin zeka, o nazik ruh. Bir saat önce ofisinde bana söylediği şeyler. *Beni Turner'lara götür lütfen. Bana galeriyi göster. Benimle sanat hakkında konuş. Bulmacayı birlikte çözeriz.*

Midem bir roller coaster'a bindi, bir yükseliyor, bir düşüyor.

Döngü de döngü.

Çıplak düşünceler ve baygın düşünceler arasında beynim işle ilgili şeylere pek yer bırakmadı.

Yaklaşan koleksiyon için kendi vizyonumu paylaşmaya çalışırken bu pek yardımcı olmadı. "Bunu yapmak için de Benedict Winslow'un bazı tablolarını temin etmeye çalışmalıyız."

Londralı bir koleksiyoncudan bahsederken kelimeler kesik kesik çıkıyor ama Riya sesimin beceriksiz bir kurbağa gibi çıkmasını umursamıyor gibi görünüyor.

Sadece gülümsüyor, büyük kahverengi gözleri nazık. "Buradaki ilk günümde ben de gergindim," diyor ve masanın öbür ucuna uzanıp elimi okşuyor, altın bilezikleri şıngırdıyor. "Koleksiyon için endişelenme. Hepsini halledeceğiz. Ve mükemmel olacak."

Başımı eğiyorum, utanıyorum. Keşke *neden* bu kadar dağınık olduğumu bilseydi. "Teşekkür ederim. Sanırım hâlâ jet-lag olmuş olabilirim," diyorum, o anı silmeye çalışarak.

Yeni ekibin üzerinde harika bir ilk izlenim bırakmanın yolu, Jo.

Heath ile birlikte, yeni ve zekice menü öğeleri sunan sevimli bir restoranda yiyemeyeceğiniz akşam yemeğini düşünmeyin.

Yemek bittiğinde uğramayacağınız kitapçıları ya da ertesi gün ziyaret etmeyeceğiniz müzeleri hayal etmeyin.

Ve kesinlikle yemekten sonra onunla yapmadığınız seksi düşünmeyin. Kitapçılardan sonra. Müzelerden sonra.

Tüm o ayak parmaklarını titreten seks.

Artık durmalıyım.

Yeni bir ülkede, yeni bir ofiste, yeni bir işte bir meslektaşla ilişki kurmak, hayır-hayırın tanımıdır.

Eminim şirketin iş arkadaşıyla çıkma konusunda bir politikası vardır. HighSmith'in yoksa bile, ya aramızdaki şeyler kötü sonuçlanırsa? New York'taki evimi kaybettim. Geri dönebileceğim bir işim de yok.

Buradaki bu iş, Londra'daki bu hayat ... ya da hiçbir şey. Bunu ciddiye almalıyım çünkü sahip olduğum tek şey bu.

Her zamanki enerjimi planlamaya taşıyarak yeniden ayarlamak için elimden geleni yapıyorum. Dikkatimi, çok iyi yaptığım işime yönlendiriyorum.

"Yeni bir koleksiyoner kesimine nasıl konusunda harika fikirlerim var" diyorum.

Sanatçı stüdyolarında özel video turları. Sanatçıların en sevdiği hayır kurumlarından bazılarının gelirlerin bir yüzdesi. İnternette, haber bültenlerimizde ve düzenli müşterilerimize pazarlayabileceğimiz merkezi bir çalışma.

Bu fikirleri sandviç ve suşi eşliğinde tartışıyor ve müzayedelerimizi yeni koleksiyoncular için yenilikçi ve taze, geleneksel koleksiyoncular içinse özel ve gösterişli kılacak bir plan yapıyoruz. Freddy ve Riya'nın müthiş fikirleri var ve spagettiye duvara fırlatıp neyin yapışacağını görmekten korkmuyorlar.

Neyse ki bir kısmı öyle.

Heath daha sessizdir, ancak konuştuğunda fikirleri tam olarak şekillenmiştir ve tam isabetlidir.

İşimiz bittiğinde dizüstü bilgisayarımı kapatıp gülümsüyorum. "Teşekkür ederim. Hepiniz yeni bir ülkedeki ilk iş günümü muhteşem kılıyorsunuz."

İçinizden biri ilk başta odaklanmamı zorlaştırsa bile.

Kızıl saçlı Freddy parlak kırmızı papyonunu çekiştiriyor, sonra sınıfta soru sorar gibi elini kaldırıyor. "Tamamen yan bilgi. En sevdiğim galerilerden biri Cuma akşamı Petra Lorraine için bir açılış düzenliyor. Kendisi burada yükselen bir yıldız, hatta bazı pop yıldızları sanatını tişört tasarımlarına lisansladılar" diyor. "Bazı son teknoloji eserlere göz atmak için harika bir fırsat olabilir. Ne dersiniz?"

Bu tam Poppy'ye göre bir şey olduğu için bir an geriliyorum ama Zora Galerisi'nin adını verdiğinde tekrar nefes alabiliyorum.

Bu onun değil.

Bu büyük bir rahatlama.

"Bence bu harika bir fikir," diyorum etrafıma bakarak. "Ben varım. Kim gitmek ister?"

Riya heyecanla, "Ben varım," diyor.

Hepimiz cevabı için Heath'e dönüyoruz.

Kahverengi gözleri sert, hayal kırıklığı gibi bir şeyle kenarlı, ama bir süre sonra, "Elbette" diye mırıldandı.

İçimde bir heyecan pırıldıyor. Ekip ile galeri gezisi bir randevu sayılmaz. Ama ofis dışında Heath'i biraz olsun yakalamak için bir şans.

"Yaşasın! olacak," diyor Riya, sonra dönüp tekrar bana bakıyor. "Takım işlerinden bahsetmişken, dart oynar mısın Jo?"

Gözlerimi devirerek alay ediyorum. "Beni ne ? Hedefi nasıl vuracağını bilmeyen biri mi?"

Riya'nın gözleri heyecanla parlıyor. "Bugün işten sonra bizimle gelmek ister misin?"

İş arkadaşlarımla takılmak için bir davet mi? İlk günümü daha da güzelleştirmenin yolu. Başım dönüyor. "Çok isterim."

Riya omzumu sıktı. "Sen benim takımındasın ve benimle dalga geçmesen iyi edersin."

Freddy kıkırdar. "Spoiler uyarısı, Jo. Riya dartta tam bir çöp."

"Değilim," diyor Riya, şakacı bir şekilde ayağını yere vurarak. "Ben bir dart tanrıcasıyım."

Heath'e bakıyorum. Yüzü taş kesilmişti. "Oynuyor musun?" Onunla ilgili her ayrıntıyı öğrenmek için can atmıyormuşum gibi eşit bir şekilde soruyorum.

"Hayır, teşekkür ," diyor ama bu bir cevap değil.

Yine de bir tane için baskı yapmayacağım, özellikle de odadan neredeyse zıplayarak çıktığı için.

Riya onun ardından gülümsüyor, sonra omuz silkiyor. "Grup etkinliklerine neredeyse hiç gitmez."

Freddy homurdanıyor. "Neredeyse mi? Asla diyebilirim, Riya."

Dudaklarım aralanıyor ve nedenini sormaya başlıyorum, ama sonra kelimeyi geri alıyorum. Burnumu sokmak bana düşmez.

Bunun yerine sadece gülümsüyorum ve bu gece için planlarım olduğu için minnettar bir şekilde konferans odasından çıkıyorum.

Ne de olsa ben sosyal bir canavarım.

* * *

İş günü bittiğinde, Heath'in ofisine tekrar uğramak istiyorum ama bu kötü bir fikir olurdu. Ofisinin çıkış yolunda *olması* dışında. Çantamı omzuma atıp koridorda yürürken kapısının önünden geçiyorum.

Koyu renk gözlüklerini takmış, bilgisayarını karıştırıyor. "İyi geceler Heath. Seninle tanışmak güzeldi."

Bana dönüyor, yakışıklı yüzünü aydınlatan gizli bir sırıtış. "Ve sana da, Jo. Dart oynarken iyi eğlenceler."

"İyi eğlenceler. . okurken?"

Gözlüklerini çıkarıyor ve kahverengi gözleri parlıyor. "Mükemmel tahmin. Ama biraz satranç da oynayabilirim."

Tek başıma ya da biriyle, sormak istiyorum. Ama ne kadar çok sorarsam, o kadar çok oyalanacağım ve bir dahaki sefere çekip gitmek o kadar zor olacak.

"İyi şanslar," diyorum ve gidiyorum.

Yakındaki bir barda iş arkadaşlarıma katılıyorum. Rengarenk bir ekip ve ben insanların ve geçmişlerin karışımını seviyorum. Barın yakınındaki kalabalık bir masada bira sipariş ediyor ve özgeçmişlerimizi paylaşıyoruz. Hintli Riya'nın Fransız erkek arkadaşıyla geocaching yaparken tanıştığını ve şimdi ayda bir kez hazine avı hobisinde diğer çiftlere karşı yarıştıklarını öğreniyorum. Freddy Leeds'te büyüdü ve eşi Millie ile bir örgü kursunda tanıştı. Birlikte bir örgü dükkânı işletiyorlar.

Her pazar yeni başlayanlar için örgü kursu. Ayrıca Millie'nin On kere kötüydüm ve heyecandan titriyordum. "Sen kazandın.

Ama ben sekiz kez izledim," diye itiraf ediyorum.

Benimle avuçlarını tokuşturuyor. "Yılda bir kez arkadaşlarımla gidiyorum. Kendimize Galindas ve Elphabas diyoruz ve tam makyajla gidiyoruz," diyor ve sonra yanağını sıvazlıyor, siyah teni ışıltı ışıltı. "Ve yeşil bana çok yakışıyor."

"Eminim harika görünüyorsunuzdur," diyorum ona.

"Elphaba'yı oynayan hangi aktrisin en iyi kemere sahip olduğunu da söyleyebilirim." Bir elimi uzattım. "Çanak. Şimdi. Her şeyi bilmeliyim."

"Gerçekten mi?" Millie kaşlarını çatarak soruyor.

"Tabii ki. Müzikaller benim dinimdir. Tiyatro mihrabında ibadet ederim."

"Çok komiksin," diyor gülererek.

"Bu da beni meraklandırıyor ..." Riya çenesine vurarak başladı.

Millie ona bilmiş bir bakış attı. "Nereye gittiğini anlayabiliyorum."

Riya gülümser, tatlı bir masumiyetle. "Elbette biliyorsun Mill. Acaba Harry için iyi bir kız olur mu?"

Şimdi ben de bunun nereye gittiğini biliyorum. Arkadaşlarımla yeni gelenlere tuzak kurmasına bayılıyorum. Çok sevimli ve bunu ben de yaptım. Eşleşmek istediğimden emin değilim ama beni bu şekilde düşündükleri için memnunum.

Freddy gözlerini devirir. "Riya. Millie. Yemin ederim. Jo'ya biraz rahat nefes aldirmalıyız. Daha bugün başladı."

Riya, "Kendi başına birini bulmadan önce onu arkadaşlarımızdan birine kaptırmak çok daha iyi," diye takılıyor.

Millie bana beklenti dolu bir bakış attı. "Bekar mısın, yoksa New York'ta seni bekleyen bir erkek ya da kadın var mı?"

"Çok bekârim," diyorum, keşke doğru olmasaydı. Keşke birlikte çalıştığım adamla çıkıyor olsaydım. "Ama aslında şu anda herhangi bir erkekle çıkmakla ilgilenmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, işime odaklanmak istiyorum."

En azından bu doğru. Tamamen doğru.

Riya suratını asıyor, Millie de alay ediyormuş gibi yapıyor. Sonra başka konulara dönüyoruz ve bir şekilde, her şey ve hiçbir şey hakkında sohbet ederken bir saat geçti.

Sonra, dart zamanı. Oyun başladığında, Riya beni yanına çekti. "Burada olmana çok sevindim. İşten arkadaşlarla dışarı çıkmak güzel."

"Daha fazla katılamazdım."

Riya sesini fısıltıya düşürdü. "Heath hiç gitmez ama biz her zaman onu bizimle gelmesi için ikna etmeye çalışırız."

Bunu bana neden anlatıyor? Ama belki de sadece onun yokluğunu açıklamaya çalışıyordur. "Bundan bahsetmiştin," diyorum, burada olmayan adama olan ilgimi belli etmemek için elimden geleni yaparak.

"Yani, kendine göre sebepleri var sanırım. Ama yine de ısırmayız. Hepimiz iyiyiz."

Nedenler mi? Sebepleri neler?

Bilmek için can atıyorum ama sormak meraklı olmak demek ve bunu yapmayacağım. Onun yerine bir dart alıp tahtaya fırlatıyorum.

Tam isabet.

Oyun kızışıyor ve konuşma Heath'ten uzaklaşıyor. Olması gerektiği gibi.

* * *

O gece, bitkin bir halde yatağıma uzandıktan sonra telefonumu elime alıp New York'taki arkadaşlarıma eve dönerken önünden geçtiğim şirin bir şapka dükkanının fotoğrafını gönderiyorum.

Jo: Bu bana verdiğin kitaptan bir nokta! Londra'da Instagram'a girilebilecek her yere girmeyi planlıyorum.

İlk cevap veren TJ oldu.

TJ: Bunun sizi motive edeceğini biliyorduk. Bahse girerim bu senin yeni meydan okuman-kitaptaki tüm yerleri ziyaret etmek.

Jo: Aman Tanrım, bunu bana test olarak mı verdin?

Easton: Ve işe yarıyor. Sen zaten maddeleri işaretliyorsun, seni liste yapıcı. Seni madde kontrolcüsü.

Jo: Evet, öyleyim. İşte oldu.

Söyledim.

Sırada Emerson var.

Emerson: Yani bu Londra'ya aşık olduğun anlamına mı geliyor?

Jo: Ben *o kadar* kolay değilim.

Emerson: İşteki ilk günün nasıldı? Seni çok özledim ve Batı 73. Cadde'deki şirin dairendeymişsin gibi davranıyorum.

Ben de oradaymışım gibi davranıyorum. Hey, hadi gidip The Lucky Spot'ta limonata içelim!

Emerson: On beş dakika içinde orada ol. Le sigh. Neyse, eninde sonunda Londra'yı seveceksin. Bana işten bahset.

Erkeklerle grup konuşması değil, kız konuşması zamanı olduğu için doğrudan onunla bir konuya atlıyorum.

Anlatacak çok şey var. Başlangıç olarak, Heath'in kim olduğuna inanamayacaksınız.

Şans eseri yaşadığım tek gecelik ilişkinin tüm detaylarını gönderiyorum. Şok olmuş surat gifleri ve bir notla cevap veriyor.

Emerson: Kaderin sana salamlarla tokat atması gibi bir şey bu. Ouch.

Çok güldüm. Tuhaf benzetmelerine bayılıyorum.

Salamdan nefret ederim.

Emerson: Yani, metafor işe yaradı. Cuma gecesi randevusu ne olacak?

Jo: Tabii ki iptal ettik.

Emerson: Doğru. Tabii ki. Bir iş arkadaşıyla çıkmak belaya davetiye çıkarmaktır.

Aynen öyle. Ve sadece bir randevuydu.

Heath'i görme planım bana bir randevudan daha fazlası gibi geldi. Birbirimizden hoşlanıp hoşlanmadığımızı test etmenin ötesinde bir şeyin başlangıcı gibi hissettirdi. Hoşlandığımızı biliyoruz. Cuma günü başka randevuların ilki olacaktı. Bundan eminim.

Özellikle de telefonum düşündüğüm adamdan gelen bir aramayla aydınlandığında.

"Merhaba," dedim.

"Merhaba. Dartta kazandın mı?"

Yemin ederim, onunla sohbet ederken hissettiğim gibi, parmaklarımı süslü bir *Tiffany'de Kahvaltı* telefonunun kıvrırcık kablosunun etrafında kıvrırıyor olabilirdim. "Ben dart tahtasının metresiyim."

Yumuşakça, bilerek gülüyor. "Hiç şaşırmadım."

"Nedenmiş o?" Sadece sesini duyduğum için nabzım biraz daha hızlı atarken soruyorum. Bu adama verdiğim tepki çok saçma.

"Pek çok şeyde çok iyi görünüyorsunuz."

Telefonu daha sıkı tutuyorum, iltifattan tenim ısınıyor. "Peki ya sen? Satrançta kazandın mı?"

"Ne yazık ki, Battersea Park'taki bir maçta Griffin'e yenildim," diyor hüzünlü bir notla. "İşte böyle."

"Battersea Park'ta satranç mı oynadınız? Bu çok İngilizce." "Ve bir barda dart oynadın. Sana da aynısı."

"Beni yakaladınız," diyorum.

İlk başta sessiz, belki de kelimelerini ölçüyor. Sonra cevap veriyor, "Keşke bilseydim."

Göğsüm çırpınıyor. Onunla flört etmeye karşı koymak imkansız olacak. Ama deniyorum. "Dart oynar mısın? Sorduğumda cevap vermediğini fark ettim."

"Gözlemciyim. Ve evet, oynarım. Oldukça iyi. Ama bunu belli etmek istemedim çünkü ofisteki dart partilerinden kaçmamı zorlaştırırdı."

Riya'nın sözlerine geri döndüm. Kendince sebepleri var. Bir ara, belki yakında, bana nedenini söyleyecek. "O zaman darttaki hünerini bir sır olarak saklayacağım."

"Buna minnettarım." Dün geceki gibi, ikimiz de telefonu kapatmak için acele etmiyor gibiydik. Sadece darttaki son skoru sormak için aramadığını biliyorum.

Dairemi ve beğenip beğenmediğimi sorduğunda bunu doğruluyor.

"İsteyebileceğim her şey var. Manzaralı bir oda," diyorum.

O gülüyor ve ben neden onun gülmesine şaşırmam gerektiğini bilmiyorum.

E.M. Forster referansı.

"Bundan daha iyi bir şey yok, güzel bir manzara. Kendine ait bir oda dışında." Beni Virginia Woolf'la kıyaslamasına kıkırdıyorum. "Biz bir çift değil miyiz?"

"Gerçekten de öyleyiz."

"Peki nerede yaşıyorsun?" diye sordum.

"Covent Garden. Küçükken burayı hep sevmişimdir. Ailem beni ve kardeşimi şehre götürdüğünden beri burada yaşamayı hedefliyordum. Annem ve babam hâlâ şehrin hemen dışında yaşıyorlar."

Özgürce paylaşılan bu detaylar kalbimi ısıtıyor. Bunları ben istemedim; o teklif etti ve bu benim için önemli. Darttaki hünerinin sırrını paylaşması gibi.

Çok geçmeden konuşma sona eriyor ve boğazını temizliyor. "Şey, sadece kontrol etmek istedim, sanırım. Gecenin nasıl geçtiğini görmek istedim. Nasıl gidiyor?"

Benimle konuşmak için bir bahaneye ihtiyacı var gibi görünüyor.

Ve anlıyorum. Araması hoşuma gitti ama bu kadar samimi sohbet etmenin riskli olduğunu da biliyorum. Belki bir bahane ikimizi de bu gece yarısı araması konusunda daha iyi hissettirir.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," diyorum.

"Yarın görüşürüz. Ve iyi geceler, Jo. Benim Amerikalı ... *yardımcı kaptanım*." Sesinde hüznü bir alaycılık var elbette. Bunu ben de hissediyorum. "Sana da iyi geceler, İngiliz *ortağım*."

Aramayı sonlandırıp Emerson'a ve grubun geri kalanına iyi geceler mesajı atıyorum, hepsini özlüyorum. New York'taki arkadaşlarımı ve Londra'daki bu şansı özlüyorum.

* * *

Ertesi akşam işten sonra Thames Nehri boyunca koşuya çıkıyorum, güneş batarken *Rent*'i patlatarak birkaç mil yol alıyorum. Babam aradığında "One Song Glory"ye kadar gelmişim. Görmezden gel tuşuna basıp Roger, Mark ve New York'taki sanatçı ekibine odaklanıyorum. Telefon babamın mesajını kopyalıyor ve bildirimi kapatmadan önce *bu hafta sonu* sözlerini yakalıyorum.

Bekleyecek. Koşu mahvedemeyecek.

Daha sonra daireme döndüğümde isteğine cevap verdim ve Pazar gününün konuşmak için uygun olduğunu söyledim.

Başka kimse beni "sadece kontrol etmek" için aramıyor ve bu sorun değil. Tabii ki sorun değil. Neden olmasın ki?

İş haftasının geri kalanı toplantılar, telefon görüşmeleri ve yaklaşan koleksiyon için hazırlıklarla geçip gidiyor. Ve Heath. Birlikte çalıştığımız için haftam Heath ile dolu. İşlerini nasıl imzaladığı gibi şeyleri öğrendikçe

e-postalar ("Teşekkürler" - *resmi*, ama çok soğuk değil) ve düşünürken çenesine vurma şekli, sanki bir sorunun cevabı tam *orada* olabilirmiş gibi sağa bakıyor.

Onunla çalışmak zor ama ben güçlüyüm. O terfi için buradayım. New York'u bu terfi için terk ettim. Kimsenin dikkatimi dağıtmasına izin vermeyeceğim. Bu yüzden çalışıyorum ve akşamları arkadaşlarımdan bana verdiği kitaptaki yerleri gezerek kendimi meşgul ediyorum.

Gerçekten de bir checker-offer olduğum için, çok pembe Peggy Porschen kafe ve çok kalabalık Tower Bridge gibi tüm yerlerin fotoğraflarını çekiyorum. Bunları ekibe gönderiyorum ve mesajlarına cevap yazıyorum.

Şimdiye kadar Easton haklıymış gibi görünüyor. İletişimde kalmak istediğin insanlarla iletişimde kalıyorsun.

Londra'yı hâlâ sevmiyorum ama fotoğraflar ve mesajlaşmalar, bağlantı kurmak isteyen yalnız ruhumu besliyor. Ama bu haftanın bir balayı dönemi olmasını istemiyorum. Yakın kalmamızı istiyorum. Umarım kalabiliriz.

Bazen Heath'e mesaj atmak istiyorum ama henüz atmadım. Hem de hiç.

Mesaj atacak birine benzemiyor ve aramızdaki ateşi telefonla körüklemeye devam edip etmeyeceğimden emin değilim.

O da aramıyor.

Cuma günleri geldiğinde, hafta sonu arkadaşlarımı görebilme arzusuyla göğsüm ağrıyor. Manhattan'da dolaşarak geçirmeyi. Emerson'la yeni bir yemek kamyonunu ziyaret ederek. TJ ile langırt oynamak. Easton bir partiye hazırlanırken onunla ayak işlerini yapmak.

Ama bu enerjiyi Londra'ya harcamalıyım.

Ve bu akşam Heath'i göreceğim galeri açılışına.

Belki de bu yüzden aramadım, çünkü bu geceyi bekliyordum.

HEATH

Cuma günkü le tatilimde, bir kaçış ya da en azından kıvrılıp okuyabileceğim bir kitap bulma arayışıyla Nigel'in dükkânına gidiyorum. İdeal olarak beş bin sayfa uzunluğunda ve beni hafta sonu boyunca taşıyacak bir kitap.

İçeri girdiğimde Nigel bir müşteriyle gülüşüyor, bir yandan da mum çalıyor. "Bunlar çok komik. Harika bir hediye," diyor kasadaki kıvrıcık saçlı kadına.

"Kız kardeşim için ama ben de fotoğrafını çekeceğim. Tüm arkadaşlarıma göndereceğim," diyor müşteri. "ok hoşlarına gidecek."

Kaşlarımı kaldırıp mumun üzerindeki etiketi okudum. *Sikerim böyle işi.*

Müşteri gittiğinde alnımı ona doğru eğiyorum. "Güzel kokması kimsenin umurunda mı?"

Nigel kara gözlerini deviriyor. "Hiç kimse. Bu yüzden almıyorlar. Ama biberiye, portakal, bal ve sedir gibi kokuyor."

Uyumsuz koku dörtlüsü karşısında burnum kırışıyor. "Ya da belki, kararsız bir mumcu gibi kokuyor."

"Para ağacı gibi koktuğunu düşünmek hoşuma gidiyor, çünkü avuç avuç yeşil kazanıyorum." Yakındaki bir raftan, *zerinde "Bu toplantı tam bir saçmalık"* yazan bir çift tek boynuzlu at çorabı alıyor. "Bu arada, bunlar tam sana göre."

Geçtiğimiz hafta tek boynuzlu atın bilgelik dolu sözlerinin altını çizmekten başka bir işe yaramadı.

Toplantılar en kötüsüdür. "Hayatımın sloganı" diyorum.

"Ama durun. Bu daha da iyi." Nigel bir kolunu uzatır ve bir çift mavi çorap alır. Bir kadın bankta tembel tembel oturuyor, burnu bir kitapta. "Bu daha da iyi."

Başlık "*Siktir git, okuyorum.*" diyor.

Sırıttıyorum. "Zekice."

"Ve okumaktan bahsetmişken ..." Benim için izini sürdüğü bir gizemden, Amerika'da popüler olmaya başlayan bir seriden bahsetmeye devam ediyor. Sonra tezgâhın altına uzanıp kitabı çıkardı ve tahtaya vurdu. "Sadece senin için." Ben daha uzanamadan Nigel romanı geri alıp göğsüne bastırıyor. "Ama sadece benim hakkımda güzel bir şey söylersen."

Ona ters ters baktım. "Bunu neden bu kadar zorlaştırıyorsun?"

"Bu bir oyun gibi. Sudoku'ya olan ilgimi kaybettiğimde, eğlenmek için seni sarabilirim."

"Hizmet edebildiğime sevindim." Sonra derin bir nefes alarak kendimi toparlıyorum. "En iyisi siz misiniz?" Kaşlarım çatık, hedefe ulaşmayı umarak girişimde bulunuyorum.

Nigel avucunu tezgâha vuruyor. "Bu senin için , değil mi?" "Diş çekmek gibi." Çekiniyorum. "Ya da istediğin kadını bulmak gibi yeni iş arkadaşın."

"Ahh. Bu korkunç bir şey. Ama ofis romantizmi bir şey var, değil mi?"

"İşini sikine takmayan insanlar için" diye cevap veriyorum. Bu yüzden Salı gecesinden beri Jo'yu aramamıştım. İşten sonra onunla konuşmak çok doğal, çok kolay geliyordu. Tehlikede olan bu kadar çok şey varken onun bir alışkanlık haline gelmesine izin veremem.

İşim, akıl sağlığım için en çok ihtiyacım olan şey.

"," diyor Nigel başını sallayarak. "Çalıştığın yerde ortalığı karıştırmamak en iyisi."

"Aynen öyle."

Kitabı aldım ve ofise döndüm.

Gün sona ererken saati daha sık kontrol ediyorum. Galeri etkinliğinin zamanı yaklaşıyor. Erkekler tuvaletine giriyorum, dişlerimi fırçalıyorum, gömleğimi düzeltiyorum, parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

İş etkinlikleri için iyi görünmek önemlidir. Ve taze nefes her durum için kritik önem taşır.

Saate bir kez daha bakarak ofisime dönüyorum. On beş dakika sonra hepimiz ayrılmış olacağız. Jude'a mesaj atıp iş arkadaşlarıyla dışarıda geçirdiğin bir akşam için bu kadar gergin olmanın normal olup olmadığını sormak geliyor içimden.

Ama kimseye sormama gerek yok, gerçekten. Bu duyguyu biliyorum. Daha önce de hissettim, yıllar önce. Beklentinin heyecanı.

Ayaklarıma sağlam söylüyorum. Bekleyecek bir şey yok.
Bu gece yeni bir başlangıcı değil.

Yine de nabzım daha hızlı atıyor.

Sonra, Emily kafasını kapıdan uzatıp parmaklarını kapıya vurduğunda hiç çaba harcamadan gerçekliğe geri dönüyorum. "Tak, tak."

"İçeri gelin, tabii ki" diyorum.

Neşeli olun. Neşeli olun.

Ona sırtıyıyorum, sonra da hiç düşünmediğim bir şey yapıyorum. İşyeriyle hiçbir ilgisi olmayan bir soru soruyorum. "Bu hafta sonu için bir planın var mı?"

Gri gözleri parıldıyor. Emily bu tür bir etkileşimi arzuluyor gibi görünüyor, öğreniyorum.

"Evet, eşim ve ben Cumartesi günü Leadenhall Market yakınlarındaki bir el sanatları fuarına gidiyoruz. Eğlenceli olacak. Bakalım onu gördüğü her moda kolyeyi almaktan alıkoyabilecek miyim?"

"İyi şanslar." Sanırım bu söylenebilecek türden bir şey. Belki de işyerinde havadan sudan konuşmak üzerine bir kitap bulmalıyım. İş arkadaşlarına ne sormaları gerektiğini hatırlatabilirim.

"Sorduğun için teşekkür ederim," diyor Emily ve ben de zihinsel olarak sırtımı sıvazlıyorum. "Bu hafta Josephine'le işler nasıl gidiyor?"

Benimle çalışmasa daha iyi olurdu. Çok daha iyi, çünkü o zaman onu istediğim gibi dışarı çıkarabilirim. Onu edebi Londra turuna çıkarabilirim. Başlangıç olarak Keats Evi'ni ve Globe Tiyatrosu'nu gösteririm.

"Harika," diyorum. Bu hem yalan hem de gerçek.

Evet, Jo parlak, enerjik ve fikirlerle dolu. Ve aynı zamanda cazibesi ete kemiğe bürünmüş.

"harika, değil mi? Sadece Başkan Yardımcılığı görevi için ikiniz arasında nasıl bir seçim yapacağımı bilmiyorum." Emily rahat bir omuz silkti. "Ama zor seçimleri severim. Beni diken üstünde tutuyor."

Sonra o uzaklaştı ve ben orada durdum, enayi gibi yumruklandım. Harika. Lanet olası harika.

Jo ve ben yardımcı kaptanız ve şimdi aynı işi kovalıyoruz. Kararsız mumcu bir şeyi doğru yaptı.

Sikerim böyle işi.

* * *

Metroyla galeriye giderken Jo'ya iş durumundan bahsetmek için uygun bir an yoktur. Ayrıca, Riya ve Freddy sohbet şefleridir ve tren yeraltında ilerlerken Jo'yu soru yağmuruna tutarlar.

Londra Kulesi'ne gittiniz mi? The Jewel'da köri yemelisin. En iyi alışveriş Notting Hill'in hemen dışında.

Dilimi ısıırıyorum, her ne kadar bu siteler onu Londra'yla tanıştıracak olsam seçeceğim sitelere hiç benzemiyor olsa da.

Galeriye vardığımızda etrafımızı meslektaşlarımız ve müşterilerimiz sarıyor ve onunla baş başa kalmak için yanıp tutuşmama rağmen merhaba demek zorunda kalıyorum.

Dördümüz koleksiyoncularla, alıcılarla, diğer galericilerle ve sanat dünyasından meslektaşlarımızla resimler ve heykeller hakkında sohbet ediyoruz. Kaynaşma arasında neredeyse bir saniye bile boş kalmıyor.

Ama saat yedi civarında, bir şekilde, merhametli bir şekilde, sadece ikimiz yanan bir okyanus resminin önünde duruyoruz, bu yüzden gitmeye karar verdim.

"Ben de sormak istiyordum-"

"-Şimdi *bu* unutulmaz," diyor aynı anda görüntüyü işaret ederken. Sonra da gülüyor. "Pardon, ne diyordunuz?"

Belki de şimdi zamanı değildir. Resme başımı sallıyorum. "Evet, biraz ürkütücü."

"Bana bir Turner'ı hatırlatıyor," diyor ve işte yine bu bağıllık anlarına .

Sanat hakkında biraz daha sohbet ediyoruz ve elbette bu noktada bir kez daha iş konusuna dönebilirim.

Duyduğuma göre aynı ödülün peşindeymişiz.

"Dediğim gibi," diye başlıyorum.

Tanıdık bir adam kayarak yanıma geliyor, gri gözleri ve büyük sakalıyla el sallıyor. "Heath! Seni tekrar görmek güzel. Tate'teki Rothko'lara baktın mı?" diye soruyor, sonra gözleri Jo'ya kayıyor. "Oh, merhaba."

Jo'yu koleksiyoncuyla tanıştırdım ve tam tersi oldu. "Richard, bu Jo. New York'tan bir fişek. Zeki ve fikirlerle dolu. HighSmith'te benimle birlikte çalışıyor."

"Ne kadar harika. Eminim harika bir takım olursunuz" diyor.

Jo meslektaşça bir tavırla omzumu sıvazladı. "Evet, Heath'in de harika fikirleri var. Onunla çalışmayı seviyorum."

Aynı şey benim için de geçerli mi? Onunla çalışmayı seviyor muyum? Tam olarak değil, ama bu onun hatası değil.

Bu kaderin suçu, çünkü işi onunla çıkmasına engel oldu.

Richard'la bir dakika daha sohbet ediyoruz ve o da bitince, iş konusunu bir kez daha açmaya çalışacağıma söz veriyorum. Sonra Zora dikkatini çekmek için Jo'nun omzuna vuruyor.

Galeri sahibi yanımdaki kadına, "Seninle tanışmak için can atıyordum," diyor.

"Ve ben, sen," diyor Jo ve dövme ve burnu halkalı kadın hemen onu kaçırıyor.

Ve işte

buradayım.

Tek başına.

Ama yalnız da iyi. Sanatla bütünleşebilirim.

Galeriyi bir kez daha dolaşıp baskıları, taşbaskıları ve birkaç küçük heykeli incelerken adımları kusursuz bir sesle duyuyorum.

"Heath Graham! Çok uzun zaman oldu."

Yüzümü buruşturuyorum, sonra konuşmacıya dönmeden önce yüz ifademi düzeltiyorum. Victoria Cavanaugh, geçen yıl ele aldığım bir koleksiyonda yer alan bazı sanatçıları temsil eden bir satıcı. Hepsini kafatası halkalarıyla kaplı parmaklarıyla el sallıyor. "Sen! Ben de seninle biri hakkında konuşmak istiyordum," diyor ve benim randevu radarım ötmeye başlıyor.

"Tate'deki yeni Rothko sergisi hakkında konuşmak ister misin?" Sanki bu, üç ... iki ... bir ... içinde gelen talebi saptıracakmış gibi şaka yapıyorum.

"Ha, ha. Çok tatlısın. Ama hayır." Bir adım daha yaklaşıyor, alanıma giriyor, bir elini omzuma atarken kişisel sınırları yıkıyor. "Kız kardeşimin yan komşusu bir kitapçı. Cecil Court'ta çok güzel bir çocuk kitapçısı var."

Tanrım, bu Victoria için bile hızlıydı.

"Kitap arayan insanlar için ne kadar harika," diyorum.

Parmağını kaldırıp burnuma vurdu. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum ama ne pahasına olursa olsun kaçınmam gereken şeyler listeme giriyor.

"Senin için de harika, Heath. Lily çok tatlı. Pembe puantiyeli gözlükler takıyor ve saçında beyaz bir şerit var. Tam manik peri rüya kızı."

"Bir çocuk kitapçısı için mükemmel," diye cevap veriyorum. Riya'nın bir yemek şirketinin tepeesindeki kanepayı takip ederek yanımdan geçtiğini görüyorum ve onunla göz göze gelmeye çalışıyorum.

dikkat dağıtıcı. Ama bana ya "Dayan" ya da "Direnmek nafile" anlamına gelen bilge bir gülümseme veriyor.

"Ya da bir randevu ..." Victoria cesaretlendirmek için omzumu sıkarak şöyle diyor.

Yutkunuyorum, bir çıkış yolu arıyorum. Biriyle görüştüğümü söylemek çok cazip geliyor ama bu bir yalan ve bunu yapmayacağım. Özellikle de Jo bu kadar yakinken.

Keşke burada yanımda olsaydı. Ama olsaydı, romantik geçmişimi ikinci elden öğrenirdi ve bunu ona söyleyen ben olmak isterdim.

Doğru zaman geldiğinde .

Şimdi değil.

Bunun yerine, Victoria'ya yarı doğruyu söyledim. "Hazır olduğumda kitapçınızı aklımda tutmama ne dersiniz?"

Victoria'nın dudakları sarkıyor, yüzüne hüznü bir sempati çöküyor. "Acele etme, aşkım. Anlıyorum."

Sonra omzumu okşuyor ve başka biriyle sohbet etmeye gidiyor.

Nispeten yara almadan kurtuldum, bu yüzden astronotların resmini incelemek için Victoria'dan birkaç adım uzaklaşıyorum.

Riya yanıma geliyor ve bana yumuşak bir gülümseme atıyor. "Tüm bunlarla aran iyi mi?" Kalabalığa bir el sallıyor.

Victoria'yı duymuş olması gerektiğinden kurulumları kastettiğini varsayıyorum ve ayrıntılara girmek istediğimden emin değilim. Bulabildiğim en hızlı çıkış yolunu seçiyorum.

"Kesinlikle. Ve dinle, geçen haftaki geri bildirim talebi hakkında? Ne zaman istersen yardım etmekten mutluluk duyarım." *Mutluluk* da bir yalan, ancak randevular, kurulumlar veya Project Widower hakkında konuşmaktan kaçınmamı sağlıyorsa çok da umurumda değil.

Riya'nın kahverengi gözleri parlıyor. "Bu çok harika olur! Teşekkür ."

Jo kısa süre sonra dönüyor ve sonraki on beş dakikayı onunla galeride dolaşarak, sanat hakkında konuşarak geçiriyorum.

Sadece sanat, hepsi bu. Ve bu etkinliğin en iyi kısmı, okyanus yanıyor ve Hepsi.

İkimizin de girmek için yarıştığı iş hakkında konuşmaya çalışmıyorum.

Bunun yerine, tartışıyoruz

duvarlarda ne var, ve onun şirketi etkinliğin geri kalanının uçup gitmesini sağlıyor.

* * *

Ayrıldığıımızda, yeni bir ikilemle karşı karşıya kalacağım. Gecenin bitmesini istemiyorum ama Jo'yu nasıl kaçıracağımı da bilmiyorum.

Yine de istiyorum.

HighSmith'ten dördümüz Zora'nın galerisinden çıkıp kalabalık kaldırıma yayılıyor. Yoldan geçenler sigara yakıyor, arkadaşlarıyla gülüşüyor, telefonlarına dokunuyor. Çalışma haftasının sonunda saat sekizi geçiyor, insanlar doğal olarak toplanıyor - kot pantolonlu ve hımbıl üstlü kadınlar, dar pantolonlu ve modaya uygun botlu erkekler ve sonra, imkansız bir şekilde, dördümüz etrafta dolanıyoruz.

Bir grup iş arkadaşı.

Böyle sosyal bir şey yapmayalı uzun zaman oldu. Doğrusu, *bunun* sayıldığından emin değilim. Ancak bu iş fonksiyonu, yıllar önce Violet ve benim üniversiteden arkadaşlarla akşam yemeği yediğimiz ya da Nigel ve eşiyile bir oyun izlediğimiz geceleri çağırıştırıyor.

Neden benzer hissettirdiğinden tam olarak emin değilim. Benzememeli. Freddy ve Riya bir çift değil. Jo ve ben de değiliz.

Belki de gecenin bitmesini istemememin nedeni bu deja vu hissidir.

Büyük, sıcak bir el omzumu sıkıyor.

Freddy. Jo'yu işaret ederek, "Sevgili Millie'ye geri dönmek için bir Lyft yakalayacağım, ama birinin yeni Amerikalı arkadaşımızı güvenli bir şekilde eve götürmesi gerekiyor," diyor.

Gözlerini deviriyor. "Ben iyiyim. Charing Cross'a kadar kendim gidebilirim, sorun değil. Sadece iki mil, yürüyeceğim ve akşam havasının tadını çıkaracağım. Londra'da bahar mevsimi ve cekete bile ihtiyacım yok."

Jo bordo kazağını çekiştiriyor, gözlerimin göğsüne kaymasına neden olan kısa numaralardan biri. Seksi olmaktan çok daha fazlası; dar kot pantolonu, düz ayakkabıları ve sarı bluzuyla mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş bir sanat uzmanı gibi görünüyor.

Sarı onun rengi gibi görünüyor. Yakışmış. Bütün görünüm işe yarıyor. Sanatsal, modaya uygun ve saf güneş ışığı.

Ve ona bakmayı kesmeliyim.

Riya başını sallayarak, "Evde yalnız dolaşmana izin vermeyeceğiz, Jo. Ama ben metroyla ters yöne gideceğim, Heath, onun güvenli bir şekilde dairesine döndüğünden emin olabilir misin?"

"Elbette" diyorum, hiçbir şey belli etmeden.

Ama . . . onları kutsa. Bu harika işbirliği için iş arkadaşlarımı kutsa. Şimdiye kadarki en iyi beyin fırtınası. Jo ile daha fazla vakit geçirme şansı.

Günaha girmekten kaçınmalı ve onu bir taksiye bindirmeliyim. Ama yine de bunu yapamayacağımı biliyorum. Onun yanındayken yeterince güçlü değilim.

Riya kolumu dürterken, "Ne de sen bir beyefendisin," diye takılıyor.

Tamam, demek böyle yapıyoruz. Dürtmeye karşılık vermeyeceğim, ama bunu benden kaçan başka bir dostça jest olarak dosyalıyorum.

Jo bakışlarımı karşıladı. "Sakıncası yok değil mi Heath?"

Ne kadar umursamadığımı belli edecek kocaman bir sırıtış atmamayı başarıyorum. "Hiç de değil."

Ben de aynı yöne gidiyorum. Covent Garden ona yakın ama kimse nerede yaşadığımı bilmiyor. "Londra gecelerinde tek başına dolaşmana izin veremem," diyorum.

Jo aşırı ürpertici bir soluk verir. "Karındaşen Jack'in bir kurbanıyla karşılaşmak istemem. Ooh! Belki de Karındaşen Jack turuna çıkmalıyız," der ve bakışlarını Riya'ya çevirir. "Bunlar korkunç mu yoksa eğlenceli mi?"

Riya güler. "Eğlenceli olacağını düşünüyorsun gibi görünüyor. İstersen seni bir tanesine götürebilirim. Benim tarzım değil ama her şeye varım."

Jo, "Tam benim tarzımda bir arkadaş," diyor ve Riya'yı hızlıca kucaklamak için yanına getiriyor.

İşe başlayalı dört gün oldu ve Jo'nun şimdiden arkadaşları var. Sadece iş arkadaşları değil, *arkadaşları*. Bu hiç benim tarzım değil. Bazı yönlerden bir gizem, ama çözmek istediğim bir gizem.

Riya, "Bir Karındaşen Jack turu bulacağım ve bunu yapacağız," diyor.

O ve Freddy vedalaştılar ve sonunda, ılık bir bahar akşamında, kalabalıkların akın ettiği bir sanat galerisinin dışında sadece Jo ve ben kaldık.

"Korku için bir şeyin var mı?" Minyon esmer kıza sordum.

"Yeni şeylere karşı bir ilgim var. Bu da *Londra'ya gelince* yapılacaklardan biri gibi görünüyor," diyor. "Ayrıca, memleketteki arkadaşlarım bu şehri sevmeye çalışmam gerektiğini söylüyorlar."

Bana tokat atmış gibi başımı geriye atıyorum. "Bekle. Dur bakalım. Londra'yı *sevmediğini* mi söyledin?"

Hıncırca sırıtıyor. "Facebook'taki bir ilişki durumu güncellemesi gibi. Londra ve ben ... şey, karmaşık diyelim."

Gözlerimi kısıyorum. "Bu ciddi bir mesele Jo. Bunu incelememiz gerek. Bu Londra karşıtı hastalığının temeline inmeliyiz."

"O zaman iki milin var," diyor, diğer yolu göstererek. "Charing Cross'ta bir daire kiraliyorum."

"O zaman biz de bu yoldan gideceğiz."

Cadde boyunca ilerlemeye başladık ve taptığım yer hakkındaki bu küfre dalmaya hevesliyim, ama önce aramızda hala bir fil var.

Boğazımı temizliyorum. "Yani, başkan yardımcılığı göreviyle ilgileniyorsun?"

Bir dans kulübünün etrafındaki kalabalığın arasından geçerken gümüş rengi düz ayakkabılarıyla heyecanla zıplıyor. "Miranda evi HighSmith'e satmadan önce New York'taki Bancroft'a başvurdum. Daha doğrusu o satışı duyurmadan önce. VP olmak istediğim her şeydi, kendimi gerçekten kanıtlamak için bir şans."

Konuşurken, uzun zamandır hissetmediğim bir coşkuyla dolup taşıyor. -En azından bu kadar içten değil. Ruhunun merkezinden geliyormuş gibi görünen bu şekilde değil.

"Yaptığın işte oldukça iyisin," diyorum. "Gruba belli bir enerji getiriyorsun."

"Sen de öyle," diyor dirseğiyle kolumu dürterek. Gözlerimi deviriyorum. "Berbat bir yalancısın, Jo Brennan."

Meraklı bir bakışla beni sabitliyor, ses tonu düpedüz ısrarcı. "Ciddiyim. Belli bir enerji var, Heath."

"İş söz konusu olduğunda insanların beni tanımlamak için kullandığı kelime enerji *değil*," diyorum sertçe. "Daha çok mesafeli. Anlaşılmaz. Soğuk."

"Ayrıca *dışarı çıkmayı hiç sevmez*. Bu da başka bir şey."

"Bu, *başkalarıyla iyi oynamamakla birlikte* gidiyor," diye öneriyorum. "Eminim o da oradadır."

"Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. *Benimle* iyi oynadın." Abartılı bir masumiyetle flört edercesine gözlerini kırıştırtarak bana doğru bakıyor.

Bir sırtışla savaştık için zahmet edemem. Onun flörtüne kendi flörtümle karşılık verdiğimde sırtış beni ele geçiriyor. "Sen bir istisnasın," diyorum ona. Kelimenin tam anlamıyla öyle.

Gülümsemesi kayboluyor, yerini bir yumuşaklık, bir kırılganlık alıyor. "Dikkatimi dağıtmakta çok iyisin," diyor, sonra yüz ifadesini düzeltiyor. "Biz de senin hakkında konuşuyorduk."

"Belki de bu yüzden dikkatini dağıtmak istedim."

"Ben yılmadım. Ve dediğim gibi, bir enerji getiriyorsunuz. Yoğun bir enerjiniz var. Biraz sessizsiniz ama konuştuğunuzda sözleriniz çok güçlü. İyi düşünülmüş. Anlaşılır. Kavraysınız keskin. Diğerlerinde daha çok çalışma isteği uyandırıyor. Ben de senin yanında böyle hissediyorum."

ofis, ve bu bir iltifat, o yüzden kabul et," diyor ve alaycı bir huysuzlukla bitiriyor.

Havadan bir şey alıp cebime koyuyormuş gibi yapıyorum. "İşte. Aldım."

Kolumu okşadı. "Güzel. Ve bence başvurduğun her terfide de başarılı olursun." Sonra nefesi kesildi, gözleri çizgi film karakteri boyutuna ulaştı. "Oh, kahretsin. Sen de mi başvuruyorsun?"

Soru havada asılı kaldı. Siktir et bu boku, gerçekten.

"Evet. Birkaç hafta önce ringe çıktım," diyorum karanlık bir sesle. Jo duruyor, kolumu tutuyor ve sonra inliyor. "TJ buna bayılırdı."

"Kim o? Kardeşin mi? Arkadaşın mı?"

"New York'taki iyi arkadaşlarımdan biri. Aşk romanları yazıyor. Bir gün onunla tanışacaksın." Kendini tutuyor ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor. "Bunu neden söylediğimi bilmiyorum."

"Belki de öyle hissediyordumdur?" Bu fikre tutunuyorum. Arkadaşlarıyla buluşmak kulağa çok tehlikeli ama bir o kadar da keyifli geliyor. Yeni bir yaşam biçimi gibi geliyor. Korkutucu ama harika bir yol.

"Belki de öyledir," diyor. "Bunu görebiliyorum."

"Peki aynı görevin peşinde olmamızdan neden hoşlansın ki?"

"Yolumuza çıkan tüm engellerden keyif alırdı. Çünkü bu onun işi. Karakterlerinin önüne engeller koymak."

Sanki birileri hayatımdaki bu satranç oyununu yönetiyormuş gibi hissediyorum. Keşke yapacağım hamleleri bilseydim ama tahtanın düzenini bile bilmiyorum. "Seninle tanıştığımda elindeki kitap onunki değil miydi?" diye soruyorum.

"Hayır. Tüm kitaplarını okudum. Bir sonraki kitabını merakla bekliyorum." Sesini açık saçık bir fısıltıya düşürüp yüzünü yelpazeliyor. "Bayılıcı ve oldukça seksi."

"Kulağa çok lezzetli geliyor," diyorum caddeyi geçerken, deri ceketli bir grup genç adamın arasından sıyrılarak.

Gözleri sanki doğru şeyi söylemişim gibi parlıyor ve onu mutlu edebildiğim için memnunum.

"Çok lezzetliler. Her neyse, yani sen ve ben artık bir bakıma iş arkadaşı ve rakibiz." Bana şakacı bir bakış attı. "Bu da demek oluyor ki. . . arkadaş olmak zorundayız. Bu konuda ısrar ediyorum. Bana dart sırrını söyledin, benimle eve yürüyeceksin ve o randevuyu yapmayacağız. Bu yüzden arkadaş olmalıyız."

İnlemek ve alay etmek istiyorum.

Bu korkunç kelimeyi bir çorabın üzerine basmak istiyorum ve altına da "*Bu sadece arkadaşlar meselesi tamamen saçmalık*" yazmak istiyorum.

Onunla sadece arkadaş olmak istemiyorum, ne olursa olsun. Ama daha fazlası olamayacağımızı da biliyorum.

Rakibinle aşk yaşamayacaksın.

Ama onunla alay etmiyorum, inlemiyorum ya da dalga geçmiyorum. Arkadaşlık için çok iyi bir durum yaratıyor. Onu iş dışında da görmek istiyorum. Onu günlerime dahil etmenin bir yolunu bulmak istiyorum. Eğer arkadaşlık bunun için bir kapsa, öyle olsun.

"Arkadaşlık teklifinizi kabul ediyorum," diyorum.

"Güzel. Şimdi iş dışında bir şeylerden konuşalım," diyor. "Arkadaşların yaptığı gibi."

Madem yeni biziz, baştan başlayayım.

"Peki ya . . . Londra'ya ne dersiniz?" Bir kolumu ilerideki kırmızı telefon kulübesini ve Savoy Oteli'nin silüetini içine alarak ilerleyen çift katlı otobüse doğru uzatıyorum. "Dünyanın en iyi şehrini neden sevmiyorsun ki? Harika sanat eserlerimiz var. Harika mağazalarımız var. Çeşitli kültür. Tiyatro, müzeler, müzik, tarih ve Kanal'ın hemen ötesinde tüm Avrupa. Ve evet, yemekler kötü bir şöhrete sahip ama bu sadece nereye gideceğinizi bilmiyorsanız geçerli. Londra'nın aslında harika bir mutfağı var." Caddenin karşısına geçip yeni bir Orta Doğu restoranına yaklaşıyoruz. "Şurayı alın. Arkadaşım Griffin birkaç ay önce buradayken, en iyi mercimek ve falafel yemeklerini orada yedik, ayrıca kızarmış kuşkonmaz ve zeytinler tek kelimeyle harikaydı."

Jo bir elini karnına bastırır. "Mmm. Böyle cazip şeyler söyleme."

Kaçırmak istemediğim bir fırsat seziyorum. Restoranı işaret ederek, "Bir şeyler atıştırmak ister misin?" diye soruyorum.

Dudakları yukarı kıvrılıyor. "Cuma gecesi yapmayacağımız şey mi?"

Planlarımızı iptal ettik çünkü aksini yapmak çok kötü bir fikirdi. Ama ikiniz de aynı anda acıkırsanız ve orada bir restoran varsa? Bu daha çok tesadüfe benziyor.

"Arkadaşlar akşam yemeği yer, Jo." "Bu doğru, Heath."

"Ve bunu şöyle düşünebilirsin... kafeye tesadüfen geliyoruz. Bir randevu gibi planlı değil," diyorum biraz küstahça.

"Ohhh. Sadece tesadüfi bir yemek mi?" Sırtışı, bu yasal boşluğu sevdiğini gösteriyor. Arkadaşlık muafiyeti.

"Aynen öyle. Arkadaşlar arasında olan bu," diyorum, her zamanki rahatlığım. "Arkadaşlar arasında," diyor, tamamen flörtöz.

Bir elimi sırtına koydum. "O zaman seni tesadüfi bir yemeğe götüreyim. İzin verir misiniz?"

Gözlerimle buluşmak için çenesini kaldırıyor.

Onunki *evetle* parıldıyor ve göğsüm ... dönüyor. Bu yıllardır hissetmediğim bir şey.

Ya da belki pazar gecesinden beri.

Bu duyguyu tekrar tekrar yaşamak istiyorum. Sanki o ve ben milyonlarca insanın yaşadığı bir şehirde sadece iki kişiymişiz gibi baş döndürücü bir vızıltı.

Belki de Bu ve déjà vu bu gece-bunlar duygular Ben olsam Neredeyse unutulmuştu. Ta ki ona kadar.

"Yapabilirsin," diyor.

Onu restorana yönlendirdim ve iki kişilik bir masa istedim.

"Ah, şanslısınız," diyor hostes. "Az önce bir iptal oldu." Sanki bu geceyi burada geçirmemiz gerekiyordu.

Neredeyse kader gibi.

Siparişlerimizi verdikten sonra konuyu Londra'ya getiriyorum. "Memleketimle olan ilişkinin neden karmaşık olduğunu anlat bana. Yüksek lisans için burada olduğunu söylemiştin. Bir şey mi oldu?"

Sorduğum anda, ruh hali değişti. Gözleri kararıyor. "Bir sürü şey oldu."

"Ne tür şeyler? Sorabilir miyim?" Çılgınca merak ediyorum, onu daha fazla tanımak için yanıp tutuşuyorum ama ona baskı yapmak istemiyorum. Sadece paylaşmak istediğini umuyorum. Kulak misafiri olup olmadığını kontrol eder gibi arkasına bakıyor, sonra masanın üzerine doğru eğiliyor. "Babam burada yaşıyor."

Ağır bir ses gibi çıkıyor

İtiraf.

Bu itiraf beni de şaşırttı çünkü bir çelişki gibi görünüyor. Ailenin şehirde olması iyi bir şey olmalı. Aileme yakın olmayı, onları zaman zaman görmeyi seviyorum.

"Bu hikâyede çok şey var," diyorum.

Gözleri hüznle, belki de pişmanlıkla gölgelenmiş. "Evet, ."

"Sanırım Londra'yı sevmemenizin nedenlerinden biri de o," diyorum, içimde bir endişe uğulduyor. "Aranızda gergin bir ilişki mi var?"

Alt dudağını dişlerinin arasında gezdiriyor, gözleri önce benden uzaklaşıyor, sonra geri dönüyor. "Bana karşı çok sert. Her zaman öyleydi. Annem *yapabilirsin* diyen tiplerdendi, o ise *senin için biçilmiş kaftan*. Bana çiğneyebileceğimden fazlasını ısırdığımı, Başkan Yardımcılığı pozisyonunun erişemeyeceğim bir yer olduğunu söylemeyi seviyor."

Ben daha fazlasını yapamadan, sempatimden kurtulurcasına başını sallıyor. "Ama bu büyük bir şey değil. Bu sadece o-profesör ve ünlü sert adam. Bununla başa çıkabilirim." Sanki bir sonraki sözler için ekstra güce ihtiyacı varmış gibi derin bir nefes alıyor. "Benim zorlandığım karısı. Daha doğrusu, ikisi birlikte."

"Peki neden?" Bunların onun kalbi için tehlikeli sular olduğunu hissederek dikkatle soruyorum.

Mavi gözleri incinmişlik ve öfkeyle kararıyor. "Üniversiteden en iyi arkadaşım evli."

JO

Bu bir devlet sırrı değil. Bu tür verileri şifre korumalı tutmam. Arkadaşlarım Poppy'nin babamla on yıl önce evlendiğini biliyor.

Ama henüz bu ayrıntıları paylaşmak istediğim bir randevuya çıkmadım. Bir erkeğin beni daha iyi anlamasını istediğim bir yerde.

Beni olduğum gibi görmek için.

Beni bu kişi yapan parçamı bilmek için.

Ama bu gerçek bir randevu değildi, o yüzden belki de buna arkadaşlık demek Heath'e söylemeyi mümkün kılmıştır.

"Bu ... çok fazla," dedi Heath nazikçe, gözleri endişeyle yumuşamıştı. "Anladığım kadarıyla bu senin için kolay değil."

"değil." Onu kaçırmak istemediğim için durumu hafife alıyorum.

"Jo, bu iyi değil. İyi olmadığını söyleyebilirim. Benim için boyamana gerek yok."

şimdiden, cilamın arkasını görebiliyor. Numara yapmanın anlamı yok. Omuzlarım biraz gevşiyor. "Haklısın. İyi değil. Ama yine *de öyle*. Hayat bu. Olan bu."

"Bu nasıl oldu?"

Belli ki müstehcen detaylar için değil, benim için endişelendiği için soruyor, ben de ona hikayeyi anlatıyorum.

"Poppy ile Yale'deki ilk yılımda tanıştım. O da sanat tarihi okuyordu ve Caravaggio, J.M.W. Turner, Rothko ve de Kooning'e olan sevgimiz sayesinde hemen kaynaştık. O İngiltere'den gelmişti; ben ise Doğu Yakası'nda büyümüşüm. Ben küçük bir akademisyen ailesinden geliyordum; sadece annem, babam ve ben vardık. Altı erkek ve kız kardeşi olan büyük bir ailesi vardı. Bizler

farklı yerlerdeydik ama sanat, öğrenme, oğlanlar ve seks konusunda tutkulu birer hırsız olduk."

Bu kelimeler kolayca geliyor, ama sadece başlangıç. Çatalımı ve bıçağımı yeniden düzenliyorum, masadaki yerlerini değiştiriyorum ve kendimi bir sonraki bölüm için hazırlıyorum. "Annem kanser hastalığına yakalandığında Poppy yanımdaydı. Annemin tedavisine gittiğimde o da benimle geldi. Annem öldüğünde de yanımdaydı."

"Anneni kaybettiğin için çok üzgünüm Jo," diyor sempatiyle ... ve hatta belki de ortak bir acıyla.

"Teşekkür ederim. İnanılmaz biriydi. O benim kahramanımdı."

"O da sana inanıyordu" dedi. Annemin bana her şeyi yapabileceğimi söylediğini söylediğimde beni dinliyordu. "Nasıl biriydi?"

Buna cevap vermek kolay. "Canlı. Meraklı. Kitaplara, sorulara, risk almaya ve kendine inanmaya inanırdı. Ve sıkı çalışmaya. Hepsinden önemlisi, çok çalışmanın değerine inanırdı."

"Sende iz bırakmış," diyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. Sanki restoranda yalnızmışız gibi. Mutfaktan gelen tabak çanak sesleri, diğer müşterilerin gevezelikleri, personelin ayak sesleri hepsi kaybolmuş. Sadece o ve ben varız ve o beni tamamen anlıyor.

"Öyleydi." Omuz silkiyorum, "Ben ona çok benziyorum. Evimde onun bir fotoğrafı var. Bir ara sana gösteririm."

"Bu hoşuma giderdi," diyor.

Bu küçük şeyler -resmi göstermek, TJ ile tanışmak- hepsi kaçınılmaz gibi geliyor, öyle olamasalar bile.

Tabii gerçekten arkadaş olmazsak.

Ve arkadaşlar acı gerçekleri paylaşıyor. "Sonraki ilk yıl zordu. Kendimi derslerime verdim. Annem beni her zaman hayallerimin peşinden gitmeye teşvik ederdi ve ben de sanat alanında çalışmak istediğimi ve bir yüksek lisans diplomasına ihtiyacım olduğunu biliyordum. Ama çalışmak ve öğrenmek benim için mesleki bir gereklilikten çok daha fazlası haline geldi." Yumruğumu göğüs kafesime vuruyorum. "Sanat okumak iyileşmeme yardımcı oldu. Belki kulağa garip geliyor."

"Hiç de değil," diyor duraksamadan. "Hem de hiç."

Heath ile konuşmak çok kolay. Kendinden geçmiş görünüyor ve bunun sözlü tarih anlatan büyük bir ozan olmamdan kaynaklandığını sanmıyorum.

Sanırım bu o. Dinlemeyi seviyor.

"Annemin vefatından birkaç ay sonra, yüksek lisans eğitimimin bir parçası olarak o yaz Londra'ya gittim. Poppy o zamanlar burada yaşıyordu.

Yüksek lisans. Beni ailesiyle kalmaya davet etti ve bir yüksek lisans öğrencisiyle çıktığımda ona her şeyi anlattım. Görüştüğümüz erkekler de dahil olmak üzere her şeyi konuştuk.

"Kısa süre sonra bana görüştüğü yeni bir adamdan bahsetmeye başladı. Adını kullanmadı." Hikayenin bükülmeye başladığı noktaya geldiğimde bile ses tonumu koruyorum. "Kasıtlı olarak örtünüyordu ve 'Yakında, yakında sana anlatacağım' diyordu. Birine aşık olduğunu ve onun seçimlerine güvenmemi söyledi."

Zihnimde anılar canlanıyor; burada, Londra'da geçirdiğim günler, hâlâ keder bulutundan bir çıkış yolu bulmaya çalışırken, Poppy, babam ve Jacob gibi *insanlarıma* ihtiyaç duyarken.

Heath bakışlarını benden ayırmıyor, koyu kahverengi gözleri sabırlı ve nazik. "Çok şey istiyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

"Evet, öyleydi. Ve adil değildi." Son bölüm için kendimi hazırladım. "Bir gün bir seminerden sonra Hyde Park yakınlarında bazı işlerim vardı ve onu babamla birlikte bir bankta buldum. Birbirlerine sarılmışlardı." Görüntünün geçmesine izin vererek başka tarafa bakıyorum, sonra yemek arkadaşına dönüyorum. "Ve bir süredir birlikte oldukları ortaya çıktı."

Keskin bir nefes alıyor, "Annen hastayken mi başladı?" diye dikkatle soruyor, neredeyse kendini evet cevabına hazırlıyor.

Sanırım hayır diyebilmem tek kurtarıcı lütuf.

"O zaman başlamadı. Babam her zaman annemin yanındaydı, ona bakıyordu. O zamanlar ben de yanlarındaydım ve Poppy sık sık benimle olurdu. Annem öldükten kısa bir süre sonra başladığını söylüyorlar. Onları öğrendikten sonra bir süre bunun nasıl olduğuna dair her detayı takıntı haline getirdim. Ve o günlere dönüp baktığımda, bu mantıklı geliyordu. Bu aynı zamanda ben onları yakalamadan önce *aylardır* devam ettiği anlamına geliyordu. Hepimiz buradayken bütün yaz boyunca bana yalan söylemişlerdi. Onları parkta gördükten sonra yüzleştim ve evleneceklerini öğrenene kadar bana söylemek istemediklerini söylediler. Sanki bu aylar süren yalanları silecekmiş gibi. Sanki *aşkın kutsallığı* yeterliymiş gibi," diyorum acı bir şekilde.

Dudakları tiksintiyle kıvrılıyor. "Seni kandırmaları çok kötü. Böyle günahlar konusunda bile dürüst olmak daha iyidir."

"Her iki şekilde de hoşuma gideceğini sanmıyorum ama evet, kesinlikle. Kendimi çok aptal hissettim, sanki ikisi için de önemli değilmişim gibi." Sesim kırılğan. Çenem titriyor. "Annem ölene kadar çıkmaya başlamadılar tabii ama annem hastayken birbirlerini tanımaya başladılar." Aldatmalarının hatırası

ilmik, beni boğuyor. Onu gevşetmeye çalışıyorum, geçmişten kurtulmak için. Bana çelme takmasından nefret ediyorum. Buna izin vermeyi reddediyorum. Gücünü inkar etmek zorundayım.

"Annem öldükten sonra en yakın arkadaşımın babamla gizli bir ilişkisi oldu ve yaklaşık bir yıl boyunca bu konuda yalan söylediler. Şimdi onun karısı. Londra bana onları hatırlatıyor. Yalanları."

Heath elini masanın diğer tarafına uzatıp benimkini avucunun içine alıyor ve avucumu sıkıyor. "Bu çok zor, Jo," diyor nazikçe.

Teşekkürümü fısıldıyorum. "Çok güçlü olduğumu sanıyordum. Onların gizliliğiyle ve şimdi de *evlilikleriyle* başa çıkabileceğimi sanıyordum. Ama suç mahallinden nefret etmek onlarla uğraşmaktan daha kolaydı. Sonrasında onlarla konuşmadım. O zamandan beri *onunla* konuşmadım ve şimdi de babamla neredeyse hiç konuşmuyorum." Gözlerimden akan yaşları kurutacakmış gibi yüzümü yelpazeliyorum. "Sanırım bu düşündüğümde daha fazla duygu gerektiriyor."

Daha sert sıkıyor. Güvence ondan bana akıyor gibi görünüyor ve onun sakinliğine, direncine ihtiyacım var.

Yanaklarımı kurulamak için kucağımdaki peçeteye uzanıyorum. "Özür dilerim."

Başını sallar. Kaşları çatılır. "Duyguların olduğu için özür dileme. Bu karmaşık ve korkunç bir şey ve elbette her şeyden şüphe etmene neden olmuş olmalı. Poppy ile olan arkadaşılığın. Gerçeğe dair hislerinden. İnsanlara karşı duyduğun his."

Evet. *Bu*. Tam olarak anladı. Bu haberin dünyamı neden sarstığını anlıyor. "Ben tek çocuğum. Bir yıl içinde annem gibi en sevdiğim insanı, kardeşim gibi bağlı olduğum arkadaşımı ve babama duyduğum güven ve inancı kaybettim. Kendimi çok yalnız hissettim" diyorum, sesim kısık ve titrek.

Garson kız yemeklerimizle çıkageldi, benim için bir Fattoush salatası, onun için de bir humus tabağı. Ona teşekkür ediyoruz ve o gittikten sonra Heath çatalını almak için bir hareket yapmıyor. Sadece elimi daha sıkı tutuyor ve dinliyor.

Belli ki daha işim bitmemiş.

Belki de bu hikâyeyi tekrar anlatmam gerekiyordu. Yıllardır bundan bahsetmemiştim. Easton, Emerson, TJ, Nolan, bunu *biliyorlar*.

"Kendimi işe, arkadaşlıklara ve New York'a verdim. Ve Londra'dan nefret etmeye" diyorum. "Yüksek lisansımı bitirdiğimde New York'a taşındım ve kendimi yeniden yaratıyormuşum gibi hissettim. Penceresi olmayan küçük bir daireye taşındım. Lahana turşusu gibi kokuyordu ama artık benimdi ve kendi hayatımı kuruyordum. Yeni arkadaşlar buldum ve onlar benim yeni ailem oldu." Sonunda gülümsedim. "Belki de hikayenin mutlu bir sonu vardır."

"Öyle görünüyor." Heath yumuşak bir iç çekişle parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Ve New York'u özlemene şaşmamalı."

Göğsüm duygularla sıkışıyor. "Orayı ve onları özlüyorum. Londra bu yüzden karmaşık."

"Buradayken onları göreceksin? Babanı ve karısını?"

Çenem geriliyor. Dişlerim takırdıyor. "Pazar günü onunla görüşeceğim. Onu görmek isteyip istemediğimi bilmiyorum."

"Bu anlaşılabilir bir şey. Ve iyi ya da kötü, o aileden biri, bu yüzden belki de sadece onu görmek daha kolaydır."

"Sanırım öyle," diyorum. Ona hayatımın pembe dizi dönemini anlatırken bakışlarım bir Cuma akşamı birbirine kenetlenmiş ellerimize takılıyor. İşin en güzel yanı, on yıl sonra babam ve Poppy hakkında ne hissettiğimden hâlâ emin olmadığım gerçeğini yargılamıyor.

"Bana onlardan ve tüm bunların sizin için ne anlama geldiğinden bahsettiğiniz için teşekkür ederim," diyor.

"Genelde erkeklere ilk buluşmada söylemem," diye cevap veriyorum geri dönen bir ciddiyet ışıltısıyla.

"Oh, bu bir randevu mu şimdi?" Heath bunu bir meydan okuma gibi sorar. İyi bir meydan okuma. "Sadece arkadaş olduğumuzu sanıyordum?"

Çatalımı elime alıp yemeğe dalarken "Tesadüfen yemek yiyen arkadaşlar" diyorum.

"Kesinlikle öyle görünüyor," diyor, dudaklarında küçük bir sırıtışla. Bir ısırık aldıktan sonra daha dürüst olmayı seçiyorum. "Biliyor musun, Heath ...?" "Evet, Jo?"

"Bu şeyi yapmaya devam ediyorsun." "Ne şeyi?"

"New York'u özlediğimi düşündüğüm yerde, sen yanıma geliyorsun ve ben hiç özlemiyorum."

Gülümsemesi elektrikli, beş bin watt. "Bahse girerim sana Londra'yı sevdirebilirim."

Salatamdan bir ısırık daha alıyorum, çiğniyorum, sonra çatalı bırakıyorum. "Bu bir meydan okuma mı?"

Su bardağını kaldırıyor, içiyor, sonra dirseklerini masaya dayayarak yaklaşıyor. "Belki de öyledir. Arkadaşlarının sana sevdirmeye çalıştığını söylemiştin. Planları ne?"

"Bana bir kitap verdiler - Londra'daki En Instagramlık Mekanlar. Onları kontrol ediyor ve fotoğraflarını çekiyordum." Gözle görülür bir şekilde sinirleniyor ve

beni güldürüyor. "Oh, afedersiniz. Bunun nesi yanlış?"

İç çekiyor, sesi çok mağdur geliyor. "Bir bakalım. Peggy Porschen'in. Tower Bridge, sen onu tutarken. London Eye." Durdu, masanın öbür ucuna baktı. "Devam edebilirim."

"Lütfen, buna gerek yok. Küçümsemenizin kokusunu buradan alabiliyorum."

Neşeyle gülüyor; gözleri gülme çizgileriyle kırışıyor. "Güzel. Sadece açık olmak istedim."

"Sen kristalsin."

"Bak, Porschen's'in ne anlamı var? Yemekler vasat. Sırf pembe olduğu için fotoğraflanmayı hak etmiyor. Tower Bridge çok güzel ama bu kadar kalabalık olmayan daha güzel köprüler de var. Ve eğer dönme dolaplara deli gibi aşıksanız, sizi London Eye'a götürebilirim, ama değilseniz, neden uğraşasınız ki? Ayrıca, bahse girerim *benim Londra'mı* sevmeni sağlayabilirim. Beni ikna etmek ister misin?"

Onun

Londra'sı mı?

Beni de yaz.

"Evet," diye yanıtlıyorum.

* * *

"Ve iki mil sonra, işte ," diyorum, binamın lacivert ahşap kapısını işaret ederek.

Heath boynunu yukarı doğru kaldırdı. "Dördüncü kat mı demiştiniz?" "Evet, neden? Bana serenat mı yapacaksın?"

Başını sallayarak gülüyor. "Hayır, berbat bir sesim var. Sadece seni hayal etmek istiyorum."

"O zaman burada bekle. Beni zihninde canlandırmana bile gerek yok. *Şu* pencerede olacağım," diyorum, bitkilerle kaplı olanı göstererek, "yaklaşık iki dakika içinde."

Mırıldanıyor, bir şeyler hesaplarken gözleri kısılıyor. "Belki üç yaparım."

"Oh," diye soruyorum kaşlarımı kaldırarak. "Bu fazladan dakika için ne yapacaksın?"

"Sana bir hediye vereyim." Arkasına uzanıyor, arka cebinden bir çift çorap çıkarıyor ve önümde sallıyor. "Senin için."

Çoraplar beni kesinlikle büyölüyor.

Bana hediyeı uzatıyor ve ben de resimlere bakarak onları açıyorum. Elinde bir kitapla parktaki bir banka uzanmış bir kadın. Altında şöyle yazıyor: *Siktir git, kitap okuyorum.*

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Bundan sonra seni gerçekten öpmemem mi gerekiyor?" "Bilmiyorum. Öyle misin?" diye soruyor, beni baştan çıkararak.

Sanki daha ihtiyacım varmış gibi. Onunla geçirdiğim bu zaman Günah.

Yine de birlikte çalışıyoruz.

Aynı iş için yarışıyoruz. Rakibiz.

Çıkıyoruz ama arkadaş oluyoruz.

Tereddüt ediyorum ve duraksadığım anda düşüncelerimi okumuş gibi elini kaldırıyor. "Haklısın. Bunu 'tesadüfi yemek' olarak tutmamız en iyisi," diyor.

"Ve turne. Bana bu şehri sevdireceğine dair verdiği sözü unutma." "Bu uzun bir emir. Yarın tam on birde başlayacağız," dedi ve sonra bana bir konum veriyor.

Çoraplar elimdeyken kollarımı Heath'e doluyorum, göğsüm onun göğsüne bastırıyor, burnum boynunda geziniyor. O kadar güzel kokuyor ki. Yüzümü omzuna gömmek ve bütün gece onu öpmek istiyorum.

Görünüşe göre o da aynı şeyi istiyor, çünkü beni kendine çekiyor, kolları beni sıkıca sararken nefesi kesiliyor.

Ve oyalanıyoruz.

O da benden vuruş alıyor.

Ondan uzaklaşıyorum, çünkü aksi takdirde geceyi böyle geçireceğim, onu daha yakına çekiyorum, onu tekrar istiyorum.

"Hoşça kal dostum," diyorum.

"İyi geceler dostum," diye yankılanıyor.

Günaha girmekten kaçıyorum, merdivenlerden daireme çıkıyorum ve içeri giriyorum. Orada pencereye gidip açıyorum ve kalabalık caddeye bakıyorum.

Orada, telefon kamerası göz hizasında, dört kat yukarıda beni çekiyor, biraz da ona kapılmış.

Ya da belki çok, özellikle de çektiği fotoğrafı başlığıyla birlikte bana mesaj attığında.

Benim Londra'm.

HEATH

Merhaba, Jo. Bir zamanlar evli olduğumu ve karımın öldüğünü bilmeni istedim. Ama şimdi iyiyim, her yerim dikişli ve yeniden romantizme hazırım!

Bu arada, üniversitedeki sevgilimle on iki yıl evli kaldığımdan bahsetmek istiyordum.

Hazır birbirimizi tanımaya başlamışken, arkadaş olarak falan, bahsetmek istediğim bir şey var, ben dulum. Ve burada harika bir bar var. Hadi bir şeyler içelim, olur mu?

Ertesi sabah Jo'yla buluşmadan önce tıraş olurken bıçağı çenemde gezdiriyor ve söyleyeceklerimin provasını yapıyorum. Çünkü daha fazla beklersem tuhaf olurdu.

Bir şeyler söylemem *gerektiğine* dair bu farkındalık şimdiden tuhaf hissettiriyor. O benimle paylaştı, ben de onunla paylaşmalıyım.

Ben de istiyorum. Bu bir sır değil, sadece sıradan bir konuşma değil. Dürüst olmak gerekirse, bu konunun açılmamasına aldırış etmedim.

Yine de, ne kadar beklersem, o bilgiyi vermek o kadar garip olacak.

Lavabodaki tıraş kremi durulayarak ezbere yaptığım işe geri dönüyorum. Birkaç dakika sonra yüzümü kuruluyorum, ardından tıraş losyonu sürüyorum.

Jo bu yağmur kokusunu sevecek mi?

Bunun bir önemi yok. Bugünün konusu bu değil. Önemli olan dostluk.

Ve bunu alacağım. Kesinlikle istiyorum.

Fotoğraf makinemi ve kitabımı alıp dairemin merdivenlerinden iniyorum. Önümdeki sokakta yürüyen tanıdık bir çift görüyorum - arkadaşım Griffin ve eşi Joy. Hamur işi atıştırıyor ve çay içiyorlar.

"Ah, bu nadir görülen bir durum. Sizi memlekete geri getiren nedir?" Griffin'e hızlıca sarılıp Joy'un yanaklarına birer öpücük kondururken soruyorum.

"Sevgili gelinimin dün yeni parfüm serisi için bir toplantısı vardı ve ben de onunla Londra'da olmak varken neden Paris'te tek başıma olayım diye düşündüm."

Joy onun kolunu sıkıyor. "Bu, ve şirket onun biletini ödedi ve otelimizi tazmin etti."

Gülüyorum. "Ama tabii ki. Griffin her zaman bir anlaşma peşindedir."

"Öyleyim. Değilmişim gibi bile davranmayacağım. Geçen haftaki fotoğraflar için tekrar teşekkürler. Buradaki turlara kesinlikle eczacı bahçesini de ekleyeceğim." Griffin kısa bir süre önce tur işini Paris'ten Londra'ya genişletti, bu nedenle gösteriş yapmak için ilginç yerler arıyor.

"Bugün Rookery'ye gidiyorum, eğer bir şey isterseniz-"

"Fotoğraflar mı? Evet, evet, daha da evet. Özellikle de uzakta olduğu ve bazı müşteriler bunu sevdiği için."

"Bazı insanlar da öyle."

Bilerek göz kırpmıyor. "Öyle yapıyorlar." "Bu bir plan."

Vedalaşıp Jo'nun yakınındaki tren istasyonuna yürüyorum. Erken geldiğim için köşede bekliyorum, Nigel'in bana verdiği gizemi açıyorum ve dün gece kaldığım yerden devam ediyorum, mücevher soygunuyla ilgili ilk kırmızı ringa balığı olduğundan şüphelendiğim şeyin üzerinden hızla geçiyorum.

"Uşak yaptı."

İrkilerek bakışlarımı sayfalardan kaldırdım. Jo tamamen arsız görünüyor.

"Bunu bozmasan iyi edersin," diyerek kapağını kapattım ve her ihtimale karşı onu sert bir şekilde uyardım.

Öfkeyle soluk soluğa kalır. "Beni kim ?" "Spoiler veren biri olmadığın kesin."

"Güzel. Çünkü ben değilim. Dowager'ı kimin öldürdüğü, elmasları kimin çaldığı ya da sanatı kimin çaldığı hakkında hiçbir fikrim yok." Elini kitaba doğru sallıyor. "Bilseydim de sana söylemezdim."

Gözlerimi kısıyorum. "Yalvarsam bile mi?"

"Yemin ederim. Sana asla söylemem. Kanıt istiyorsan arkadaşım Emerson'a sor. Yeni *Star Wars*'ta Han Solo'ya ne olduğunu öğrenmek için ölüyordu." Jo dudaklarını büzme taklidi yapıyor.

İstasyonun girişini işaret ediyorum ve merdivenlerden aşağı iniyoruz. "Jabba the Hutt'ın uzun süredir kayıp olan kız kardeşine aşık olduğunu ve Tatooine'de bebek yapmak için emekli olduğunu sakladın mı?"

Mavi gözleri kocaman oldu. "*Star Wars*'u biliyor musun?"

"Neden şaşırdınız? Ve evet, tabii ki Han'a ne olduğunu biliyorum ve bu Jabba'nın akrabasıyla bir evlilik değildi."

"Son gelişmeleri takip etmeni beklemiyordum." "Jo, ben sadece kırk yaşındayım. Taş 'nden değilim."

Boğazının altından mırıldanıyor. "Birisi yaşını düşürdü, tamamen sıradan." Öyle görünüyor. Belki de paylaşmayı deniyordumdur. İsim, rütbe ve seri numarası gibi gerçekleri bir kenara bırakıp duygusal yüklerin tamamını anlatmaya çalışıyorum. "tutmalı mıydım?" Ben soruyorum. "Seni

Yirmi Soru?"

Bariyerlerden geçerken bana gülümsüyor, sonra başını sallıyor. "Hayır, ben aramızdaki bu açıklık olayını seviyorum."

Geçmişimle ilgili yakında bir şey söylemem gerektiğini bildiğim için gerildim. Önümüzdeki birkaç dakika içinde mesela. Ama bu hafifliği daha çok seviyorum.

"Ayrıca otuz iki yaşındayım," diyor ve omzunu benimkine çarpıyor.

Peronda beklerken gözlerim yine ona kayıyor, mor babetlerini, kot pantolonunu ve canlı çiçek desenli kısa kollu bluzunu inceliyorum. "Oldukça güzel görünüyorsun."

Gözleri bedenimde bir aşağı bir yukarı dolaşiyor. Ben de kot pantolon ve sade siyah bir polo tişört giyiyorum.

"Sen de öyle."

"Güzel mi?" Tren gelirken sinsi bir sırıtışla soruyorum. "Erkekler de güzel olabilir," diyor.

Açık kapılardan geçip iki koltuk bulduğumuzda gülüyorum. "Tabii ki oturabilirler. Ama ben çocuk değilim."

"Biliyorum." Kaşlarını oynatıyor. "Ben hiç."

Ve evet, bu da havayı düşürmeyi zorlaştırıyor. Kirli flörtler bu bölgede kalmak istememe neden oluyor.

Tren hareket sonra, "Ee, The Rookery," diye soruyor. "Neden Londra'nız?"

"Streatham Common'da biraz alışılmışın dışında bir yer. İlginç bir tarihi var. On sekizinci yüzyıldan kalma bir kaplıcanın özel bahçesinin kalıntısı. Çok kalabalık değil. Ve çok güzel, bu yüzden seveceğinizi düşünüyorum."

Ona daha fazlasını anlattıkça nabzım hızlanıyor, derim diken diken oluyor ve bir anda gergin olduğumu fark ediyorum. Bahçeleri sevmesini istiyorum. Bunu umutsuzca istiyorum. Jo'nun bu şehre aşık olmasını istiyorum.

Ama onun da neleri sevdiğini bilmek istiyorum, bu yüzden ona New York hakkında daha fazla şey soruyorum, sonra bana Abingdon Square Park'ı ve orada altında kitap okumayı sevdiği bir ağacın yanındaki bankı, sonra Village'daki sessiz arnavut kaldırımlı bir sokağı ve Great White Way boyunca en sevdiği tiyatroları anlatırken onu dinliyorum.

"New York kulağa harika geliyor," diyorum. "Hiç gittin mi?"

"Birkaç kez."

"Belki bir gün yine gidersin," diyor küçük bir sırıtışla. "Belki giderim."

İstasyondan çıktığımızda merdivenleri sırayla çıkıyoruz ve bu bize biraz déjà vu hissi veriyor.

Ama tam olarak doğru değil. Geçmişini düşünmüyorum. Zihnim beni birkaç hafta önce bulduğum kiliseye, çektiğim fotoğraflara, o gizli sokakta hissettiklerime geri götürüyor.

Bu da öyle hissettiriyor-olasılıklarla dolu.

Bahçelere ulaştık ve içeri girdik. Bahar ziyaret için mükemmel bir zaman, yeşillik, yemyeşil ve rüya gibi. Jo nefis bir iç çekiyor, çiçekleri, patikaları, yeşillikleri içine çekiyor.

"Kes ," diyor. "Kes şunu." "Neyi durdurayım?"

Bir kolunu uzatarak her şeyi işaret ediyor. "Bana bu kadar nefis bir şey göstermen haksız bir taktik."

Tepkisi beni heyecanlandırdı. "Ah, sana *Londra'mın* sihrini göstereceğini söylemiştim."

Taş yolu ve gürül gürül akan çeşmeyi seyrederek bir daire çiziyor. Eskiden arazinin altında yatan mineral kaynaklarıyla ilgili levhaları okuyarak .

Çeşmenin yanında duruyoruz ve ona burada bir fotoğraf çekertmek isteyip istemediğini soruyorum.

"İçinde olacak " diye soruyor.

"Arkadaşlarına göstermek için mi?"

"Evet. Bu seni rahatsız eder mi?"

"Kim olduğumu soracaklar mı?"

"Yapacaklar. Meraklı ve korumacılar ve beni seviyorlar" diyor.

Belli ki bu onun için dünyalara bedel.

"Güzel. Ve evet. İçinde olacağım." Arkadaşlarının beni sormasını istiyorum. Benim hakkımda konuşmasını istiyorum.

Ama aynı zamanda beni tanımasını da istiyorum ve şu anda beni tam olarak tanımıyor.

Neden burada onunla birlikte
olabildiğimi. İş gezilerine neden
katlanamadığımı.

Neden kitaplar benim en yakın yoldaşlarım.

Fotoğraf çekmek için telefonunu kaldırdığında, zamanın geldiğini anlıyorum. Basitçe öyle. Bileğine uzanıyorum, elimi bileğine doluyorum ve onu durduruyorum. "On iki yıl evli kaldım," diyorum.

Gözlerini kırıştırıyor, bakışlarını geri çekiyor. "Oh."

"Şimdi değilim." Tökezliyorum, kelimeler garip
geliyor. "Umarım değilimdir," diyor gergin bir
şekilde.

Kabaca yutkunuyorum, tekrar deniyorum. "Felç geçirerek öldü. Hızlı ve tamamen beklenmedik bir şekilde oldu."

Yüz ifadesi değişir, mavi gözleri hüzünle dolar. "Kaybın için çok üzgünüm Heath."

"Teşekkür ederim," diyorum otomatik olarak ama aynı
zamanda rahatlayarak. "Nasılsın?"

Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Ben iyiyim. Gerçekten. Dört yıl önceydi." Bileğini bırakırken omuz silkiyorum. "Gerçekten, bir ömür önceymiş gibi geliyor."

Dudaklarını büzüyor ve bu son ayrıntıyı özümsemiş gibi başını sallıyor. "Böyle hissettireceğini hayal etmek zorundayım."

"Öyle. Artık o hayatı özlemiyorum. Yas tuttum. Kaybı kabul ettim," diyorum geldiğince basitçe. "Bunu bilmeni ve bunun ne kadar doğru olduğunu bilmeni istiyorum. Sana söylüyorum çünkü senden bir şey sakladığımı hissediyorum."

İlk başta sessiz, dudaklarını yalıyor. "Öyle ?"

"Hayır," diyorum ama sonra başımı sallıyorum.

"Evet."

"Belki ikisi de?"

"Sanırım benim o yanımı görmemen hoşuma gitti. Dul tarafımı," diyorum.

"Neden?" O kadar yumuşak, o kadar şefkatli geliyor ki, ona daha fazlasını söylemek kolay. "Sen ilk kadınsın ..." Sözümü bitiremiyorum bile.

Buna gerek kalmıyor çünkü koluma uzanıyor ve elini pazuma doluyor "Seni farklı görmüyorum."

"musun?" Ses tonumda beklediğimden daha fazla rahatlama var. "Herkes beni bir proje olarak görüyor. Karısını kaybetmiş bir adam olarak. Bir şeyleri eksik olan. Ayarlanması gereken biri olarak. Bu şekilde tanınmaktan hoşlanmıyorum."

"Bu yüzden dart oynamıyorsun ya da grup etkinliklerini sevmiyorsun," diyor düşünceli bir şekilde. "Bunlar senin *nedenlerin*."

Kaşlarım çatıldı. "Nedenler?"

"Geçen gece Riya pek dışarı çıkmadığını söyledi. Sebeplerin olduğunu söyledi. Ama başka bir şey söylemedi, ben de üstüne gitmedim."

Başımı eğiyorum, sormamasına şaşıyorum. "Ona bu nedenlerin ne olduğunu sormadın mı? Eminim sana söylediler."

"Hayır. Merak ediyordum gibi geldi. Bilmemi isteseydin bana söyledin diye düşündüm."

Ve ben hazır olana kadar sabırla beni bekledi. Bunu bildiğim için biraz daha sert, biraz daha derine düştüm.

"Bilmeni istiyorum," diyorum ona. "Beni tanımanı istiyorum ve ayrıca senin de . . . şey, geçmişimi bilmeden beni sevmiş olman."

Bu olmak istediğimden çok daha savunmasız bir durum. Ama gardımı düşürmek zorundayım.

Çünkü onunla birlikte olmak istiyorum.

Gözleri parlayarak yaklaşıyor. "Senden hâlâ hoşlanıyorum."

Sözleri sıcak bir okşayış gibi sarıyor beni. Bir an için gözlerimi kapatıyorum, ona ulaşmak, onu tutmak istiyorum.

Onu bahçede öpmek için.

Onu daireme geri getirmek için.

Ona dokunmak için. Onu

memnun etmek için.

Gözlerimi açtım. "Bahçeleri daha fazla görmek ister misin?"

"Evet," diyor.

Onu uygun bir tura çıkarıyorum ve Griffin ve arkadaşları için çeşmenin önünde ikimizin olduğu bir fotoğraf da dahil olmak üzere fotoğraflar çekiyoruz.

Grup sohbetinde onlara gönderir.

Londralı dostum, o koydu.

Bunu ben alayım.

JO

"Hayır!"

Jenerik bile dönmeden önce yıkılmış bir çığlık atan ilk kişi benim.

Ardından Emerson ateş ediyor, çenesi çözülmüş, orta parmaklarını bilgisayar ekranına doğrultmuş. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

TJ koltuğunda sırt üstü düşer ve elini göğsüne götürür. "Oh, adamım. Beni kalbimden vur."

Easton, *That's What She Said*'deki ana karakterlerin nihayet bir araya geldikleri muhteşem bir sezonun ardından ayrıldıklarına inanamıyormuş gibi bakıyor.

"Romantik kurgu dünyasında ne tür bir adalet var?" Kanepemden fırlıyorum, dördümüzün yakınlaştırma yaptığı küçük oturma odasında telefonumla volta atıyorum. Bir Cumartesi akşamı, ilk sezonundan beri birlikte takip ettiğimiz dizinin finalini izleme partisi yapmaktan başka ne yapabilirdik ki? Sanki inancımın gücü Carly ve Dane'i romantik mutluluğa geri döndürecekmiş gibi, "Birlikte mükemmellerdi," diyorum.

Emerson bir elini dalgalı kahverengi saçlarında gezdirerek, "Olmaları gerekiyordu," diyor. "Açıkçası, Webflix'i sonsuza dek boykot etmeliyim."

TJ, "Ya da romanımı uyarlama planlarında ilerleyene kadar," diye belirtiyor.

"Tabii ki. Ama yaptığımız tek istisna bu," diyorum, parmağımı ekrana doğru sallayarak, komedinin sonundaki o "altından kalkamayacağın pislik" yüzünden hala öfkeliyim. "Artık hiç komedi olmadığını fark ettiniz mi? Her şey dramedi mi? Bu da neyin nesi?"

"Bu bir Hollywood numarası. Komedi diyerek izlemenizi sağlayın ve sonra birinin eşi, kardeşi ya da ebeveyni ölsün," diyor TJ.

İzlerimde duruyorum ama içim sersemliyor.

Bunlar eve çok yakındı, ilki ve . Belki de bir dramın içinde yaşıyorumdur.

"İyi misin JoJo?" Emerson soruyor.

"Zoom'u donmuş mu?" Easton araya giriyor.

Özür dileyerek gülümsüyorum ve tartışmaya yeniden odaklanıyorum. "Yine de haklısın. Artık televizyonda ya da kitaplarda sadece iyi, güldüren ve seksi zamanlar yaşayamıyorsun. Ya da hayatta."

"Aynen öyle. Bu yeni bir hikaye anlatımı. Biraz daha otantik. Biraz daha derine iniyor. İnsanların aldıkları ve almadıkları riskler hakkında düşünmenizi sağlıyor," diye ekliyor TJ. "Mizah ve gözyaşı, tıpkı gerçeklik gibi."

"Bunun o kadar da kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum," diyor Emerson. "*Yani*, kavramsal olarak - *That's What She Said*'i saymıyorum. Ama TV şovları için, daha hafif olanlar için bile, bu iyi bir şey. Hepimiz iyi zamanlara ulaşmak için kötü zamanlardan geçiyoruz."

Easton, "Ve bu yolda neleri riske atmaya hazır olduğunuzu hesaplamak," diyor. Bellamy'yle sonsuza dek mutluluğa giden yolda kendi payına düşeni deneyimlemiş olan Easton'ın riskten anladığı kesin.

Neyi riske atmaya hazırım?

Elbette New York'taki güvenli limanımdan ayrılıp Londra'ya geldim. Ama bu da aynı düzeyde bir belirsizlik mi? Belki de. Belki de değil.

Ya da belki sadece farklı türden bir risktir. Kendim üzerine bir kumar. Kariyerim üzerine. Bu risk almak için kötü bir sebep değil, değil mi?

Heath ile geçirdiğim güne geri döndüm. Şansımızı deniyor muyuz? Hayır. Tabii ki almıyoruz. Çıkma riskini almamaya karar verdik.

Bu aptallık olur.

Uğruna taşındığım ve beni çılgınca mutlu eden yeni işimde bir haftadır .

Kanıtlanmamış bir romantizm için riske girmeyeceğim.

Ayrıca, flört geçmişime bir göz atmam bana şunu söylüyor: Aşklar biter. Çoğunlukla hızlıca.

Bu düşünceleri gösteri sonrası incelememize damıtıyorum. "Tamam, belki bu derinlemesine dramaları seviyorum ama içimdeki romantik hala Carly ve Dane'in birlikte olmasını istiyor."

Emerson parmağını kaldırdı. "İşte bu yüzden gelecek sezon da bizi izleyeceksiniz."

"Doğru sözler," diyorum.

Easton boğazını temizliyor ve bana doğru maksatlı bir bakış fırlatıyor. "Daha derine inmekten bahsetmişken, bu öğleden sonra bize gönderdiğin fotoğrafı ne zaman derinlemesine inceleyeceğiz? Hani şu program bittiğinde tartışacağımızı söylediğin? Gösteri bitti JoJo. Tik tak."

Cumartesi gecesi Londra'da dört kat altımda yaşanırken ve arkadaşlarımla geçirdiğim gece sona ermeye başlarken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Onlar için sadece beş dakika ve hepsi yakında New York sahnesine çıkacaklar, ama ben bu zamanı alacağım ve değerini bileceğim, çok teşekkür ederim.

Ve bu da demek oluyor ki. . . yemek zamanı.

"Bu *Heath*," diyorum bugün erken saatlerde bahçede çekilen fotoğrafımız için.

-Aldığımız riskin bir fotoğrafı. Arkadaşlığın.

Easton kameraya *bana daha fazlasını anlat der* gibi bakıyor.

TJ parmaklarını oynatarak malları servis etmem için beni çağırıyor.

Mutfak tezgahından şarap şişemi aldım, bir yudum koydum ve New York'ta hepimiz Gin Joint ya da The Lucky Spot'ta olsaydık yapacağım şeyi yaptım - bir içki içtim, detayları paylaştım, onlara kalbimden geçenleri söyledim.

"Yani, bir adam var ..."

On dakika sonra, bilgilendirme bitti. Yüz yüze yumruk tokuşturmaları ve omuz sıvazlamaları özlüyorum ama bunun nasıl bir hediye olduğunu da hafife almıyorum.

Onlarla konuşma şansı. Önemli olmak.

Tüm hayatlarının bir parçası olmak için.

Yarısı bitmiş bardağı yere bırakarak bastırdığım nefesimi dışarı verdim. "Ee, ne düşünüyorsun?"

Emerson dairesini arşınlarken kapı gıcırdayarak açılır ve Nolan kocaman bir gülümsemeyle fotoğrafını çeker. "Ben buradayım! Fotoğraftaki adamla sadece arkadaş mısın?" diye sorar ve kestirip atar.

"Şey, biz ... olarak başladık."

"Söyle JoJo. *Ateşli bir tek gecelik ilişki*," diye açıklıyor TJ müstehcen bir şekilde.

Heath'le geçirdiğim geceyi hatırlamaya ihtiyacım varmış gibi. Fantastik seksin anısı omurgamdan aşağı yeni bir sıcaklık dalgası gönderiyor. Yine de bastırmaya çalışıyorum. "Evet, iyi. Ama birlikte çalışıyoruz, bu yüzden arkadaşlığa geri döndük. Ve burada, Londra'da bir arkadaşım olsun istiyorum."

"Bu iyi o zaman. Pek çok ortak noktanız var, bu yüzden mantıklı," diyor Emerson, çok iyi bildiğim o pratik yönüne yaslanarak.

"Ama arkadaşlarla sevgililer arasında ince bir çizgi vardır," diye ekliyor Nolan, yüzü Em'inkinin yanındaki çerçevede, neredeyse ona doğru ezilmiş. "Ve sen bunu çoktan aşmış bile."

"Ama geri dönebilirsin," diye araya giriyor TJ. "Birlikte yatmış olmanız arkadaş olamayacağınız anlamına gelmez. Benim de yattığım arkadaşlarım var."

Easton şüpheli bir kaşını kaldırıyor. "Ama hiçbirisi senin gerçek erkek arkadaşın değildi. Eski sevgililerle arkadaş değilsin, sadece yattığın erkeklerle arkadaşsın."

TJ ısrarla başını sallar. "Demek istediğim de bu. Bir zamanlar sevgili olanlar arkadaşlığa dönebilir. JoJo'nun onunla arkadaş olmaya çalışması iyi bir şey. Ama bir kez duyguları yakaladığınızda, bu başka bir hikaye. İşte o zaman arkadaşlığa geri döneemezsiniz."

Easton, TJ'in söylediğini onaylar gibi eliyle işaret eder. "İyi, iyi. Bunu sana vereceğim."

Emerson boğazını temizliyor. "Yani, Jane Austen'ın sayfalarından fırlamış, için için yanan İngiliz'le olan bu arkadaşlık, *duygularına kapılmadığı* sürece iyi gidecek, öyle mi?"

"Bu mümkün," diyor TJ, sonra bir uyarı parmağını kaldırıyor. "Sadece ateşli kıza bir daha çakma."

Easton, "Yaşamak için sözler," diye takılıyor.

Gerçekten de onları takip etmek için elimden geleni yapıyorum.

Heath'le tekrar yatmak büyük riskli bir kumar olurdu. Ne de olsa, Londra'daki arkadaş çevrem başlangıcı olabilir.

New York'taki ekibimi riske atmazdım, o halde neden göletin öbür tarafında kurduğum bu yeni dostluğu riske atayım?

New York'taki grubumla, tek gecelik bir ilişkinin temelleri üzerine bir şeyler inşa etmeye çalışmadım. Yine de, Heath ve ben bu hafta cini şişeye geri koyduk.

O benim yeni Londra dünyamın bir parçası olabilir, tıpkı bu adamların uzun zamandır benim dünyamın bir parçası olduğu gibi.

* * *

Ama babamın Londra'daki dünyamın bir parçası olacağından şüpheliyim.

O daha çok bir zorunluluk. Aile bazen böyledir.

Pazar öğleden sonra, St James'teki Fortnum & Mason'da onunla buluşmak için yürüyorum. Yol boyunca içimdeki genç, incinmiş ve öfkeli tarafla dertleştim.

Birkaç yıldır uykuda olan kısım.

Annem öldükten sonra terapi sayesinde birlikte yaşamayı öğrendiğim kısım. O dönemde bana yardımcı olan bazı mantraları uyguluyorum.

Geçmiş geçmişte kaldı.

Nazik olun, kibar olun, hazır olun.

Sonra yolunuza devam edin.

Çenem yukarıda ve üzerimde en iyi bluzumla, Londra sokaklarında hafta sonu kalabalığının arasından dirseklerimi iterek, omuzlarımı çarparak ve her yaya geçidi işaretini kaçırarak ilerliyorum.

Işıklarda beklerken bir kamyon yanımdan geçip gidiyor, caddeden toz ve moloz savuruyor. Geri adım atıyorum, öksürürken ağzımı kapatıyorum, gözlerim sulanıyor. Çöp girdabından uzaklaşıp sigara dumanı sisinin içine dönüyorum.

Siyah pantolonlu ve mavi düğmeli bir adam dalgın dalgın pufluyor, uzaklara bakıyor, gözleri sinirli. Belki de pazar günü çalışan bir bankacıdır, Masada olduğu için kızgın.

Dumanı dağıtacakmış gibi elimi yüzümün önünde yelpazeliyorum, sonra nihayet caddenin karşısına geçiyorum. Kaldırıma ulaştığımda, alışveriş poşetleriyle dolu telaşlı bir kadın yanımdan hızla geçiyor. Kısa bir süre durup geçmesine izin veriyorum ve bana yakıcı bir bakış fırlatıyor. Hangi sebeple, bilmiyorum.

Ama şunu biliyorum, *bu* Londra'yı sevmiyorum.

Dün Heath ile ya da önceki gece iş arkadaşlarımla yaşadığım Londra değil.

Belki de şehrin başka bir yarısına, babamın Londra'sına adım attım.

Fortnum & Mason'ın lüks mağazasına ulaşıyorum ve çay salonuna giriyorum. Onun tarzı bu. Tam *bir ikindi çayı*.

Onu arka taraftaki bir masada buluyorum. Ayağa kalkıyor, bir eliyle gıcır gıcır gömleğinin önünü düzeltiyor, sonra yanına vardığımda çıplak bir gülümseme takınıyor.

"Merhaba Josephine," diyor ve kollarını garip bir sarılışla bana doluyor. Ben de beceriksizce kabul ediyorum.

En son ne zaman içtenlikle sarıldık? Birkaç yıl önce bir sempozyum için Columbia'ya geldiğinden beri onu görmedim bile.

Bırakıyor, bir sandalyeyi işaret ediyor. "Otur. Biraz çay iç. Hâlâ İngiliz kahvaltısı seviyor musun?"

"İngiliz kahvaltısını hiç sevmedim. Kahveyi tercih ," diyorum.

"Ah, doğru. O zaman sana bir kahve alalım ve iş hakkında konuşalım," diyor. Omuzlarım çöktü.

Çalış.

Her zaman çalış.

Ama tartışmamız gereken tek şey bu. Başka ne ki?

Dinle Jo, en iyi arkadaşınla yattığım gerçeğini konuşalım.

Beni affetmen için ne gerekiyor?

Bunu söylemeyecek çünkü bunu bir ihlal olarak görmüyor. O zamanlar bunu romantik bir hak olarak görüyordu ve bunun değiştiğinden şüpheliyim.

Menüyü açıyorum, yemek istemediğim hamur işlerini ve çay sandviçlerini inceliyorum. Ama sayfaya bakmak daha kolay, zamanın bir kısmını geçiriyor.

Garson geldiğinde babam Earl Grey sipariş ediyor, ben ise köpüklü su. Garsonun kaşları çatıldı. "Maden suyu mu?"

"Evet, lütfen" diyorum.

"Pekala, o zaman," diyor ve sonra çekip gidiyor.

Babam kaşlarını çatı. "Seltzer, kahve değil mi? Beni diken üstünde tutmaya mı çalışıyorsun?"

Evet baba, her şey seninle ilgili, içecek seçimlerimle. "Ben zaten kahve içtim. Günde sadece bir tane yemek istiyorum."

"Ah. Doğru. Sen doğuştan kafeinlisin," diyor ve ben biraz irkiliyorum. "Hep böyle demiyor muydun?"

Bu kalbimi ısıtmalı, benim hakkımda hatırladığı bu küçük ayrıntı. Ama öyle değil.

"Evet, o benim." Keten peçeteyi kucağıma yaydım. "Peki, öğrencileriniz nasıl?"

Bu yeterince zararsız.

Sonraki on dakikayı bana verdiği dersleri anlatarak geçiriyor. Garson içkilerimizi getiriyor ve babam kadehini kaldırarak kadeh kaldırıyor. "Londra'ya," diyor, "ve önünüzdeki tüm fırsatlara."

Bardağımı onunkine dokunduruyorum ve "Şeref" diye mırıldanıyorum.

"Şimdi bu fırsatlar hakkında konuşalım" diyor. "Bana üzerinde çalıştığınız projeleri anlatın. Müzayedeler. Burada New York'takinden çok daha karmaşık bir dünya var, özellikle de şehre yeni gelen biri için."

On yıl önce en iyi arkadaşıma aşık olduğun, Londra'ya taşındığın ve hayatını değiştirdiğin zamanki gibi mi?

"Elbette. New York, Londra'ya kıyasla ABD'nin Podunk kasabası gibi," diyorum sert bir şekilde.

Alaycılığım onun gözünden kaçmadı. Ağır ağır iç geçiriyor. "Demek istediğim bu değil."

"O zaman ne demek istiyorsun?"

"Londra'da HighSmith için müzayede düzenlemek New York'ta Bancroft için düzenlemekten farklı."

Yeme karşı koyamıyorum. "Peki fark ne?"

Çayından uzun bir yudum aldıktan sonra bırakıyor. "Biri seçkin bir müzayede evi. Diğeri ise yeni kurulmuş bir şirket."

Maden suyu bardağımı öyle sıkı tutuyorum ki kırılmasından korkuyorum. "Ben New York'ta sonradan görme biri için çalışmadım Arthur. Abernathy koleksiyonunu ben kazandım. HighSmith, Christie's ve Sotheby's ile yarıştım ve kazandım. Hiç de sonradan görme değildim."

Söylediklerimi anlamış gibi başını sallıyor. "Hepsi iyi hoş ama aynı şey değil. The Met'te küratörlük yapmakla yerel bir üniversite müzesinde küratörlük yapmak arasındaki fark gibi."

Andrea'dan bahsetmesinden nefret ediyorum, sanki akıl hocamın seçimlerini yargılamaya hakkı varmış gibi. Beni beş yıl önce Met'te işe aldı, birkaç yıl sonra da ailesine ve torunlarına daha yakın olabilmek için New Haven'da çalışmak üzere geri çekildi.

"Biri her zaman daha iyidir," diye bitiriyor.

"Sanırım Andrea aynı fikirde değil." Kendini savunmak için burada değil, bu yüzden görev bana düşüyor. Ve lanet olsun, bunu yapacağım.

Umursamazca el sallıyor. "Eminim yapardı," diyor, beklediğimden biraz daha hafif bir sesle. "En azından o mutlu."

En azından mı? Hayatın amacı bu değil mi? Merak ediyorum.

"Peki o tatmin oldu mu?" diye devam ediyor. "Senin burada tatmin olacağın gibi. Bunu söyleyebilirim." Sesinde güven verici olması gereken bir tür sıcaklık var, ama bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Ya da onu. "Sadece azim ve adanmışlık gerektireceğini unutma."

"İkisi de bende var," diye ısrar ediyorum.

"Güzel. O zaman hiçbir şeyin dikkatini dağıtmasına izin verme."

"Yapmayacağım," diyorum ve bu öğle yemeği yeterince çabuk bitemez.

* * *

Acı ruh halim akşam boyunca ve ertesi gün iş yerinde de devam ediyor. Kötü bir parfüm gibi beni takip ediyor ve her zamanki gibi neşeli değilim.

Sabah ekiple yaptığım toplantıda her zamanki coşku ve heyecanım yoktu ve Riya toplantıdan sonra beni kenara çekip iyi olup olmadığımı sordu.

"Kendinde değil gibisin," dedi. Hem fark ettiği için utandım hem de bu kadar anlayışlı olduğu için minnettarım.

"Dün garip bir gündü. Babamı gördüm," diye itiraf ediyorum. İnsanlara karşı açık olmak daha kolay. "Öyle *bir gündü*."

Bilgece başını sallıyor. "Seni anlıyorum. Aileler zordur. Babamla ben de pek iyi anlaşıyoruz. Bir saat sonra öğle yemeği yiyelim. Ben bir yer bulurum."

Bununla birlikte ruh halim değişmeye başladı.

Bir saat sonra Riya aralık kapıma vurdu. "Londra'da hiç doğru dürüst köri yedin mi?"

Dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırıyorum. "Teoride kulağa harika geliyor. Gerçekte ise baharatlı yiyecekleri pek sevmem."

Dramatik bir şekilde göğsünü sıkıyor. "Beni kalbimden bıçakla, kadın."

"Ağzım yanıyormuş gibi hissetmeye dayanamıyorum," diyorum onun maskaralıklarına gülerek.

Burnunu çekiyor, çok yaralı. "Seni en sevdiğim köri yerine götürecektim." Derin bir iç çeker. "İyi o zaman. Seni burger yemeye götüreceğim, seni Amerikalı," diye takılıyor.

"Hey! Her türlü yemeği severim, sadece baharatlı değil."

"Aslında burada harika hafif körilerimiz var."

"O zaman ben de varım. Her şeyi deneyeceğim. Düzeltiyorum, hafif olan her şeyi." "Harika. Köşede harika bir yer var. Bunu yapabilirler sizin gibi insanlar için ekstra yumuşak."

"Kulağa mükemmel geliyor." Çantamı aldım. "Yemek yerken açık artırma hakkında konuşabilir miyiz?"

İşiliyor. "Çalışma yemeğine bayılırım."

Yemek boyunca Londra'daki en sevdiği baharatlı restoranlardan ve ardından buradaki müzelerden bahsediyoruz.

"Tate'e gittiniz mi? Herkes gider ama buna değer" diyor. "Bunu duyup duruyorum. Amerikalıları oraya çekmek için bir oyun mu bu? Belki de Bizi Amerika'ya geri gönderen bir portal var," diye şaka yapıyorum. "Vay, vay, birinin hayal gücü çok genişmiş," diyor. "Var. Kesinlikle var," diyorum.

Birçok şey hakkında.

Riya çantasını karıştırır, cüzdanından bir şey alır ve masaya uzatır. "Üyelik kartımı al. Üyeler için belirli günlerde bir saat erken açılıyor," diyor.

"O zaman portal da açılıyor mu?" Gülümseyerek soruyorum.

"Tabii ki. Gizliden gizliye senden kurtulmaya çalışıyorum" diyor.

Üyelik kartını alıp cüzdanıma koyuyorum. "Teşekkür ederim. Senmişim gibi davranmak için sabırsızlanıyorum. Burada ciddi bir casusluk faaliyeti yürütüyorsun Riya."

"Aynen öyle. Sana kartımı verdiğimi kimseye söyleme," diyor.

"Bunu gizli dosyama ekleyeceğim," dedim. Heath'in dart becerileriyle ilgili bilginin hemen yanında güvenli ve sağlam bir şekilde saklayacağım.

Başka konulara geçiyoruz - New York'taki yemeklerle buradaki yemekler, babasının nasıl sanat uzmanı değil de doktor olmasını istediğı gibi. Kendi aile hikayemin ayrıntılarına girmiyorum ama onunkini dinliyorum, sonra iş hakkında konuşuyoruz.

"Bu konuda içimde iyi bir his var, Jo," diyor. "Bu koleksiyonla bir sıçrama yapabileceğimizi hissediyorum. Sanat dünyasında bir hit olmasını istiyorum. Bu konuda bu kadar heyecanlı olmam çılgınca mı?" Gülüyor, biraz kendini küçümsüyor ama sanki onaylanmaya ihtiyacı varmış gibi. "Sadece işimde harika olmak istiyorum. Kimsenin yeterince abalamadığımı, zaman ya da saat harcamadığımı söylemesini istemiyorum." Orada daha derin bir hikaye var ve babasıyla ilgili olduğundan şüpheleniyorum. Bu Anlayabiliyorum. Dürtüsüyle birlikte.

"Bunu harika yapacağız," diyorum ona ve yapabileceğimize inanıyorum.

Hep birlikte.

Yeni arkadaşımınla geçirdiğim zaman önümüzdeki birkaç gün için bana enerji veriyor, toplantılar, planlamalar ve Perşembe öğleden sonra Freddy ve Riya ile yiyeceğim öğle yemeğı için bana güç veriyor.

Ofise döndükten sonra Emily zili çalıyor ve ofisinde ona katılıp katılamayacağımı soruyor.

Geldiğimde Heath oradaydı.

HEATH

Oh.

Emily'nin yeğenini ofisinde görmeyi beklemiyordum.

Sandy, gevşek dudaklarının gemiyi batırdığı günden beri ama onunla hiç iletişim kurmadım. Bunun ikimizin de yararına olduğundan şüpheleniyorum, ama işte burada, Emily'nin masasının yanındaki kanepeye park etmiş durumda.

Elini sallıyor. "Merhaba, yine ben! Sadece ... bilirsiniz ... *şeyler* hakkında biraz gözlem yapıyorum."

Şimdi daha kurnaz olabilir mi?

Hadi, Sandy. Bana bildiklerini anlat. Dökül bakalım. Bu senin içinde var.

Detayları anlatması için onu ikna etmek çok zor olmasa gerek, değil mi? Terfi hakkında bir *şeyler* biliyor olmalı. Emily'nin kulağı onda gibi görünüyor.

Etrafa bakıyorum ama Emily henüz gelmemiş, yani sadece ikimiz varız. "Seni tekrar görmek güzel, Sandy. Ne tür *şeyler*?"

"Psikoloji stajım için bir *şeyler*. İşyeri etkileşimi ve hepsi. İnsan kaynakları . . *şeyler*," diyor tekrar, sonra parmaklarını sihir ve sim serpiyormuş gibi sallıyor. "Gördün mü? Fazla paylaşmamayı öğreniyorum. İtiraf ediyorum: Ben aşırı paylaşımcıyım. Hep öyleydim. Biriyle tanışıyorum ve işte hayat hikayem diyorum." Tükürür gibi elini ağzına götürüyor. "Onlara her şeyi anlatıyorum. Üç erkek kardeşim var, Border Collie cinsi köpekleri seviyorum, yorgan yapmayı , son erkek arkadaşım sertifikalı bir serseriydi ama yine de gerçek aşka inanıyorum. Bu tür *şeyler*. Ama ... bu sefer yorgancılık ve eski sevgiliyle ilgili birkaç ayrıntıyı atladım," diyor ve sonra kelimenin tam anlamıyla sırtını sıvazlıyor. "Gördün mü? Öğreniyorum. *Her şeyi* söylemedim."

"Bu harika." Ne yazık ki şu anda yolunu değiştiriyor. "Peki okul nasıl?" En azından onunla iletişim kurmaya alışmalayım.

Sandy, Emily dönene kadar çalışmaları hakkında sohbet ediyor. Müdürüm kapı aralığında durur, tabloya bakarken ilk başta şaşkın görünür.

Yeğeni ve ben.

Konuşuyoruz.

Evet, çok cana yakınım Emily. Kimin aklına gelirdi ki? Huysuza bir puan.

Yine de puanları saymayı düşünmekten nefret ediyorum. Jo'yu rakip olarak görmeye dayanamıyorum. Genelde rekabeti severim ama aşık olduğum kadınla değil.

Aşık olmamam gereken bir kadın.

Belki de onu bir rakip olarak görmek, direniş söz konusu olduğunda yolumdan sapmamama yardımcı olur.

Emily, Sandy'den bana doğru eliyle işaret ederek beni o ana geri getiriyor. "Bunu görmek güzel."

Ve şimdi kendi sırtımı sıvazlamak istiyorum. Ama yapamam.

Jo koltuğunun altında dizüstü bilgisayarıyla ofise giriyor ve masanın önündeki boş deri sandalyeye yöneliyor. "Merhaba," dedi Jo, sonra bana döndü. "Merhaba Heath."

"Merhaba Jo," diye cevap veriyorum, ses tonumu profesyonel tutuyorum, her ne kadar içimizdeki samimiyet dışarı sızsa da.

Jo diğerlerine merhaba diyor. Yanımdaki tek boş yere oturduğunda -Bana doğru gizli bir bakış atıyor, sadece benim için küçük bir gülümseme.

Ve kahretsin, bu manzara karşısında kalbim daha

hızlı atıyor. Onun da mı nabzı hızlanıyor?

"Pekâlâ, koleksiyon hakkında konuşalım," diyor Emily, masasına oturup altın çerçeveli gözlüklerini çıkartıyor ve bize eliyle işaret ediyor. "Jo, söz sende. Bana arsanın durumunu, pazarlamayı ve beklenen katılımı anlat."

Jo, dizüstü bilgisayarındaki notları kontrol ederek hemen n planlara dalıyor, ancak Emily'nin telefonu o daha uzaklaşmadan çalıyor. "Saçmalık. Karım. Kpeğimiz veterinerde. şuna bir bakayım." Ekranı kaydırır. "Bir saniye aşkım." Telefonu kapatıyor. "Bunu harika bir koleksiyon yapalım. Sandy'ye ilerlemeni anlat, o da beni bilgilendirsin. Dışarı ıkmalıyım."

Emily aceleyle ofisten çıkar ve giderken köpeğin karnını sorar.

"Yavrusunun özel bir diyeti var," diye açıklıyor Sandy. "Polly'yi yeni bir mama türüyle değiştirdiler, bu yüzden alıştığından emin olmaya çalışıyorlar."

"Elbette," diyor Jo içtenlikle. "Umarım iyidir."

"Emily'ye böyle dediğini söyleyeceğim, ama Polly için endişelenme. O sert bir küçük Pom'dur," diyor Sandy.

"Eminim öyledir," diye ekliyorum. Çünkü tabii ki köpeğin de iyi olmasını istiyorum.

Sandy bakışlarını Jo'ya çevirir, sonra avuçlarını ovuşturur. "Pekala. Bu çok eğlenceli olacak. Sadece dalın, ikiniz de."

Jo bana dönüyor, gülüyor, sonra devam ediyor. Sanki sıradan bir ikiliymişiz gibi Sandy'yi pazarlamadan müşteri erişimine kadar hızla ilerleyen planlarımız hakkında güncelliyoruz.

İşimiz bittiğinde, Sandy Thames Nehri kadar geniş gülümsüyor. "Emily çok mutlu olacak. Bu koleksiyonun ne kadar önemli olduğunu anlatmamı istedi."

Bunu yüksek sesle söylemiyor ama mesajı açık: Bu koleksiyondaki rolümüz şirketteki rolümüzü belirleyecek, Başkan Yardımcısı olup olmayacağımızı belirleyecek. Jo da ben de projeye katkıda bulunuyoruz ama günün sonunda sadece bir terfi söz konusu.

"çalıştığım için memnunum,"

diyorum. "Ben de öyle," diyor Jo.

Sandy gülümsüyor ve defterini kapatıyor. "Bir toplantıyı yönetmek çok eğlenceliydi! Ama sizin için garip olmalı. Belli ki aynı işyerinde çok iyi arkadaşlırsınız," diyor. "Bu koleksiyon kimin terfi alacağı konusunda çok önemli bir rol oynayacakken birlikte çalışmak garip mi?"

Ve evet.

İşte burada. Teyit ediyorum. Bu koleksiyon bitirmek için bir savaş da olabilir. Cevap verirken Jo'ya bakmadım bile. "Hayır. Her şey yolunda."

Sonra gidiyorum çünkü bu bir yalan ve aklımdan çıkaramadığım kadına yalan söylemekten nefret ediyorum.

* * *

"Tak, tak."

Günün sonu geldi ve başımı kaldırdığımda hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış bir şekilde şunları gördüm

Jo.

Çoğunlukla
rahatlamış. "İçeri
girebilir miyim?"

Bir davet işareti yapıyorum. "Her zaman."

Kapıyı arkasından çekerek içeri giriyor. Tenim beklentiyle karıncalanıyor. Beni tekrar öpecek mi? Onu durduramayacağıma eminim. Ve bu kapalı kapı oldukça baştan çıkarıcı.

"Az önceki sinir bozucuydu. Toplantı," diyor ağır ağır, sandalyeye çökerken.

"Seni kızdırdım mı?"

"Hayır. Durum. Bütün *bunlar zor olmalı*. Ugh. Şaka yapmıyorum, evren, ve siktir git."

Gülüyorum. "Bu bir çift çorabın üzerinde olmalı."

"Bir de bana sor," diyor omuzlarını düşürerek. "Ben de içimi dökmeye geldim."

"Burası havalandırma dostu bir bölge, bu yüzden havalandırın."

"Seninle rekabet ediyordum gibi hissetmekten nefret ," diye ediyor. "Ben de öyle," diye itiraf ediyorum.

"Keşke ..."

Bitirmiyor ve zorunda da değil.

Onun ne istediğini biliyorum. Tıpkı benim gibi, her şeyin farklı olmasını. Bu şekilde karşı karşıya gelmemek için.

Bu işe ihtiyacım var çünkü bu iş zor zamanlarımda yanımda oldu ve onu kaybetme riskini göze alamam.

Buna ihtiyacı var çünkü bu şans için okyanus ötesine taşındı. Onunla yarışmak kaderin acımasız bir cilvesi gibi görünüyor.

"de farklı olmasını isterdim," diyorum.

"Sanki aklımı okuyabiliyorsun," diyor dudaklarını nazikçe yukarı kaldırarak.

"Belki de benimkiyle aynı yerde olduğu ," diyorum.

sallıyor, sonra düşünüyor gibi dişlerini dudağında gezdiriyor. "Yarın sabah Tate'e gitmek ister misin? Bu Cuma üyeler için erken açılıyor. Web sitesinde özel bir fırsat olduğu yazıyordu. Ve çok kalabalık olmadan Turner'ları görebiliriz."

Davet karşısında tüm ruhum aydınlanıyor. Olasılık. Her şeyiyle. "Üye misin? Etkilendim."

Sandalyesinde öne doğru eğilir, ağzının kenarını kapatır ve fısıldayarak, "Bir arkadaşımın bir kart aşırıdım," der.

İngiliz aksanı.

Yüzümü bir sırtıma kaplıyor. "Görüyorum ki Londra'mın yolunu öğreniyorsun."

"Sen de mi hırsızısın Heath?"

"Belki de öyleyimdir. Yarın sabah birlikte biraz zaman çalalım. Sekizde buluşalım mı?" Ona hangi giriş olduğunu söyledim.

"Merdivenlerde görüşürüz," diyor Jo.

Sonra ayağa kalkıyor, benimle göz göze geliyor ve uzun bir süre düşünüyor gibi görünüyor.

Hareket etmiyorum. Sandalyemde oturup bekliyorum.

Umuyorum.

Ayartılmak.

Tüm vücudum arzuyla dolup taşıyor. Gelip beni öpmesi dileğiyle. Kemiklerim özlemle uğulduyor. *Kendini bana at. Ellerini saçlarımda gezdir. Ağzımı kendi ağzınla kapat.*

Eğer yapsaydı, onu masanın üzerine kaldırır, eteğini yukarı kaldırır ve içine girerdim.

Onu doldur, becer ve onunla seviş.

Fantezi o kadar güçlü ki, ağzım onun için sulanıyor.

Öp beni, Jo.

Eğer yapsaydı, onu durduramazdım. Sadece içimde yok.

Onun yerine iç çekiyor. "Seni hala öpmek istiyorum. . arkadaşım," diyor.

Belki de yüzüm açık bir kitaptır, şehvetim gözlerimde yazılıdır.

Hiçbir şey söylemiyorum, yapması için bir kez daha sessiz bir ricada bulunuyorum.

Ama yapmıyor, ben de gerçeği açıkça ortaya koyuyorum. "Eğer yapsaydın seni durduramazdım."

"Ben gideyim o zaman." Kapıya doğru yürür, açar ve çıkar.

* * *

Saat dörtte uyanıyorum, keşke sekiz olsaydı diyorum.

Aynı şey beşte de olur.

Sonra altıda.

Yorganı üzerimden atıp koşuya çıkıyorum, sonra duş alıp giyiniyorum. Hâlâ erkenciyim ama sabırsızlanıyorum ve sabah müze randevusu için sabırsızlanıyorum.

Ya da *randevuyu iptal et.*

Adının ne olduğu umurumda bile değil. Sadece istiyorum.

Avucumun içi gibi bildiğim müzeye gidiyor ve merdivenlerde Jo'yu bekliyorum.

Güneş ufukta yükselirken, güzel Amerikalı kadın beton basamakları tırmanıyor, kestane rengi dalgaları sabah esintisinde dalgalanıyor, sade kırmızı elbisesi dizlerine kadar iniyor ve ayağında her zamanki gibi düz ayakkabılar var.

Ayakkabılarına bakıyorum. "Sanırım bunu sana New York öğretti. Her zaman düz ayakkabı giymeyi mi?"

Parmak uçlarında durup dudaklarını yanağımda gezdirirken gülümsüyor. "Evet, öyle oldu."

Sabahın sekizinde bir merhaba için olması gerekenden daha uzun bir süre oyalandığında nefesim kesiliyor. Sonra bırakıyor ve ben sersemlemiş hissediyorum.

Ondan.

O benim kalbim için tehlikeli ve ben uzak duramıyorum.

Çantasından bir kart çıkarıyor ve aramızda tutuyor. "Bugün, *Londra'mızı* kontrol ederken kanun kaçağıyız."

Şakacı bir şekilde kaşımı kaldırıyorum. "Bu bizim mi?"

Girişe ulaştığımızda omzunu benimkine çarpıyor. "Evet. Galeriye paylaşabiliriz, karar verdim. Senin ya da benim değil. Bizim."

Bizimkiler.

Bu sesi ne kadar da seviyorum.

Bizim olmasını istediğim başka kaç şey var?

"Şehrin geri kalanı için kavga ettiğimizi düşünmüyordum," diyorum içeri girerken. Üyelik masasına kartını gösteriyor ve çalışan adam bizi içeri buyur ediyor.

"Doğru. Ama sanırım sana da bir şeyler gösterebileceğim fikri hoşuma gidiyor," diyor.

Oh, Jo, bana ne gösterdiğin hakkında hiçbir fikrin yok.

Benim için ne yaptığını.

Bu tesadüfi anların ne anlama geldiğini. "O zaman Turner'larımızı görelim."

Çantasından telefonunu çıkarıp ekrana dokunduktan sonra bana doğru eğiyor. Müzenin bir haritası. "Tüm Turner'ları görmek için en hızlı rotayı çizdim, çünkü ofise zamanında varmak istiyorsak sadece kırk dakikamız var."

"Güzel ve esprili," diyorum. "Seninle tanıştığım gece kardeşime de böyle demiştim."

Alnında bir kırıışıklık oluşuyor. "Benim hakkımda mı?"

İlk resme doğru hızla ilerlerken başımı sallıyorum. "Hayır, sen bara girmeden önce. Tipimi sordu. Bir tipim olmadığını ama güzel ve esprili olanları sevdiğimi söyledim. Ve kader seni getirdi."

"Kadere inanır mısın?" Merdivenleri çıkarken bu kez soruyu bana soruyor.

"Sanırım kader seninle ve benimle bir gün geçiriyor," diyorum.

"Kader bize patronun kim olduğunu gösteriyor," dedikten sonra adeta yarışircasına zeminde ilerliyor, denizde bir cenaze resminde, ardından yağmurda yarışan bir buharlı trende, sonra da bir gün doğumunda duruyoruz.

Yumuşak, renkler hafif, neredeyse parıldıyor.

Bakarken neredeyse saygıyla iç geçiriyor. "Neden bu kadar çok sevdiğimi bile bilmiyorum," diyor. "Belki de gerçek bulmaca budur. Bana dokunuyor ve nedenini bilmiyorum."

"Sanatın gizemi" diyorum.

"Yoksa kimyası mı öyle?" Bakışlarını bana çeviriyor. Gözlerinin oyalanma şekli tenimi ısıtıyor. "Bir şeye neden aşık olduğumuzu gerçekten açıklayabilir miyiz? Birine? Bazen, belki de çoğu zaman, sadece *öyledir*."

Göğsüm sıkışıyor ve aramızdaki boşluk çatırdarken bedenim canlanıyor. "Bazı şeyler sadece *öyledir*."

Tekrar resme dönüyorum, Jo yanımdayken ona bakıyorum. Benim ve onun aldığı her nefesin farkındayım. Bedenlerimizin ne kadar yakın olduğunun, omuzlarımızın ne kadar yakın olduğunun. Ve bu galeride ne kadar yalnız olduğumuzun.

Burada sadece biz varız ve onun parmaklarına uzanıp benimkileri onunkilerin üzerinde kaydırmamak bir suç gibi görünüyor.

Ben de öyle yapıyorum.

Nefesi kesiliyor ve elimi tutuyor.

Parmaklarımız birbirine dolanıyor, sımsıkı tutunuyor. Belki birbirimize. Belki de kimyaya.

Kalbim kafesine sertçe çarpıyor. Belki de ikimiz de Turner'ların bulmacasını çözdük.

Sadece bana

hissettiyorlar. Ya da

gerçekten hissettiriyor.

Bir dakika sonra elimi bıraktı.

İyi bir şey, çünkü irade gücüm yok.

Sessizce haritasında ilerliyoruz, duruyoruz, bakıyoruz, tekrar konuşuyoruz.

Saat dokuza yaklaşıyor ve yakında gitme vakti gelecek.

"*Londra'mızın* bir resmine ihtiyacımız var."

Gün doğumuna dönüyoruz ve ellerimizin fotoğrafını çekiyorum.

Birlikte.

Sonra birimizin diğerinin çok istediği terfiyi alacağı ofise gidiyoruz.

JO

O hafta sonu beni köprülerde bir tura çıkardı.

"Size Tower Bridge'in tek olmadığını göstermek için," diyor pastel yeşilleri, pembeleri ve mavileriyle Albert Köprüsü'nden geçerken. Heath önce suyun, sonra benim fotoğraflarımı çekiyor.

"Poz verme," diyor bana, aklından geçenleri bilen bir adam. "Ne yapmamı istiyorsun?" Biraz kafam karışmış bir şekilde soruyorum. "Düşün. Kitap oku. Uzaklara bak," diye teklif ediyor.

İki numaralı kapıyı seçtim ve çantamdan TJ'in bana bahsettiği yeni bir romanı aldım. *O an için iyi bir fikir gibi gelmişti.*

Kitabı çevirip açtığımda, kaldığım yere, kahramanın duygularına öylesine kapıldığı ve zar zor düşünebildiği ana dönüyorum.

Korkulukta durmuş kitap okuyorum ve birkaç metre öteden, çok değer verdiğim adam o anı kaydediyor.

İşi bitince bana döner.

"Bunu arkadaşlarınızla paylaşın. Seni burada böyle görüyorum." Yanıma kayıyor, omzu omzuma değiyor. Kamerasının arkasındaki ekrana bakarken, saçlarımın rüzgârda savrulduğu, burnumun kitapta olduğu kareyi incelerken tenimde bir kıvılcım uçuşuyor.

"Görüldüğümü hissediyorum," diyorum gülümseyerek.

Kamerayı indiriyor, saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Yapmalısın."

Aramızda akan çift anlam neredeyse çok fazla.

Alacakaranlık şehrin etrafına perdelerini çekerken Southwark Köprüsü'ne ulaşıyoruz. Karşıdan karşıya geçerken turuncu, mor ve pembe renklerle aydınlatılmış kemerlerini seyrediyorum.

Suyun üzerinde parlıyorlar ve bu büyülu bir his.

Heath'i yakalayıp öpmemem ve beni eve götürmesi için ona yalvarmamam bir mucize gibi geliyor.

Ama yapmıyorum çünkü o hızla buradaki hayatımın bir parçası haline geliyor. Ve benim bu hayata ihtiyacım var. Hâlâ yeni olan bu şehirde kendimi evimde hissetmeliyim. Bir öpücük için bunu nasıl riske atabilirim?

* * *

Bu soru o gece ve sabah yine içimi kemiriyor.

Ofiste de her gün aklımdan çıkmıyor. Koleksiyona hazırlanırken haftalar geçiyor, ta ki koleksiyonun eli kulağında olana kadar.

Buradaki üçüncü haftamın Cuma akşamı, Heath ve ben ofisten aynı anda çıktık. Amaçlıymış gibi hissettiriyor ama yine de sadece şans.

Binamızın önündeki kaldırıma çıktığımızda, "Demek tesadüf bu, eve birlikte yürüyoruz," diyorum.

Heath, "Aynı yönde yaşadığımız için bu kesinlikle geçerli," diyor.

Yürüyüşümüz boyunca bazı kitaplar satan bir dükkânın önünden geçtik, ama daha çok bana verdiği gibi kartlar ve çoraplar satılıyordu. Daha önce birkaç kez görmüştüm ama çoraplar şimdiye kadar dikkatimi çekmemişti. Sergiyi işaret ettim. "Oh, benim çoraplarım var. Bana verdiklerin."

"Sana başka bir sır vereyim. Onları oradan aldım." Heath kasadaki adama el sallıyor. "İyi akşamlar, Nigel."

Tezgâhtaki adam sırttıktan sonra bakışlarını bana çevirerek "Yeni iş arkadaşın mı?" dedi.

Heath gözlerini devirerek ona "*seni arsız piç*" der gibi omuz silkti ve yolumuza devam ettik.

"Birlikte çalıştığımızı biliyor mu?" Ben soruyorum.

Heath sırtışını silemiyor gibiydi. "Senden ona bahsetmiş olabilirim."

Benim hakkımda biriyle konuştuğunu öğrenince çok heyecanlandım. "Ona ne söyledin?"

Heath kaşlarını kaldırdı. "Bütün sırlarımı öğrenmeye mi çalışıyorsun, Jo?" "Bu bir sır mı?"

"Hayır. En azından senin için." Köşeye geldiğimizde duraksıyor. "Pek bir şey söylemedim, sadece birkaç hafta önce istediğim kadının yeni iş arkadaşım olduğunu belirttim. Ama bir şey söyleyecek olsaydım, onun zeki, nazik ve düşünceli olduğunu söyledim. Mücadeleci, zeki ve güzel ve onu bu gece eve götüremeyeceğim için biraz üzgünüm ama çoğunlukla hayatımda olduğu için mutluyum."

Karıncalanma.

Tanrım, karıncalanmalar. Bellagio'daki dans eden fiskiyelere dönüşüyorlar. Tüm vücudum güneş ışığı ve mutlulukla doluyor.

Cuma gecesi.

Gecenin bitmesini istemiyorum. "Bir şeyler yemek ister misin? Geçen haftaki gibi mi?" Sinirlerim zıplarken soruyorum. Evet demesini o kadar çok istiyorum ki. Alacağımdan şüpheleniyorum ama bu *isteğimin* gücü şaşırtıcı.

"Bu tesadüfi yemek işinde çok iyiyiz," diyor. "Bu konuda bir kitap yazabiliriz."

"Dairenizin yakınında harika bir Szechuan restoranı var." "Eminim üzerinde bizim adımız vardır."

* * *

Siparişimizi verdikten sonra, bahçeye gittiğimiz gün okuduğu kitabı soruyorum.

"Peki, uşak mı yaptı?"

"Sana söylemeyeceğim," diyor çenesini kaldırıp benimle alay ederek.

"Yani, bitirdin mi?"

"Ben yaptım.

Mükemmeldi." "Seni geç saatlere kadar uyutmadı mı?"

"Evet, iyi bir kitap okurken yatma saatini hiç dikkate almıyor olabilirim. Peki ya sen ve seni bulduğum aşk hikayesi?"

"Hazel Valentine'ı bir hafta önce bitirdim. Harikaydı. Yeni bir hikayeye geçtim. Köprüde bir tane vardı. Bir kadın havaalanı güvenliğinde yanlış dizüstü bilgisayarını alıyor ve sahibine geri verdiğinde birlikte ateşli bir gece geçiriyorlar."

"Ama adam onun yeni iş arkadaşı çıkıyor ve aynı görev için yarışıyorlar?" diye soruyor, deadpan.

"Aynen öyle."

Bardağını kaldırır, bir yudum su alır. Bardağı bıraktığında gözleri aç ama yemek için değil. "Nasıl bitiyor?" Soru neredeyse umutsuzca geliyor.

"Bu çok güzel bir soru," diyorum.

"Sanırım öğreneceğiz," diye yanıtlıyor, sonra dudağına dokunuyor. "Kitapları değiş tokuş etmeliyiz."

Ona meraklı bir bakış fırlatıyorum, bu öneri ilgimi çekiyor. "Daha önce kitaplarını paylaşmak isteyen bir erkekle hiç tanışmamıştım. TJ ile kitap alışverişi yapıyorum ama o bir yazar."

"Ne yaptığını okumak istemeyeceğimi mi sanıyorsun?" Heath soruyor.

Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Ama şimdi bu nefis fikrin peşini bırakamıyorum. "Yani ben sana benimkini vereceğim, sen de bana kendininkini mi vereceksin?"

"Kitap ticareti böyle işler," diyor sert bir şekilde.

"Hadi yapalım," diye kabul ediyorum. Sabırsızlanıyorum. Onunla birlikte olmak için sabırsızlandığım o kadar çok şey var ki. Her şey gibi. Her bir araya gelişimiz gibi. Her an gibi. "Sadece ikimiz. Tesadüfi-yemek-yargısız kitap kulübü kuracağız."

"Charter üyeleri," diyor.

Çok geçmeden yemek geldi, yedik ve konuştuk. "Geçen hafta babanla geçirdiğin zaman nasıldı? Zor muydu?"

Babamı çay içerken hayal ediyorum, Andrea hakkında, mutluluk hakkında, kendimi zorlamak hakkında söylediği sözler. "Gergindi sanırım. Bana iş tavsiyesi vermek istedi. Hep öyle yapar."

"Ne tür bir tavsiye?"

"Daha çok çalışın. Daha çok çalışın. Daha iyi ol," diyorum ve salatamdan bir ısırık alıyorum. Heath alay ediyor. "Senin ne kadar sıkı çalıştığını bilmiyor mu?"

"İçimde bir ateş yakmayı seviyor."

Heath başını sallıyor, belki de hayal kırıklığına uğramış, ama cevabı anlayışla dolu görünüyor. "Belki de seninle ilişkisini sürdürmenin bir yoludur bu. Belki de ortak noktanın bu olduğunu düşünüyor ve bu yüzden onu . Onu savunmuyorum, dikkatinizi çekerim. Ama belki de buna tutunuyordur."

Bir dakika bunun üzerinde düşündüm. Heath bir şeyler bulmuş olabilir. "Haklı olabilirsin. Özellikle de onunla hiç konuşmadığım için."

"İstiyor musun?" diye dikkatle sorar.

Bu ihtimal beni ürpertmeli. Poppy'yi görme düşüncesi bana hep travmatik gelmiştir. Ama belki de bu körelmiş bir tepkidir. Ona hayatımda böyle bir güç vermek istemiyorum, bu yüzden onun hakkında gerçekten düşünmek için zaman ayırıyorum.

Soru. "İlk başta onunla konuşmak istemedim. Beni birkaç kez aramaya çalıştı ve ben ondan kaçtım. Bana Noel kartları gönderdi, ama ... Bilmiyorum. Onu tekrar tanımak istediğimi sanmıyorum."

Destekleyici bir gülümseme verir. "O zaman yapma. Geçmişte seni incitmiş insanları şimdiki hayatına davet etmene gerek yok."

Belki de bunun olarak benim de onlardan kaçınmama gerek yoktur.

Belki de Chelsea'ye gitmem gerekirse, galerisinin sokağını ziyaret etmem gerekirse, onu görme düşüncesinin beni durdurmasına izin vermemeliyim.

İyi olacağım.

Peki babam? Onu öylece silemem. O benim babam.

Ama bu hazırlıksız yemekte babamla oyalanmak istemiyorum. "Peki ya ailen? Yakınlarda oturduklarını söylemiştin?"

"Londra'nın hemen dışında."

"Peki onlar ne iş yapıyor? Bekle! Onlar da mı kütüphaneci?"

Tavuk lokmasını bitirdikten sonra gülüyor ve gülümsememi işaret ediyor. "Bana asla kütüphaneciymişim gibi davranmayacaksın, değil mi?"

Başımı sallıyorum, memnun bir şekilde kapalı dudaklarımla gülümsemeye devam ediyorum. "Sen benim için sadece seksi bir kütüphanecisin. Bunu kabul etmek zorundasın."

Biraz daha yaklaşıyor, sesini dumanlı bir tınıya düşürüyor. "Memnuniyetle kabul ediyorum. Ve hayır, onlar kütüphaneci değil. Adam illüstratör. Kadın da metin yazarı."

"Herkes çok yaratıcı," diyorum.

". Sanatı sevmemin nedeni onlar" diye ekliyor.

"Nasıl yani?"

"Büyük müze hayranları. Bizi Avrupa'nın her yerine müzeleri ziyarete götürürlerdi. Büyürken bayılırdım. Hiç şikayet etmezdim. Hep daha fazlasını görmek isterdim. Barselona'ya, Viyana'ya, Roma'ya ve tabii ki Paris'e gezilere gitmek, her müzeyi kontrol etmek."

Mutlu bir şekilde iç çekiyorum. Hikâye ruhumu ısıtıyor. "Aradığın şeyi bulmuşsun." "Paris'te buldum. Tam olarak Musée d'Orsay'de."

Devam etmesini işaret ediyorum. "Daha fazla, daha fazla anlat."

"Ben on altı yaşındayken bizi oraya götürdüler ve ben ayrılmak istemedim. Bütün günümü orada geçirdim. Kardeşim benden dokuz yaş küçüktü. O bir parka gitmek istedi, bu yüzden onu nehrin karşısındaki Tuileries'ye götürdüler ve ben Van Gogh'lar ve Monet'ler, Picasso'lar ve Renoir'larla kaldım, müze kapanana kadar galerileri dolaştım."

"Bir aşk ilişkisi başladı," diyorum.

Gülümsüyor. "Aynen öyle. oldu. Sanat alanında çalışmak istediğimi biliyordum." "Peki kardeşin parklarda mı çalışıyor?" Şakayla karışık soruyorum.

Gülüyor, başını sallıyor. "Kardeşim bir aktör. Şu anda bir oyunda oynuyor. *Ve Böylece Başlıyor*. Bir hafta içinde kapanacak."

Gülümsemem çenem düşüyor. "Bu oyun hakkında harika şeyler duydum." Heath yemeyi bıraktı, çatal havada. "İzlemek ister misin?" "Evet.

Tiyatroya bayılırım."

"İçimde bir his vardı."

"Çok tahmin edilebilirim," diye şaka yapıyorum.

"Ya da belki seni zaten iyi tanıyorumdur."

Öyle hissediyorum. Sanki beni herkesten iyi tanıyabilirmiş gibi geliyor.

Beni eve bıraktığında kitaplarımızı değiş tokuş ediyoruz ve onu üst kata davet etmemek için harcadığım çaba muazzam.

* * *

Birkaç gün sonra iş çıkışı Neal's Yard'da, Heath'in evinden çok da uzak olmayan bir avluya açılan bir sokakta, bir kafede buluşuyoruz.

İlk kitap kulübümüzün zamanı geldi. Bir kaldırım kafesinde sandalyelere yerleştik, bana şarap, ona bira söyledik, sonra kitaplarımızı yuvarlak demir masanın üzerine koyduk.

İçkiler geldiğinde hikayeler hakkında konuşuyoruz. Ona Hazel kitabından bahsederken, "Sanırım benim için, yeni sevgilinin tüm heyecanına hiçliğin imkânsızlığıyla karşılık verdim," diyorum.

"Evet, katılıyorum. Yine de bazen sadece 'Dünyanın canı cehenneme' deyip onunla birlikte olmasını istedim," diyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıp birasından bir yudum alıyor.

Bu düşünceyi sevdim. Gerçekten, . "Ama bunu gerçekten yapabilecek biri var mı?"

"Her şey risklere bağlı." Kahverengi gözleri düşünceli, uzak bir bakışa bürünüyor.

Aramızdaki riskleri mi düşünüyor? Yoksa sadece kitaplardan mı bahsediyoruz?

Kalbim yerinden fırlıyor ve cevabı arıyorum.

Onunla birlikte olmak için hangi riskleri alırdım?

Hazel'in romantizm kitabının kapağına dokunuyor, bir erkek ve kadının kucaklaşmasını gösteren bir illüstrasyon. "Seninle tanıştığım gece bununla dalga geçeceğimi düşünmüştün," diyor.

Omuz silkiyorum. "Daha önce de oldu."

Gözlerini deviriyor. "Kim bu aptallar?"

"Olur böyle şeyler," diyorum, hatırladıkça öfkelenerek. "New York'ta bir adamla çıktım ve çok okuyan biri olduğumu öğrenince bu özelliğimi beğendiğini söyledi. Ama mesajlarında 'Şu aşk romanlarından birini mi okuyorsun? LOL!'"

"Neden bunun komik olduğunu düşündü?" Heath şaşkınlıkla sorar.

"Çünkü kendini beğenmiş bir pislikti. Bunun gibi insanlar -eğer eğlenceli bir şeyse- onlara göre değildir."

"Okumak seks gibidir, sanırım."

Bu beni daha dik oturtuyor ve gülüyorum. Ama bilmek zorundayım. "Nasıl yani?"

"Birinin vanilyalı, sapıkça, sert, derili ya da kırbaçlı sevmesi kimin umurunda? Bir erkeğin bir erkekten ya da bir kızın bir kızıdan hoşlanması kimin umurunda? Bunun ne önemi var ki? Neden herkes yargılamak istiyor?"

"Pembe kafelerde Instagram'a yüklenebilir fotoğraflar olmadığı sürece. Ya da *toplantılarda*," diye takılıyorum.

Dudakları bir sırtışla kıvrılıyor. "İşte böyle. Görünüşe göre *beni* çok iyi tanıyorsun." Masanın altında, ayağımın ucuyla baldırına vuruyorum.

"Sanırım tanıyorum."

"Kesinlikle var," diyor.

"Ama az önce söylediğin bir şeye dönelim." En baştan çıkarıcı mırıltımı takındım. "Bu bana kırbaç ve zincirlerden hoşlandığını söyleme şeklin mi?"

Boğuk bir kahkaha atıyor, sonra bana kahkahası sönüyor, sesi derin ve dumanlı. "Bu konuda açık bir kitap gibiyim. Sevdiklerim basittir." Parmağının ucunu bardağının kenarında gezdiriyor. Yavaşça. Baştan çıkarıcı bir şekilde. O kadar lüks ki parmaklarının yapabildiklerinin görüntüsü beni büyülüyor. "Birlikte geçirdiğimiz geceyle ilgili her şeyi sevdim. Ve senin her yerini tatmak istiyorum. Vücudunun her santimini öpmek. Seni keşfetmek. Sana sahip olmak. Sana inanılmaz bir zevk hissettirmek."

İşte bu kadar. Resmen eridim. Vücudumda bir maytap tutuşuyor, sonra tam bir havai fişek patlıyor. "Bunu istiyorum," diye fısıldıyorum.

Gözleri benimkilerle kilitli kalıyor, konuştukça kararıyor. "Sık sık neden tekrar bir araya gelmediğimizi merak ediyorum. Her gece. Her sabah. Tenim sıcak, dudaklarım istekli, yorganın altında." Ağzım kururken

Yüzü, benim için çizdiği ateşli imgelerden dolayı kızarıyor. "Ama sonra hatırlıyorum ve seninle birlikte diğer her şeyin tadını çıkarmak için elimden geleni yapıyorum."

Sonra birasından bir yudum alır ve gergin anın dağılmasına izin verir. İsteksizce, ben de bıraktım.

"Ama okumayla alay eden şu çocuklara geri dönelim. New York'ta senin için özel olan biri var mıydı?" diye soruyor ve son kelimeyi ağzında kum varmış gibi ısırarak söylüyor.

Heath'in içinde biraz kıskançlık var. Bu çok çekici. Kıskanç bir adam isteyeceğimi hiç düşünmezdim ama hoşuma gitti.

"Hayır. Hiç o kadar derin ve kalıcı bir aşk yaşamadım. Senin bildiğin türden." Sahip ve kaybettiklerini düşündükçe boğazım düğümleniyor. "Sadece orada burada ufak tefek şeyler yaşadım."

Heath masanın öbür ucuna uzanıp elimi tutuyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. "Bir gün ona sahip olacaksın. Ve buna değecek."

Gözleri benimkilere kilitlendi. Ürperiyorum, belki bakışlarından, belki dokunuşundan.

Belki de sadece sohbetten.

"Onu sevdin. Derinden. Tutkuyla," diyorum, sesim titreyerek. O sadece başını sallıyor. Bir şekilde bu beni hem heyecanlandırıyor hem de incitiyor. Yavaşça, "Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye soruyor.

"Hayır." Çok hızlı cevap veriyorum. Ona gerçeği söylemek yanlış geliyor. Belki de onun büyük aşkı beni rahatsız ediyordur. Sadece . . . Onun kalbini kendim için istiyorum.

Onu tutmak ve korumak istiyorum.

Elimi sıkıyor, gözleri beni mükemmel bir şekilde okuyor. "Bana yalan söyleme, Jo. Ben sana yalan söylemem."

Sözleri güçlü, biraz da talepkâr. Doğrulukta ısrar ediyorlar.

Dürüstçe cevap vermeliyim. "Bu beni rahatsız etmemeli, Heath. Kafamda da rahatsız etmiyor, çünkü mutlu olduğun için memnunum. Aslında *daha önce* mutsuz olduğunu söyleseydin bu beni daha çok üzerti." Bunu söylerken ne kadar doğru olduğunu fark ediyorum. Bana ayrı düşüklerini ya da anlaşılmadıklarını söyleseydi, bu daha kötü olurdu. "Böyle büyük bir aşk yaşadığına sevindim."

"Ben de memnunum. Ama başka neye seviniyorum biliyor musun?" diye soruyor, sanki beni bırakmak istemiyormuş gibi elimi daha sıkı tutarak.

Onunla yaptığım bu konuşmada beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissediyorum. İnanılmaz riskli bir şeye çok yaklaşmış gibi Ama ben

geri adım atmayacağım. Gözlerimi dört açarak bu işe giriyorum. "Neye seviniyorsun?"

"Burada, şu , bu anda olduğumu. Seninle tanıştığım için. Biz ..." Duruyor, dudakları bir sırtışla birleşiyor, sanki sırtışın kendisi bir sır içeriyormuş gibi. "Ve arkadaş olduğumuzu." "Sanırım sen benim en sevdiğim arkadaşım olabilirsin." diye fısıldarken sesi tamamen kırılğan ve gerçek duygularla dolu.

Tanrım, sanki bana aşık olduğunu söylüyor.

Kalbim acımasızca gümbürdüyor. Göğsümde acımasızca çarpıyor, umudun, imkânsızlığın ve dileklerin çılgın ritminde.

Şimdi risk almanın zamanı mı? Bu
gece risk almak için mi?

Bilmiyorum.

"Sen benimsin," diyorum usulca.

Bir saniye, belki daha fazla, gözleri kapalı süzülüyor. Bu haliyle, akşam vakti, burada, kendi şehrinde, çenesindeki yara izi ve kolundaki kalbiyle dayanılmaz derecede yakışıklı. Gözlerini açıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Bu benim hamlem.

Beni öpmesini isteseydim, eminim öperdi. Eğer benimle sevişmesini isteseydim, beni kollarına alır ve sadece birkaç blok ötedeki evine götürürdü. Ve kesinlikle benimle sevişirdi.

Tutkuyla. Tekrar
ve tekrar.

Boğazımdaki sıkı düğümü geçip kabaca yutkunuyorum. "Hemen gitmeliyim, yoksa kendimi sana atabilirim."

"Ve eğer böyle bir şey olursa ne yapacağımı biliyorsun," diyerek evet, topun bende olduğunu teyit ediyor.

"İstiyorum."

Çok , iyi geceler dileyip daireme doğru yola çıkıyorum, ona dönmek, ellerimi yüzüne bastırmak ve onu bırakmayacak kadar derinden öpmek için her dürtüyle savaşıyorum.

Arkama bile bakmıyorum.

HEATH

Ben akıllı bir adamım.

Burada ne olduğunu biliyorum ve bunu bitirmenin yolu basit. Onunla görüşmeyi kesmek. Sadece arkadaşmışız gibi davranmayı bırak.

Çünkü Jo Brennan'a karşı hissettiklerimin dostça bir yanı yok. Ama o zaman beni yeniden mutlu eden şeyi kendimden esirgemiş olurum. O kişiyi.

Onunla.

Onunlayken tüm yalnızlığım gidiyor. Basitçe yok oluyor. *Puf.* Bağlanma arzusu artık içimi kemirmiyor çünkü onun tarafından tatmin ediliyor.

Birlikte çalıştıkça, ofiste onunla küçük anlar yakaladıkça, koleksiyon üzerinde daha yakın işbirliği yaptıkça ve ona şehrin kuytu köşelerini gösterdikçe günler akıp gidiyor.

Bir Cumartesi günü onu Jude'un oyununun kapanış gecesine götürüyorum ve sonrasında hep birlikte bir şeyler içiyoruz. Eski dostlar gibi anlaşıyorlar, Jo Jude'a gelecek hafta New York'a dönüşünü soruyor.

"Orada bazı işlerim var. Önce Los Angeles'a uğramam gerekiyor, sonra New York'a gidip çekimleri şehirde yapılan bir TV programında çalışmaya başlayacağım. Duyduğuma göre Village'daki dairem beni çok özlemiş," diyor kardeşim.

"Awww. Evinde sadece New York var ve yalnızsın," diyor Jo şakacı bir şekilde.

"Jo New York'u seviyor," diye teklif ettim.

İki elini de kalbinin üzerinde tutuyor. "Seviyorum. Bu çok harika. Oraya geri döneceğin için seni kıskanıyorum, Jude. Central Park'a benden selam söyle," diyor. "Ve biletler için teşekkür ederim. Yemin ederim, sahnedeysen arkadaşına arkadaşlık uygulamasındaki kişinin o olup olmadığını sorduğunda gülmekten ölüyordum. Bu bir hediye. Birini böyle güldürmek."

Jude başını eğiyor, gülümsemesi ışıltılı. Kafasını kaldırdığında bana başını sallıyor. "Kardeşim için yaptığın gibi birini gülümsetmek bir hediyedir."

Sessizce inliyorum, ama o bir elini koluma koyuyor ve pazularımı biraz sahiplenici bir şekilde okşuyor. "Bana da çok şey veriyor," diyor, sonra da tuvalete gitmek için izin istiyor.

Kulak misafiri olmadığında ona bir bakış attım. "Kalbimi ona servis edebilmek için bıçak ister misin?"

Tek kaşını kaldırarak, bakış yarışını kaybetmek istemeyen bir kedi gibi gözlerini bana dikeyor. "Hayır. Ama bence yapmalısın, Heath."

Midem bulanıyor. "Yapmalı mıyım? O zaten biliyor gibi hissediyorum."

Dirseğini bara dayayan Jude, çenesini elinin arasına alır. "Kelimeleri söyledin mi? Gerçek kelimeleri."

Sanki bir gonga vuruyor. Çınlama tüm bedenimi titretiyor, kemiklerimi sarsıyor. "Hayır."

"Bunu bir düşün. Onunla yepyeni bir adam gibisin."

Öyle ? Merak
ediyorum.

Gerçekten yeni
miyim?

Kesinlikle tekrar incinebileceğimi, tekrar kaybedebileceğimi, onunla tekrar acı çekebileceğimi hissediyorum.

Yine de o sadece bir boşluğu doldurmuyor. O sadece bir soruna çözüm değil. O, acıya bir cevap olmaktan çok daha büyük, çok daha parlak.

Onunla neşe gibi bir şey hissediyorum.

Bu tüm kalbimi dolduruyor ve geri kalan her şeye yayılıyor.

Tüm bunlar hayatıma giren sevimli, koca yürekli, iyi kalpli bir Amerikalı yüzünden oldu.

Artık uzak durmak istemediğim kadın.

Onu eve bırakırken, *Londra'yı* daha fazla görmek isteyip istemediğini sordum. Ertesi sabah.

"Aklınızda bir şey var mı?"

Önümde bir fotoğraf görüntüsü, bir hisle birlikte titreşiyor. Belki yine déjà vu'dur. Ya da belki bu sefer hayal gücümdür.

Ama şundan eminim ki Jo'ya ne göstermek istediğimi biliyorum.
"Ben biliyorum. Bir ay önce tesadüfen rastladığım bir yer. Kimsenin bulamadığı bir şeyi keşfetmiş gibi hissettim."
Mavi gözleri heyecanla parlıyor. "Beni oraya götür."

* * *

Ertesi sabah, St Paul'un yakınındaki eski kiliseye gidiyoruz, bir aydan daha uzun bir süre önce, o gelmeden ve yalnız hayatımı alt üst etmeden önce karşılaştığım kiliseye.

Günlerimi ve gecelerimi sorularıyla, umuduyla ve kendi savunmasız ruhuyla doldurmadan önce.

Onu pek çok tehlikeli ama çılgınca harika olasılıkla doldurmadan önce.

Ara sokakta yürürken, galerinin olduğu gece yaşadığım deja vu vücudumun içindeki bir güç gibi geri dönüyor - damarlarımdaki nabız, kulaklarımdaki kan çarpıntısı. Küçük kiliseye yaklaştığımızda, bu his adeta beni ele geçiriyor, zihnimi rehin alıyor.

Ama sonuçta bu bir deja vu değil.

Bana neler olduğunu çok net bir şekilde anladım.

Buraya ilk geldiğimde bu fotoğrafı çektikten sonra bir anın geliştiğini hayal ettim.

Bu yer hakkında konuşmayı hayal ettim. Güldüğümüzü. Yemek yemeyi.

Bu resmi biriyle paylaşmak istedim. Ve şimdi onu buldum. Ve o gelecek yanı başımda.

Sarmaşıklarla kaplı taşla ulaştığımızda Jo'nun nefesi kesiliyor. "Oh Heath, bu çok muhteşem. Ve tam da sana göre," diyor bana yaklaşarak.

Şampuanından hafif bir yaz kokusu alıyorum. Tenim elektrikle uğulduyor. Göğsüm özlemle ısınıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"*Tamamen* sensin." Yüzünü kiliseden çevirip bana bakıyor. "Biraz karamsar. Biraz da umutlu. Ve anlatmak istediği bir hikayesi varmış gibi görünüyor," diyor, sesi güneş ışığı gibi.

"Ve eski olduğu için," diye şaka yapıyorum, yoğunluktan uzaklaşmaya çalışıyorum ama elimi tutuyor ve izin vermiyor.

"Hayır." Başını sallıyor. "Zamansız hissettiriyor."

"Öyle. Bu yönünü seviyorum," diyorum.

Aşk kelimesini duyunca ürperiyor. Sonra bir *merhaba* fısıldıyor.

"Merhaba," dedim.

Küçük bir adım daha ve yüzü bana çok yakın. Hava çatırdıyor.

Risklerin artık bir önemi yok.

Gelecek şimdi ve kayıp gitmesine izin veremem. "Seni öpebilir miyim?"

Cevap verirken sırtışı ruhumu aydınlatıyor. "İyi olur. Ama seni uyarmalıyım.

. . eğer yaparsan, öpüşmekle bitmeyecek."

Tüm vücudum şarkı söylüyor. Aradaki mesafeyi kapatıyorum, yüzünü tutuyorum, bakışlarıyla buluşuyorum. "Bitmese iyi olur."

Sadece öpüşmekten bahsetmiyorum. Aramızda olan bu durdurulamaz şeyden bahsediyorum.

Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum ve tüm déjà vu sona eriyor. Hepsi bu kadar.

Bu kadın. Onun dudakları. Bizim zamanımız.

HEATH

Öpüşme yavaş ve biraz hülyalı başlıyor, sanki ikimiz de şansımıza inanamıyormuşuz gibi.

Bu nazik bir keşif. Birbirimize ve bir aylık özleme dönüşen o bir geceye dönüş.

Ama istediğiniz kadını öpmek nadiren uzun süre yavaş kalır. Çok geçmeden öpüşme hararetlenir, aciliyet sınırına dayanır. Dudakların, dişlerin ve bedenlerin çarpışmasına dönüşür.

Öpüşmemiz çılgınca bir hal alsa da zihnim öyle düşünmüyor. Dudaklarım onun dudaklarında gezinirken, tüm bedenimi hoş bir sükûnet kaplıyor.

Öpücüklerin sizi yerleşmiş hissettirmesi mi gerekiyor? Onunki kesinlikle hissettiriyor, hem de yepyeni bir şekilde.

Kalbimi ve zihnimi saran, bana her sorunun cevabının bu olduğunu hissettiren bir yol.

Bu öpücük.

Bu

dokunuş.

Aşık olduğum bu kadın.

Bu sevgi *kelimesi* beynime kazındı. Geceleri bir neon tabela gibi yanıp sönüyor. Jo'yla geçirdiğim her anda onu hissedebiliyorum.

Onu daha derinden öpüyorum, dudaklarımızın birleşmesiyle ona benim için ne ifade ettiğini söylüyorum.

Vücudumu onunkine göre şekillendirdiğimde, ağzımın içinde inliyor. Bu sesi yakalamak, her gece tekrarlamak istiyorum. Ona yeterince yaklaşamıyorum. İtiyorum, bastırıyorum ve yüzünü daha sıkı tuttuğumda, isimsiz kilisenin sarmaşıklarla çevrili duvarına çarpıyoruz.

Jo kalçasını boyuma sürüyor, beni arıyor, avlıyor. Sanki benim istediğim her şeyi istiyor.

Aklından geçenleri söylemekten ve vücudunun ihtiyaçlarını dile getirmekten geri durmuyor.

Aramızdaki bu bağ durma belirtisi göstermiyor, sadece yoğunlaşıyor. Ellerim daha sıkı tutunuyor çünkü onu kaybetmek istemiyorum. Ona olabildiğince çok sahip olmak istiyorum, şu andan itibaren, geri dönüşü yok.

Bedeli ne olursa olsun.

Şimdi ise maliyetleri düşünmüyorum. Sadece nerede olduğumuzu ve bir sonraki adıma nasıl ulaşacağımızı düşünüyorum. Çünkü bir sonraki kaçınılmaz.

Buradan çıkmam ve onu evime götürmem gerekiyor ama bu öpücüğü bitirme ihtimali korkunç. Hiçbir şey için durdurmak istemiyorum. Ve bu yüzden durdurmuyorum. *Alıyorum*. Son bir aydır istediğim her şeyi alıyorum, onun yumuşak dudaklarından, çökmekte olan ağzından daha fazlasını.

Dudaklarımız birbirine kaynaşıyor, aç, ateşli ve biraz da çaresiz.

Fantastik bir ıstırap.

Ellerim saçlarında dolaşırken zevk omurgamdan aşağı kayıyor.

O ipeksi saçlar ait oldukları yerde, parmaklarımın etrafında kıvrılıyor.

Ona sarılıyorum ve öpüyorum, dillerimiz keşfediyor, dudaklarımız geri dönüyor, bedenlerimiz arzuluyor.

Her nasılsa, öpüşmeyi kesecek iradeyi buldum.

Ona bakıyorum, yüzünün görüntüsünü içime çekiyorum. Gözleri sadece benim tatmin edebileceğim vahşi bir arzuyla parlıyor. Morarmış ağzına yumuşak, nazik öpücükler konduruyorum, dudaklarının kenarını yalıyorum, gülümsemesinin kenarını öpüyorum, sonra tenine doğru fısıldıyorum, "Senin yerin mi benimki mi? Ve bu bir tavlama cümlesi değil."

Hafifçe gülüyor, elleri belime dolanıyor, kıcımlı kavlıyor ve beni kendine doğru daha sıkı çekiyor. "Yani burada ve şimdi kilisenin karşısında olmak bir seçenek değil mi?"

Parmak eklemlerimin arkasını yanağında gezdiriyorum. "Senin için. Bu günahı işleyebilirim."

"Ama bu gerçekten günah mı?"

"Önümüzdeki otuz dakika içinde seninle sevişmezsem günah işlemiş olurum."

Gözleri, o bayıldığım mavi gözleri, muziplikle parlıyor. "Hangisi daha yakınsa, Heath."

On beş dakika sonra, binamın kapısını açıyorum. İçeri girer girmez merdivenleri çıkmak için sabırsızlanıyorum. Koridorda onu kendime doğru çekiyorum ve sonra dönüyoruz, böylece onu duvara yaslayabiliyorum. Bir kez daha birbirimize çarparken çıldırmış gibiydik.

Parmakları saçlarımı karıştırıyor. Ellerim vücudunda aşağı doğru kayıyor, bluzunun üzerinden göğüslerini kavırıyor ve sıkıyor.

Benden uzaklaşıyor, ağzını ayırıyor ve delicesine seksi bir inilti çıkarıyor. "Şu anda seninle yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Bir elimi başının arkasına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. "Ve çıplak."

"Şey, evet. *Bu.*"

Onu bırakıyorum, elini tutuyorum ve ilk basamakları çıkıyoruz, sonra ikinci, sonra üçüncü.

"Tanrım, kaç uçuşunuz var?"

"Şu anda çok fazla," diyorum ona, ama sonra dairemin kapısındaız. Kilidi açıyorum, sallıyorum, onu içeri alıyorum ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum.

Onu kucağıma aldım, kanepeye taşıdım ve aceleyle soydum. Bluzuyla bile uğraşamıyorum. Sadece bu eteği kaldırıp, bu külotu çıkarmam gerekiyor.

Bana yardım ediyor, beyaz dantel parçasını yere atıyor, sonra bacaklarını açıyor. Bana doğru uzanıyor, ellerini saçlarımda dolaştırıyor ve ben de onun muhteşem kalçalarının arasına diz çöküyorum. Sırtını dikleştiriyor, inliyor ve dudaklarım tenini sıyırmıyor bile.

Ne kadar muhteşem olduğuna, ne kadar ıslak olduğuna bakmadan duramıyorum. "Çok güzel," diye mırıldanıyorum. "Sana tapabilirim."

"Lütfen," diyor. "Lütfen bana dokun, Heath. Sen dokunana kadar yalvarmaya devam edeceğim."

Sırıtarak yüzümü çeviriyorum, sakallı çenemi dizinin iç kısmına sürtüyorum, tenine şefkatli bir öpücük konduruyorum. "İstemediğin sürece bana asla yalvarmak zorunda değilsin. Sana her zaman istediğini vereceğim."

İç çekiyor, uzun ve açgözlü, saçlarımı çekiştiriyor. "Seni bana ver. Sana ihtiyacım var," diyor, tamamen çaresiz.

Acele etmek istemiyorum ve aynı zamanda onu yiyip bitirmek istiyorum. Bacağının iç kısmına, kalçasına, kremi tenine öpücükler kondururken, onun tadından, kokusundan zevk alırken, bu ikiz arzular içimde savaşıyor.

Her öpücükte hislerim ateşleniyor.

Aklım baş döndürücü bir arzuyla dolup taşıyor.

Onun tatlı merkezine yaklaştığımda kalçalarını kaldırıyor, elleri beni daha da yaklaştırmak için saçlarımı karıştırıyor. Belki de sonunu getirmek için onu kızdırmak istiyorum.

"Seni oraya götüreceğim," diye fısıldıyorum tenine karşı, diğer yöne, karşı bacağından aşağıya doğru ilerlerken, ihtiyacı kafama gidiyor.

Güçlü gerçeklik içime işlerken zihnim çatırdıyor. Onu tanımakla geçen tüm bu haftalar, onunla geçen tüm bu günler, onu arzuladığım tüm bu geceler, bu mükemmel arzu, sıcaklık ve aşk anına dönüşüyor.

Sonunda sevdiğim kadına sahip olabilirim.

Hızlı bir hamleyle ellerimi kışının altından geçirip onu ağzıma doğru çekiyorum ve tam oraya, beni en çok istediği yere ağzımı açarak okşuyorum.

Tadı inanılmaz, kirli rüyalar ve güzel vaatler gibi. "Tanrım," diye soluyor, dokunuşuma karşı eğiliyor.

Sıcak, ıslak etine karşı şehvetle inliyorum, onu bu şekilde öperken elektrikleniyorum.

Öperken, yalarken, emerken ve fiske atarken şehvet omurgamdan aşağıya doğru alevleniyor. Onun tadına bakıyorum, iniltilerini ve mırıltılarını dinliyorum, vücudunu, kıvranışını ve hareketlerini okuyorum. Parmaklarının saçlarımı nasıl kavradığını, bana nasıl tutunduğunu. Bunu çok istiyordum, onu tüketmek, tanımak istiyordum. Onunla geçirdiğim her saniye hem arzuladığım her şey hem de bir şekilde on bin kat daha iyi. Bana karşı sallanırken, kelimeler mırıldanırken, küfürler savururken ve sonra her şeyi açıklığa kavuştururken kafamda belirenlerden çok daha iyi.

", çok ," soluk soluğa bağılıyor, sanki arzusun bıçak sırtını kovalarken pamuk ipliğine bağlıymış gibi.

Ona istediği her şeyi verirken ihtiyaç bedenimde nabız gibi atıyor. Ve benim de ihtiyacım olan her şeyi - bu eşsiz yakınlığı.

Dilimi bir kez daha yalıyor, dudaklarımı bir kez daha bastırıyor ve titriyor, ağzıma karşı kasılırken tutarsız bir mutluluk geveliyor, başımın arkasını kavlıyor ve lezzetli, şehvetli bir *ohhh* ile zirveye ulaşırken beni kendine doğru çekiyor.

İnlemeleri ve sızlanmaları durmuyor. Tatmin olmuş iç çekişlerin, mırıltıların ve solukların solan notaları, oyalandıkça en muhteşem şarkıya dönüşüyorlar.

Yumuşak parmaklar saçlarımla oynuyor ve güzel kadının yüzünde sadece coşku okunuyor.

Gurur içimi titretiyor.

Ben yaptım.

Ona böyle hissettirdim.

Ve bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum.

Kalçasına bir öpücük konduruyorum, sonra yüzüme uzanıyor, beni kendine çekiyor ve dudaklarımı yalayıp yutuyor.

Yatakta da olduğu kadar korkusuz. Bir .

Bu sefer öpüşmeyi bozan o oluyor. Gözlerindeki bakış ahlaksız ve aç. Onu tekrar oraya götüreceğimi söylemek için dudaklarımı ayırıyorum. Onu bir kez daha uçuruma götüreceğimi.

Ama ona yapmak istediğim her şeyi söyleyemeden, yumuşak elleriyle yanaklarımı kavırıyor ve "Sana bir şey söylemek istiyorum" diyor.

Umarım doğum kontrol hapı kullanıyordur. Prezervatife ihtiyacımız yoktur. Bu harika olurdu.

"Bana bir şey söyle," dedim.

Gözleri benimkilerde kalıyor, yüz hatları yumuşuyor. "Ben sana aşığım."

Bunu hem bekliyordum hem de beklemiyordum. Ama şimdi o söyleyince, bunu daha önce dile getirmediğim için biraz hayal kırıklığına uğradım.

Ama çok sevinçliyim.

Vücudumda hissettiklerim beni heyecanlandırıyor. Kendimi bu harika kelimelere sarmak ve geceyi de onların içinde geçirmek istiyorum.

"Sana çok aşığım, Jo. Bunu biliyor olmalısın. Bana bunu bildiğini söyle." Sesim çaresiz. Hiç şaşırmadım. Ona olan hislerimin apaçık ortada olmasını istiyorum.

"Asla varsaymam. Sadece umuyordum, Heath," diyor başparmağını çenemde saygıyla gezdirerek.

Umut, mutluluk ve merak içimde fırtınalar koparıyor. "Tanıştığımız gecedен beri sana aşık oluyorum. Duramıyorum."

"Durma. Aşık olmayı bırakmanı istemiyorum."

"Yapmayacağım," diyorum ve onu kollarıma alıp yatak odama .

"Bu senin en sevdiğin yol, değil mi? Beni becermeden önce taşımayı seviyorsun."

. Onu kollarımda hissetmeyi seviyorum. "Evet. Benimmişsin gibi hissettiriyor."

"Ben seninim."

"Öylesin." Onu yatağa yatırdığımda, ben gömleğimi çıkarırken o da telaşla bluzunun düğmelerini çözüyor.

Onun hevesi bir uyuşturucu gibi. Bu vuruş beni başka bir seviyeye sarhoş ediyor ve daha yükseğe çıkabileceğimi düşünmüyordum.

Ama bakışlarımı onun üzerinde gezdirirken bunu yapıyorum. Beyaz dantel bir styen giymiş, başka bir şey giymemiş. "Eğer bir boudoir fotoğrafçısı olsaydım, şu anda senin bir fotoğrafını çekerdim. Yüzündeki ışıltı, cildindeki parlaklık, gözlerindeki mutluluk dolu bakış. Pazar sabahının hikayesini anlatıyorlar," diyorum kotumun düğmelerini açarken.

"Peki bu hikaye nedir Heath?"

Kıyafetlerimi çıkardım ve çıplak ve hazır bir şekilde onun üzerine tırmandım. "ok iyi bir gün geçiriyorsun."

Yumuşakça gülüyor. "Seninle her gün güzel bir gün."

Ellerine uzanıp başının üzerine kaldırdığımda dudaklarımı boynunda gezdiriyorum. "Mmm. Sen kesinlikle benim en sevdiğim arkadaşımsın." Tüm bu aşk itiraflarının etrafında dans etmek için kullandığımız kelimelerle onu kızdırıyorum, söylemeden söylüyorum.

Artık her şeyi dile getirmekte zgrz. Ama en güzel sözleri söyleyen o oluyor. "Seni seviyorum," diyor yine. "Ayrıca, koruma altındayım. Ve eğer istersen temizim."

Boğazının çukurunu öperken inliyorum, zevk içimde zonkluyor. "Seviyorum. Kesinlikle istiyorum."

"Güzel. Daha fazla bekleyemem," diyor ve omuzlarımdan tutup beni yanıma doğru iterek styenini çıkartıyor.

İpucunu aldım, sırtüstü yuvarlandım. "stme gel, aşkım. Sana bakmama izin ver."

Bana sarılıyor, saçları parlak, göğüsleri dolgun, teni parlıyor. Sonra ağrıyan uzunluğumu eline alıyor, dokunuşundan rpermemi sağlıyor, beni kendisine doğru çekerken, srtnrken, okşarken, beni vahşi ve a bırakırken adını trplememi sağlıyor. "Hemen üstüme ık." diye homurdandım.

Yaramaz sevgilim sırtıyor, ayağa kalkıyor ve sonra beni alıyor, aletimin üzerinden aşağı kayıyor.

"ok iyi hissediyorsun," diye mırıldanıyorum.

"Oh Tanrım. Evet, Heath," diye nefes nefese.

Parmaklarım kalçalarının etrafında sıkıca kıvrılıyor, tenim uğulduyor. Tüm vücudum karıncalanıyor. Taparcasına sevdiğim kadının beni vücudunun derinliklerine almasını, yukarı aşağı hareket etmesini, ben onun içine girerken bana binmesini izlerken hisler içimde roket gibi dönüyor.

Jo tüm duyularım için bir ziyafet. Gözlerim vücudunda gezinirken ona doyamıyor; göğüslerinin salınımı, kalçalarının kıvrımları, teninin parlaklığı. En çok da yaklaşıp ellerini göğsüme koyduğunda ve bakışlarımı kendi bakışlarıyla sabitlediğinde gözlerindeki ifade.

Dudakları ayrılıyor ve nefes nefese, muhtaç bir *ohhh* çıkıyor . "Beklemeye değersin," diyor ve sanki çok uzun zamandır bekliyormuşuz gibi hissediyorum. Sadece haftalar olduğunu biliyorum. Ama çok daha uzunmuş gibi geliyor.

Belki de çok sert, çok derine düştüğünüzde böyle olur. O kadar ki onu kaybetmemek ve mutlu etmek için her şeyi yaparsınız.

Çünkü beni en çok o mutlu ediyor ve onun benimle çok ama çok mutlu olmasını istiyorum. Bu yüzden elimi bacaklarının arasına sokuyorum, başparmağımı etinin lezzetli kabarıklığına sürüyorum ve titreyene, güzelce parçalanana ve sonra üzerime yığılana kadar okşuyorum.

Şehvet duyularımı ele geçiriyor, serbest bırakılmayı talep ediyor. Onu ters çeviriyorum, ayak bileklerini omuzlarıma bağlıyorum ve tekrar içine giriyorum.

"Evet, evet, ," diyerek beni teşvik ediyor.

Teşvike ihtiyacım yok ama hoşuma gidiyor. O kadar çok seviyorum ki, kendi orgazmım beni ele geçiriyor, onunla birlikte boşalırken dünyayı unutuyorum, sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi.

Böyle bir aşkı bulduğunuzda hiçbir şey size dokunamazmış gibi geliyor.

Belki de kader bizimle dalga geçmiyordur.

Daha sonra, temizlendikten sonra, onu kollarıma aldım, yüzünü öptüm ve ona sarıldım.

Belki de gitmesine izin vermem gerekmiyordur. Belki de bırakmayacağım.

JO

Bir kütüphane bekliyordum. Biraz sonra oturma odasına dönüp bluzumun düğmelerini iliklerken ve iç çamaşırlarımı giyerken Heath'e de aynı şeyi söyledim.

Evi küçük ve belli ki çok seviliyor ama göze batan bir uyumsuzluk var. Kanepesinin önündeki krem rengi duvarı işaret ediyorum. Kitaplarla dolu bir kitaplık beklediğim yer bomboş.

Onun yerine, oturma odasında çerçevelenmiş birkaç fotoğrafın bulunduğu bir şöminesi var. Fotoğraflara sırtımı dönüp ellerimi kalçalarımın koyuyorum. "Senin tavandan tabana kadar rafların olması gerekiyordu."

Ürperiyor. "Kim onların kitaplarını köpek kulağıyla dinler ki?"

Gözlerimi deviriyorum. "Lütfen bana bir ciltsiz kitabı köpeklerin parçalamasını suç sayan insanlardan biri olmadığını söyle."

Beni işaret ediyor, "*j'accuse*" yapıyor. "Lütfen bana ciltsiz kitaplara kulak kabartan insanlardan biri olmadığını söyle."

"Tamam. Yaparım. Ama bu bir sevgi göstergesidir! Bir kitabın sevildiğini gösterir."

Ürperiyor. "Sayfaların çılgınlıklarını duyabiliyorum. Kelimenin tam anlamıyla sana yalvarıyorlar. *Bana zarar verme, Jo! Beni katlama,*" diyor komik ve yüksek perdeden bir sesle, o kadar Heath değil ki beni güldürüyor.

Kayrak grisi kanepesine uzanıp yanımdaki yastığı okşuyorum. Sadece boxer külot giyiyor, siyah, içinde iyi görüldüğü, uzun, sırk ve tonlu. Ama sonra, her şeyin içinde iyi görünüyor ve hiçbir şeyin içinde de iyi görünmüyor.

Bana katılıyor ve elimi kolunda gezdiriyorum. "Pekâlâ, köpek kusturma konusunda aynı fikirde değiliz. Ama söyle bana, neden raflar dolusu kitabın yok? Bekle. Okur olduğunu düşünmem için beni kandırıyor muydun? Ya da belki de gerçekten bir e-kitap uygulamasından okuyorsun?"

Alay ediyor, beni kollarının arasına alıp kendine çekiyor, başımı göğsüne yaslıyor. Saçlarımın arasında mutlu bir şekilde iç geçiriyor ve kollarının beni sarma hissi çok sıcak ve davetkâr. Sanki beni bırakmak istemiyor ve bu yüzden hoşuma gidiyor. "Burada hiç kitabım yok çünkü çoğunlukla onları saklamıyorum."

Boynumu büküp merakla ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Okuduğum neredeyse her şeyi bağışlıyorum. Kitabı satın alıyorum ve sonra bağışlıyorum. Sayfalara kulak tıkamamamın bir başka nedeni de bu - böylece başkaları da sahip olabilir ve tadını çıkarabilir."

Kalbim küt küt atıyor. Bu adam ve onun cömertliği. "Bunu söyleyemezsin."

"Neden söyleyemem?" diye soruyor kıkırdayarak.

"Çünkü bu beni sana daha da çok aşık ediyor."

Beni daha yakın tutuyor. "O zaman sana kendimle ilgili daha muhteşem şeyler anlatacağım." "Onları nereye bağışladığın gibi mi?"

Kulağıma alçak sesle ve boğuk *bir* şekilde fısıldıyor, "*Bir kütüphane.*"

Ürperiyorum. Gerçekten. Bir titreme tüm vücudumu sarıyor. "Tamam, bunu yapmana bayılıyorum. Ve şimdi neden burada hiç kitabın olmadığı çok iyi anlaşılıyor. Hepsini bağışlıyor olman, yaptığın ateşli şeylerin uzun listesindeki bir başka inanılmaz ateşli şey Heath Graham."

"O listede başka ne var? Umarım, seni beceme şeklim, seni öpme şeklim, seni yalama ve emme şeklim." Dudaklarını kulağıma götürüyor, dilini kulak mememde gezdiriyor ve lezzetli bir ısırlıkla bitiriyor.

Titriyorum, çok sıcak ve rahatsızım. "Beni tekrar tahrik etmeye mi çalışıyorsun?"

"Bunu hemen hemen her zaman görevim olarak kabul edin" diyor.

Ona doğru sokuluyorum. "İşe yarıyor." Başımı çeviriyorum ve mor bir battaniyenin minderleri kapladığı kanepenin kenarını okşuyorum. "Bu, geceleri kitap okurken üşüdüğün zamanlar için mi?"

"Evet. Ve uyuklamak için," diyor, yanakları biraz pembe.

Omzunu dürtüyorum. "Neden kestirdiğini söylemekten utanıyorsun?"

"Bilmiyorum. Çok genç görünüyor. Ya da belki çok yaşlı. Ama Pazar öğleden sonraları iyi bir kedi uykusuna bayılırım."

Mırıldanıyorum, bu lezzetli fikrin içinde kayboluyorum. "Bugün biraz kestirmeliyiz," diye mırıldanarak onu da bu plana dahil ediyorum.

"Bu gerçekten mükemmel bir gün olurdu. Seks, aşk, sen ve bir kedi uykusu."

"Hadi bunu uyumak için *bilinçli* bir randevu haline getirelim. Ama henüz değil." Kanepeden kalktım. "Evini biraz daha görebilir miyim?" Sonra bir endişe beni dürtükleyince duraklıyorum. Zorluyor muyum? Dairesini gezmek istemem çok mu fazla? "Özür dilerim. Burnumu sokmak istememiştim." Evine doğru bir el salladım. "Bu senin hayatın ve kişisel olabileceğini anlıyorum."

Yüz ifadesi yumuşuyor. "Violet ile burada yaşayıp yaşamadığımı mı soruyorsun?"

Gözlerimi kaçırıyorum, boynum kızarıyor ve başımı sallıyorum. Bir saat önce buraya girdiğimde bunu hiç düşünmemiştim. Onu çıplak bırakmaya, beni çıplak bırakmaya odaklanmıştım ama şimdi aklımda.

"Evet. On yıldır burada yaşıyorum" diyor ve ben de hesabı kolayca yapıyorum.

Bu son dört yıl ve evliliklerinin yarısı demek.

Ayağa kalkarak parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, yanağımdan uzaklaştırıyor, endişe ve merakla yüzümü izliyor. "Ama burada olman benim için tuhaf mı diye mi soruyorsun, yoksa burada olmaktan rahatsız olduğunu mu söylüyorsun? Çünkü eğer öyleyse, sadece söyle ve gidelim. Dairene gidebiliriz. Ya da sadece gitmek istiyorsan ..."

Sesi her zaman duymadığım bir gerginlikle yükseliyor, sanki gitme düşüncesi ona acı veriyormuş gibi. Kesinlikle bana acı veriyor.

Ve tabii ki, burada onun alanında olmamdan dolayı gergin olacaktır. Dört yıldır birlikte olduğu ilk kişiyim.

Kalbim ayrılma ihtimalini protesto etmek için çığlık atıyor. "Beni rahatsız etmiyor."

"Emin misin?"

Etrafa bakıyorum. Dairesi bir anıt mezar gibi hissettirmiyor. *Onunmuş* gibi hissettiriyor. Sehpanın üzerinde dün gece birlikte izlediğimiz kardeşinin oyunu *And So It Begins*'in programı duruyor. Yanında kitap kulübümüz için seçtiğimiz yeni bir kitap var. Köşede fotoğraf makinesi duruyor, Londra'nın fotoğraflarını çekerken kullandığı fotoğraf makinesi; bazen benimle bazen de ikimizin birlikte olduğu fotoğraflar.

Her şey çok *Heath*.

"Eminim,"

diyorum.

"Rahatsız olmanı istemiyorum," diye bastırıyor, "Ama burası benim evim. Yaşadığım yer. Seninle tanıştığım gecedan sonra gittiğim yer. Şu kapıdan girdim" -girişi işaret ediyor- "hâlâ seni düşünüyorum, kollarımda nasıl çıplak hissettiğini." Beni kanepeye doğru çekti. "Bu kanepede, ertesi gece seni yemeğe davet etmek için aradığımda bulunduğum yer." O

mutfağa el sallıyor. Çay fincanları tezgâha dizilmiş. Ocağın yanında sarı bir çaydanlık duruyor. "İşteki ilk gününden sonra seni aradığımda oradaydım, seninle konuşmak için bir bahane arıyordum." Yüzümü avuçluyor, sonra parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Sen her yerdesin. . ." Göğsüne vuruyor. "Çünkü sen buradasın."

Kendimi aptal gibi hissediyorum. Duygular yükseliyor, boğazımı tıkıyor. Ona karşı hissettiğim tüm bu şeyler için içimde yer kalacağından emin değilim. Ellerimi boynuna dolayabilmek, saçlarının uçlarıyla oynayabilmek için yer değiştiriyorum. "Bana şöminenin üzerindeki resimleri gösterir misin?"

"Tabii ki. Sana karşı açık bir kitap gibiyim." Ellerimi tuttu ve beni oraya götürdü.

Kenardaki çerçeveli bir fotoğrafı alıyorum, Heath ve Jude ile anne babası olduğu belli olan iki kişinin fotoğrafı. "Bu sen ve ailen," diyorum yemek masasında Noel kâğıdından taçlar takmış, Noel krakerleri tutarken çekilmiş fotoğraf için. "Eminim yakınlarda bir şömine ve sıcak elma şarabı vardır."

Sadece sırtıyor ve omuz silkerek evet diyor.

"Sanırım aileni şimdiden sevdim." Bir kare daha alıyorum: Heath ve Jude, tiyatronun dışında.

"Bu onun burada yaptığı bir oyun. *Yastık Sohbeti*. Çıkış gösterisi." diyor.

"Broadway'de ya da Broadway dışında hiç sahneye çıktı mı?"

"Henüz değil. Birkaç yıl önce uzun bir hafta sonu için New York'a gittiğimde onu bazı oyunları izlemeye götürmek istedim. Ama o BBC'de bir program çekiyordu."

Gözlerim açıldı. "Sen New York'taydın! Seninle karşılaşabilirdim."

"Bu biraz kismet olmaz mıydı?" diye soruyor.

"Olurdu. Bunu şimdi görebiliyorum," diyorum. "Sen ve ben birkaç yıl önce tanıştık."

Ve gerçekten yapabiliyorum. O ve ben Manhattan'da, restoranlara bakıyoruz, gösterilere gidiyoruz, parkta takılıyoruz, Bethesda Terrace'ta fotoğraf çekiyoruz.

Benimle New York'a gelmek isteyip istemediğini sormak istiyorum. Bir seyahate çıkıp çıkmayacağını, arkadaşlarımla tanışıp tanışmayacağını, her şeyi yapıp yapmayacağını.

Ama biraz erken gibi geliyor. Bu fikri yakınımda tutacağım ve eninde sonunda ona soracağım.

Heath'le dükkândaki adamın parkta satranç oynarken çekilmiş bir fotoğrafını buluyorum, Heath'in yüzü gergin, öteki adam bir atı kaldırıyor. "Nigel," diyorum. "Ama bu fotoğrafı kim çekti?"

Kolunu kızıl saçlı güzel bir kıza dolamış siyah saçlı bir adamın olduğu başka bir resmi işaret ediyor. "Bu benim arkadaşım Griffin. Birkaç aylığına şehirdeydi ve Nigel ile benim Battersea Park'taki bu fotoğrafımızı çekti. Griffin Paris'te turlar düzenliyor. Kendisi İngiliz ama beş dil biliyor. Bazen onun için şehirdeki yerlerin fotoğraflarını çünkü bu turları burada genişletmek için çalışıyor."

Fotoğrafı göğsüme bastırıyorum. "Bayıldım buna. Neredeyse insanlardan hoşlanıyormuşsun gibi görünüyor," diye takılıyorum.

"Bazı insanlar," diyor.

Pencereden gelen ışık, arkadaşlarından birinin arkasındaki resme vururken onu tekrar yerine koyuyorum. Heath ve bir kadının resmi. Kadın uzun boylu, zeki gözleri ve koyu sarı saçları var. Nehir kenarında duruyorlar ve adamın kolu kadının omuzlarına dolanmış.

Violet.

Kalbime bir sızı saplanıyor ama bu kıskançlık değil. Yaşadıkları ve onu kaybetmenin ne kadar zor olduğu için üzüntü.

Bir yandan, sadece o olmadığı için onunla birlikteyim, ama bu durumu görmek için çok siyah ve beyaz bir yol. Hayat devam ediyor. Ve siz ilerlemek zorundasınız. Sonunda kabulleneceğiniz bir yere ulaşana kadar kederinizin kendi seyrinde ilerlemesine izin verin ve sonra iyileşmeye başlayın. Bunu çok iyi biliyorum. "Çok güzel bir fotoğraf," diyorum usulca -saygıyla da.

"Teşekkür ederim," diyor.

Hepsi bu ve sanırım söylenmesi gereken tek şey de bu.

Bu onun tek fotoğrafı.

Bu şömine bir Violet tapınağı değil. Geçmiş aşkının bir anıtı da değil. Sadece onun dünyasındaki insanların resimlerinin olduğu bir yer. Yılların, yaptığı şeylerin, onun için önemli olanların hikayeleri.

Sonunda boş bir altın çerçeve duruyor. "Peki ya bu?"

Heath başını eğdi, utangaç görünüyordu.

"ama. Bu ne için?" Omzuna hafifçe vurarak soruyorum.

"Bakın, eğer evime gelseydiniz ve bende zaten bir fotoğrafınız olsaydı, sapık gibi görünürdüm."

"Benim bir fotoğrafımı çıkardığınızı mı söylüyorsunuz?" Alay ediyorum.

Başını geriye atarak gülüyor. "Bu beni çok tuhaf yapardı." Ona *bekliyorum* bakışı *atıyorum*. "Yani ..."

"Seni ve beni orada görebiliyorum. Belki bahçeden bir kare. Belki bir köprüde. Belki Londra'nın her yerinde öpüşürken fotoğraflarımızı çekeriz ve benim de kitap yerine öpüşme fotoğraflarından oluşan bir rafım olur."

Bu görüntü, daha doğrusu tüm görüntüler karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Öpüşürken fotoğraflarımızı mı çekeceksin?"

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "İsterdim. İstiyorum."

"O zaman yapmalısın." Çenemi kaldırıyorum. "Beni gönüllü deneğin olarak kabul et." O zaman öpüşmekten başka yapacak bir şey yok. Bu bir zorunluluk.

Sonra öpüşmek yatak odasına götürüyor, burada kıyafetler bir kez daha çıkıyor ve sonra sarmaş dolaş oluyoruz, vücutlar sıkışıyor, kalpler birleşiyor ve bu şehrin her yerinde öpüşme sözünü mühürlüyoruz.

Öpücükler daha sıcak, daha aç hale geliyor ve sonra onun altındayım ve o beni örtüyor.

Ben.

Olmak istediğim yer burası. Onun görkemli ağırlığını hissetmek Beni. İçimde hareket ederken tırnaklarımı sırtında gezdiriyorum ve ürpermesine neden oluyorum. Bu ayrıntıyı kaydediyorum, işaretlenmeyi seviyor. Belki de bu onu bana daha bağlı hissettiriyordur. Küçük bir ısırık. Küçük bir çizik.

Bir çekiş. Çekme.

Bir elimi başının arkasına dolayarak ağzını kendime çekiyorum ve beni tekrar uçurumun kenarına götürürken onu vahşice öpüyorum.

Eller, tırnaklar, sözler, ağlamalar ve vaatler.

Birbirimize göz kulak olacağımıza dair sözler. Birbirimizi sevmek için.

Sonra birlikte yatıyoruz, çarşafıya sarılıyoruz. Bu günün bitmesini istemiyorum. Bittiğinde ve sabah olduğunda, işe geri dönmek zorunda kalacağım.

Çalış.

Bunu karmaşık yapan şey.

Güneş gökyüzünde batmaya başladığında konuyu açtım. "Yarın ofise gittiğimizde ne olacak? Hâlâ iş arkadaşınız. Hâlâ bir iş için rekabet ediyoruz."

"Bilmiyorum ama bunu bir an önce çözmemiz gerekiyor," diyor biraz ağır bir sesle. Düzeltiyorum, çok ağır bir şekilde.

"Ama bu ne anlama geliyor?" Ben soruyorum. "Bunu nasıl çözeceğiz? Yani terfi için kimi seçerse onunla mı yaşayacağız?"

"Sanırım."

Beni endişelendiren şeyi dile getirirken omuzlarım çöküyor. Pek çok şeyden birini. "Seninle rekabet etmekten hoşlanmıyorum, Heath."

"Ben de sevmiyorum. Ama neden sevmiyorsun?"

Başımı ellerimin arasına aldım. "Sadece seninle olmak istiyorum. Aramızda böyle *bir şey* olmasını istemiyorum. İşi sen alırsan, ben ikinci en iyiymişim gibi hissetmek istemiyorum. Ya da işi ben alırsam ve kendini kötü hisseden sen olursan, bunun aramızda bir gariplik yaratmasını istemiyorum. Keşke sadece ..." Aklımdan geçenleri gerçekten söylemem gerekip gerekmediğinden emin olamıyorum.

Heath beni okumakta her zaman iyi olmuştur. "Sadece ne? Sadece şapkadan adını mı çıkarayım?"

Bir bakıma bu da işin bir parçası. Son zamanlarda bunu düşünmüştüm. "Bir bakıma, her ne kadar ben de bunu yapmak istemesem de."

Kafasını karıştırıyor olmalıyım. Kahretsin, ben de *kendimi* karıştırıyorum. "Rekabeti severim. Ama diğer evlerle rekabet etmek istiyorum. Bu alanda rekabet *etmem gereken* diğer insanlarla rekabet istiyorum. Seninle yarışmak istemiyorum. Bu benim sapkınlığım değil," diyorum hafif bir kahkaha atarak.

O da gülüyor. "Elbette. Başkaları için işe yarayabilir ama senin için değil." "Ya da senin için?"

Omuz silkiyor. "Sanırım beni yalnız çalışmayı tercih ettiğimi anlayacak kadar iyi tanıyorsunuz."

Alnımı onunkine bastırıyorum. "Bana neden kütüphanede çalışmadığını bir daha söyle."

"Kütüphanelerde hâlâ insanlar var," diyor sert bir şekilde. "Mesleki tehlike."

"Kır evinde bir çalışma odasına ihtiyacınız var. Gölete bakan bir penceresi olan.

Ördeklerin olduğu bir gölet," diyorum.

Dudaklarından yumuşak bir kıkırdama dökülüyor. "Her sabah mutlu bir şekilde ördekleri beslediğim bir hayat için hemen şimdi kaydolacağımdan eminim." Sonra gülümsemesi kayboluyor. "Ama ne demek istediğini anlıyorum Jo. Karmaşa istemiyorsun."

"Belki de bu beni bencil yapıyor. Ya da aptal. Bilemiyorum. Ben sadece sevdiğim işi yapmak ve sevdiğim adamla birlikte olmak istiyorum."

Vay be.

Kutsal büyük aşk itirafı.

Yani, tabii, ona zaten söyledim. Ama bunu konuşurken söylemek seviye atlamak gibi geliyor. Çok mu abarttım?

Ama saçlarımı okşayan güçlü eli bana onun da her şeyi kabul ettiğini söylüyor. "Ben de aynısını istiyorum. Ve keşke iş meselesine bir cevabım olsaydı ama yok."

Birden aklıma bir düşünce gelince kaşlarım çatılıyor. "İşin içinde olduğumuzu açıklamak zorunda mıyız? Bir politika var mı?"

Başını salladı. "Sanırım öyle, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Doğrudan bağlı olmadığımız için, iş arkadaşı olarak buna karşı bir kural yok. Hatta içimizden biri başkan yardımcısı bile doğrudan bağlı olmayacağız çünkü teknik olarak hepimiz Emily'ye bağlıyız."

Peki neden kendimi bu kadar huzursuz hissediyorum, sanki bedenime tam olarak uymuyormuşum gibi? Belki de iş her zaman *benim* alanım olduğu içindir. Benim tutkum. Bunu daha önce bir erkekle paylaşmadım, buna ihtiyaç duymadım ve bu yeni alanda nasıl gezineceğimi bilmiyorum.

"Ona ne zaman söylemek istiyorsun?" Diye soruyorum, sonra yarın dememesini umarak nefesimi tutuyorum. Bu filizlenen aşk kırılğan hissettirmese de, *sadece bizimmiş* gibi geliyor. Pazartesi sabahı, özellikle de müzayedeye hazırlandığımız yüksek stresli bir haftada bunu açığa istemiyorum. O konuşmadan ben kendi soruma cevap veriyorum. "Gelecek hafta, açık artırma bittiğinde nasıl olur?"

"Mükemmel," diyor.

Alnım başka bir endişeyle kırışıyor. "O zamana kadar -ve dürüst olmak gerekirse, o zamandan sonra da- birbirimize karşı nasıl davranacağız, Heath? Sanki biz ... değilmişiz gibi mi?"

"Sanki sen benim *kız arkadaşım* değilsin," diyor alay ederek. Gözlerimi deviriyorum. "Erkek arkadaşına benzemiyorsun."

"Neyim ben? *Sevgilin* mi?" diyor, 70'lerin porno yıldızı gibi.

Koluna vuruyorum. "Hayır. Sen sadece benim gibi görünüyorsun, tamam mı? Benimle dalga geçmeyi bırak."

"Seninle dalga geçmiyorum." Gülüyor, sonra gülümsemesi nazikleşiyor ve başımı öpüyor. "Tamam, belki biraz öyleyim. Sana senin olmak istediğimi söyledim. Tek istediğim bu, Jo." Sonra çenesine vurup mırıldanıyor. "İstediğim diğer şey de seni darta yenmek."

"Yapıp yapamayacağını göreceğiz," diye meydan okuyorum.

O gece, köşedeki bir barda dart oynarken beni mahvediyor, sonra da dart tahtasının önünde öpüşürken fotoğrafımızı çekiyor.

Evime giderken Neal's Yard'da beni öpüyor ve fotoğrafı da çekiyor.

Sonra geceyi benimle birlikte evimde geçiriyor ve sabah erkenden ayrılıyor. İşe ayrı ayrı gidiyoruz ve bu konuda bir şeyler biraz yanlış geliyor.

HEATH

Müzayede yarın gece başlıyor. Bugün Perşembe ve biz geç saatlere kadar çalışıyor, etkileyici bir modern sanat koleksiyonunun son rötuşlarını yapıyoruz.

Beşinci kattaki müzayede salonunda sandalyeler yerleştirilmiş, kürsü kurulmuş ve lotlar hazırlanmıştır.

Tüm pazarlama, sosyal yardım ve sanatçılarla temas çalışmaları tamamlandı. Geçtiğimiz hafta boyunca sanatçı stüdyolarının özel video turlarını çevrimiçi olarak ve YouTube'da yayınladık. Elde edilen gelirin bir kısmını sanatçıların en sevdiği hayır kurumlarına bağışlıyoruz ve tanınmış sanatçıların eserlerinin yanında sunmak üzere yeni yeteneklerin eserlerini bir araya getirdik.

Jo bir havai fişek ve onun fırtınalı enerjisi bu açık artırma için pazarlamanın altında bir kibrit çaktı.

Emily kollarını kavuşturmuş, Serengeti'de yemek yiyen bir aslan gibi memnun görünüyor. Sandy yükseltilmiş sahnenin kenarında oturmuş, topuklarını tekmeliyor. "Katılım son müzayedemizden yüzde on daha fazla," diye cıvıldıyor Emily, sonra Freddy kürsüyü düzeltirken hayranlıkla başını sallıyor.

"Çünkü biz rock yıldızıyız," diye bağırıyor ve gitar resimleriyle süslü boyunluğunu işaret ediyor. "İşte bu yüzden açık artırma arifesi için bu papyonu seçtim."

"Sizler gerçekten de birer rock yıldızısınız. Hepiniz," diyor Emily, ana ekip üyeleri Jo, Riya, Freddy ve beni işaret ederek. "Ve en yeni ekip üyemizi de." En uzun süre Jo'nun üzerinde kalıyor.

Görünüşe göre övgünün çoğunu Jo hak ediyor. Vızıltıyı onun fikirleri ateşledi. Stratejisiyle katılımın artmasını sağlıyor.

Geçmişte olsa, bunu gördüğümde çok sinirlenirdim. Egom zedelenmiş hissedebilirdim.

Ama şimdi onunla gurur duyuyorum. Çılgınca gurur duyuyorum.

Terfi için en olası aday kesinlikle o gibi görünüyor.

Belki de bu her şeyi çözerdi.

Sonra Emily bana döndü. "Ama bunların hiçbiri senin gibi biri olmadan mümkün olmazdı. Londra sanat dünyasındaki bilgi derinliğiniz, bağlantılarınız, sanatçılara erişiminiz rakipsiz."

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce. İçimde, övgülerin tadını çıkarıyorum. *Çoğunlukla*. Bu becerileri geliştirmek için yıllarımı harcadım. Emily'nin onları fark ettiğini görmek güzel.

Yine de bu iltifat beni biraz rahatsız ediyor, sanki bunu kabul etmek istemiyormuşum gibi.

"Ve unutmayın, Pazartesi günü resmi tatil, bu yüzden beni etkilemek için e-posta veya teklif göndermek gibi bir şey yapmayın, çünkü ben de o gün izinli olacağım" diyor arsız bir sırtışla. Çoğumuzun işkolik olduğunu ve tam da bunu yapacağımızı biliyor.

Riya, "Üç günlük hafta sonu boyunca gönder düğmesine basmaktan kendimi alıkoyacağım," diyor.

Hazırlık çalışmaları bitip de ayrılmak üzere yola koyulduğumuzda Emily bir elini benim omzuma, diğerini de Jo'nun omzuna koydu. "Terfi için doğru adayı seçmeyi çok zorlaştırıyorsun, biliyorsun."

"O zaman bu senin için iyi bir pozisyon," diyor Jo, her zamanki diplomat tavrıyla.

Sandy yanından geçiyor, dudaklarında bir gülümseme. çekiyormuş gibi yapıyor.

Emily gülüyor. "Sandy," diyor, azarlayarak ama biraz da sevinerek, sanki kaderimizin ne olduğunu biliyorlarmış ve belki de bu hiç de zor bir karar değilmiş gibi.

Belki onlar için öyle değildir.

Ama bu bizim için iyi bir pozisyon değil, Jo ve benim için *değil*.

* * *

O gecenin ilerleyen saatlerinde Jo'nun dairesinde kapıyı arkamdan kapattığımda, bir elini göğsüme koydu. "İş hakkında konuşmak istemiyorum."

"Yeterince adil."

Pek . Onun yerine, soyuyorum ve her yerini öpüyorum, sonunda bacaklarının arasına yerleşiyorum ve orada uzun bir süre geçiriyorum.

ağzımı konuşmaktan çok daha iyi şeyler için kullanıyorum.

Birkaç orgazmdan sonra, tükenmiş ve parlıyor.

Onu böyle yatakta ve mutlu görmek istiyorum. Masanın karşısında ve hareketli.

Şehirde yürürken yanımda. Sabahları benimle duşta.

Geceleri benimle birlikte uyuyorsun.

Asıl soru, oraya nasıl gidileceği?

Ama cevabı görmeye başlıyorum. Ve bu fazla sorunun cevabı olabilir.

JO

Ertesi akşam rimelimi sürerken Emerson "misin?" diye sordu.

Bakışlarımın aynadan uzaklaşmasına izin veriyorum, hazırlanırken telefonumdaki FaceTime aracılığıyla gözleriyle buluşuyorum. "Dehşete düştüm. Üç kez deodorant sürmem gerekecek çünkü bütün gece terleyeceğim ve bu ter iyi bir ter olmayacak."

Güneş gözlüklerini takmış, öğle vakti ışınları yüzünü aydınlatırken Central Park'ta güçle yürürken bana sempatik bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Sen bir ter canavarı mısın? Senin hakkında bunu nasıl bilemedim?"

"Gergin olduğumda terliyorum. Ve yeni işimde bir açık artırmanın ilk gecesi endişelenmek için harika bir reçete." Pembe sütyenimi gösteriyorum. "Bu yüzden bluzumu henüz giymedim. Bu bir son dakika işi olacak."

"Ah, ben de bunca zamandır sadece *benim* için seksi olmaya çalıştığımı sanıyordum," diye takılıyor rezervuarın etrafında dönerken. "Ama cidden, harika olacak. Seninle gurur duyuyorum ve patronun buna bayılacak. Ama . . ."

Ona cevap vererek maskaraya dönüyorum. "Ama ne?"

"Terfiyi hâlâ istiyor musun?"

Son rötuşları yaparken ona cevap veriyorum. Çok basit. Pazar gününden beri, Heath'le birlikte olduğumdan beri bu soruyu düşünüyordum. "İstiyorum. Keşke istemeseydim. Keşke daha az hırslı olsaydım. Ama istiyorum." Rimel çubuğunu makyaj masasının üzerine bırakıyorum. "İşimi seviyorum. Buradaki iş enerji veriyor. İstedğim her şeyi yapıyorum ve daha fazlasını *arzuluyorum*. İşte bu yüzden Heath'le aramızdaki şey çok karışık. Onu istiyorum ve iş istiyorum."

"Sen modern bir kadınsın. Her şeyi istiyorsun," diyor.

"İstiyorum. Bana açgözlü diyebilirsin."

"Açgözlü olmakta yanlış bir şey yok. Yeter ki bununla nasıl başa çıkabilin."

"Ve bunu bu gecedan sonra

yapacağım." "Bu planı

destekliyorum," diyor.

Makyajımı bitiriyorum, elimde Emerson ile dondurucuya gidiyorum ve bir dakikalığına buz kutusunu açıyorum.

"Sweat begone," diyorum.

Gülüyor. "Seni özledim." Kalbim onun için

sıkışıyor. "Ben de seni özledim."

Aramayı sonlandırıyorum, bordo bir bluz alıp düğmelerini ilikliyorum. Tam çıkarken telefonum çalıyor ve ekranda Andrea'nın adı yanıp sönüyor.

Bu iş sende. Bu gecenin ne kadar muhteşem olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum.

Derin nefes al. Belki de buna sahibimdir. Bir teşekkür ve bir sürü ifadeyle cevap veriyorum. Binamın merdivenlerinden inerken telefonum büyük ikramiye gibi çalıyor.

Sokağa ulaştığımda tekrar kontrol ediyorum. Mesajlarım TJ, Easton ve Nolan'ın bana iyi dileklerini ilettikleri notlarla dolu.

Emerson'a bir mesaj attım.

Jo: Hepsine bana iyi şanslar mesajı atmalarını mı söyledin?

Emerson: Hayır. Arkadaşların bir şeyleri hatırlıyor :)

Taze bir güvenle HighSmith'e gidiyorum.

Daha önce sayısız müzayede düzenledim. Müşterilerle sohbet ettim, koleksiyonerlerle şakalaştım ve sanatın anlamı hakkında cilaladım.

Kokteyl sırasında da öyle yapıyorum, Heath'in bakışlarıyla neredeyse hiç karşılaşmıyorum. Neredeyse herkese merhaba diyorum, el sıkışıyorum ve koleksiyonlarındaki çocuklar, köpek yavruları ve diğer satın almalarla ilgili hikayeler dinliyorum.

Birkaç dakika içinde açık artırma başlayacak.

İşemek ve yüzümü havalandırmak için tuvalete koşuyorum. Ama aslında terlemiyorum.

Ve hey, bu harika. Kendimi iyi hissediyorum. Tüm hakkında. Tek sorun işle ilgili bundan sonra ne olacağı ve bunun Heath ve benim için ne anlama geldiği.

Bunu daha sonra çözeceğim.

Oradan ayrılıp HighSmith müzayede odasına giriyorum ve arka tarafta, duvarın dibinde yerimi alıyorum, böylece aksiyonu izleyebiliyorum.

Müzayedeci sahneye doğru yürürken, aralarında on yıldır görmediğim bir kadının da bulunduğu birkaç son dakikacı içeri dalıyor.

Poppy.

JO

Tek kelime prova yapmadım.

Neden yapayım ki?

Poppy'yi ya da babamı görmeyi beklemiyordum. Ama işte buradalar, sadece birkaç adım ötedeler. Parkta birbirlerine sarıldıkları ve beni yalanlarla dolu bir yazın ihanetiyle sersemlettikleri o günden beri onları ilk kez bir arada görüyorum.

Bu zalim acı aylarca ve daha sonra yıllarca, soluk bir biçimde de olsa üzerime yapıştı.

Şimdi, duygularımı kataloglamak için biraz ara veriyorum. Nabzım biraz hızlanıyor ama çok fazla değil. Bunun ötesinde meraktan biraz daha fazlasını hissediyorum.

Özür dilemeye mi geldi?

Ama bu düşünce aklıma düştüğü anda onu reddediyorum. İstemiyorum.

Ve dahası, ihtiyacım yok.

Zaman hilesini yaptı. Acıyı silip süpürdü ve bu anı o acı sızı olmadan yaşayabiliyorum.

Ona profesyonel bir sırtış atıyorum, sonra da ona. "Merhaba, Poppy. Arthur. Gelebilmene sevindim."

"Teşekkür . Koleksiyonunuzda harika parçalar var. Gerçekten harika bir iş " diyor ve iltifatı kulağa mantıklı geliyor.

"Umarım hoşunuza gidecek bir şey bulursunuz."

Beklediğimden daha sıcak bir şekilde gülümsüyor, sonra bana doğru bir adım atıyor, sarı saçlarını omzundan atıyor ve bana sarılacakmış gibi yapıyor.

Sarılmamayı tercih ederim. Acı bitmiş olabilir ama kalbimi ona açmama gerek yok.

Geri çekiliyorum.

Onun yerine eteğini düzeltiyor. "Londra'daki ilk etkinliğiniz için burada olmak istedim." Her zamanki kibarlığıyla, enerjiyle dolup taşan odayı işaret ediyor. "Kendinle gurur duymalısın."

Babam biraz garip bir şekilde, "Ben ... desteğimizi göstermek istedik" diyor.

Tüm söylediği bu, ama onun için büyük bir övgü. Bunu ona Poppy mi yaptırdı? Yolunu değiştirmesini mi söyledi? Kim bilir? Hiç bileceğimden emin değilim, ya da bunun bir önemi var mı. Ama bu birkaç kelime her zamanki ters iltifatlarından çok daha iyi.

"Bunu söylediğin için minnettarım," diyorum ona. Hepimizin sesi yapmacık ve rahatsız geliyor ama bu beklenen bir şey. Eskiden kız kardeşim olarak gördüğüm kadına dönüyorum ve biraz nezaket göstermeye çalışıyorum. "Peki sen nasılsın?"

"Galeri muhteşem. Hayat güzel," diyor babamın elini bir kez daha tutarak. "Ben mutluyum. Sen de mutlu musun?"

Cevabı kolay. İnsanlarla dolu müzayede salonuna bakıyorum -yeni iş arkadaşlarım ve Riya gibi arkadaşım haline gelenler. Benim haline gelen bir adam var ve bu dört duvarın ötesinde, *keyif* almayı öğrendiğim bir şehir var.

Londra'yı henüz

sevmiyorum. Henüz tam

olarak evim sayılmaz.

Ama oraya doğru

gidiyorum.

"Evet. Hem de çok." Sonra bir nefes alıyorum, derinlere iniyorum ve "Ve ikinizin birlikte mutlu olmanıza sevindim" diyorum. Dişlerimi sıkmadan bunu söylemek çok zor. Onlar adına mutlu hissetmiyorum. Doğrusu, bir zamanlar en iyi arkadaşım olan babamla birlikte olmalarından asla *memnun* emin değilim. Yalanlarına kesinlikle göz yummuyorum. Ama hala acıyıp acımadığını görmek için o çürüğü dürtüp durmak zorunda da değilim.

Geçmişin bu kısmıyla işim bitti. *Senin* için, Poppy için ya da babam *için mutlu olduğumu* söylemiyorum. Şimdiye kadar koştüğümü bile fark etmediğim bir yarışı bitirebilmek için söylüyorum.

Bırakmak.

Ve bu kelimeleri yüksek sesle söylemek bana, sanırım başından beri sessizce aradığım bir şeyi veriyor.

Son küçüklük çekirdeği, on yıldır tutunduğum kırıntı da düşüyor.
Onlardan kurtuldum.
İşte bu yüzden gerçekten memnunum.
"Mutluyuz," diyor babam, sorulmamış bir soruyu yanıtlarken. Poppy
ona hayran bir gülümsemeyle bakıyor ve "Mutluyuz" diye
Belki de, bir şekilde, onu anlayabildiğim kadar iyi anlıyorum. Aşk çoğu
zaman durdurulamaz. "Bu iyi," diyorum usulca, sonra bir çift boş koltuğu işaret
ediyorum.
Koridora doğru ilerliyorlar ve açık artırma başlıyor.
Rekor bir katılım ve rekor bir satış. Ekibimin sıkı çalışmasıyla gurur
duyuyorum, gecenin başarısından memnun olmanın ötesinde, memnuniyetle
parıldıyorum. Liderliğimizle gurur duyuyorum.
İşimi seviyorum. Tüm kalbimle seviyorum. Bu bir armağan - sevdiğiniz işi
yapmak ve ben bunun değerini her zaman bilmek istiyorum.

* * *

Şampanya kadehini kaldırıyorum, Heath ile bir kez daha şıngırdıyor. Biraz
şampanya yuttuktan sonra kadehi bırakıp bir kolumu beline doluyor ve onu
kendime doğru çekiyorum. "Hey, *sevgilim*."
"Selam *kız arkadaşım*," diye takılıyor kolunu bana dolayarak. O gece Sticks
and Stones'dayız, tanıştığımız yerdeki açık artırmayı kutluyoruz.
Ama aynı zamanda bu küçük şenliğin bitmesini istiyorum ki başka şekillerde
kutlayabilelim. Kadehini bırakıyor, sonra dudaklarımı dudaklarına götürüp
fısıldıyorum, "Hadi çıplak kutlayalım."
Etrafına bakıyor. "Burası mı?"
Yakasını çekiştiriyorum. "Beni
kışkırtma."
"Tamam, tamam. Tuvalete gideriz ve orada sevişiriz."
Gülüyorum, memnunum, başım dönüyor. "Tanrım, o kadar İngilizsin ki
bu çok seksi." "Yani milliyetim seni tahrik mi ediyor?"
Şehvetli bir sırıtış takındım. "Evet, evet öyle. Bu seni rahatsız ediyor mu?"
Bunu bir an düşünür gibi yapar, sonra başını sallar. "Hayır, hiç rahatsız
olmadım. Ama bir öneri? Açılmayı özel olarak yapalım," diyor, sonra boynuma
sıcak bir öpücük konduruyor, kirli sakallı çenesini bana doğru fırçalıyor,
boğazıma , sahiplenici öpücükler yerleştiriyor, yukarı

Sonra kulağıma fısıldadı, "Seni eve götürmek istiyorum. Seni yemek, seni becermek, seninle sevişmek. Yatakta seni tebrik etmek istiyorum."

Sözleri içimde on binlerce ateşi tutuşturuyor ve hepsini söndürmesi için acı çekiyorum.

Ve yakında.

Birkaç dakika sonra bardan tökezleyerek çıktık ama sarhoş değildik. Bu gecenin, başarının, açık artırmanın ve birbirimizin sarhoşuyuz.

Aşık olmak üzerine.

Geçmiş i unutmak üzerine.

Artık yolumuza çıkan tek bir şey var ve iş konusunu bu hafta sonu çözeceğiz. Gece yarısı yaklaşırken, arabalar ve taksiler hızla geçerken, yoldan geçenler sohbet edip gülerken, bahar gecesinin tadını çıkarırken sokakta öpüşüyoruz. Heath bir kolunu bana doluyor ve öylece yürüyoruz, ben ve İngilizim, Londralılar, Avrupalılar, turistler ve herkesle çevrili işlek bir cadde boyunca.

Özellikle Heath beni yan yolda, hafifçe parlayan bir sokak lambasının altında durdurduğunda kendimi şampanya gibi hissediyorum. Beni kendine çekiyor, içim baloncuklarla doluyor, yanaklarımı kavradığında bir öpücük daha bekliyorum ama dudaklarını dudaklarıma değdirmiyor. Sadece sakın bir şekilde bana bakıyor.

Belki de bir sırrı vardır.

Başımı eğiyorum. "Senin neyin var, benim İngiliz " diye sordum.

Tamam, belki biraz kafam güzeldir.

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Ben çözdüm. Sen ve ben bilmecesini."

Sorgulayan bir kaş kaldırıyorum. "Biz bir bilmece miyiz?"

Başını çalıştığımız yer olan St James'e doğru çeviriyor. "Evet, bütün bu karmaşa."

Beni merakın her tonuna boyayın. "Yaptın mı?"

"Sanırım yaptım," diyor, sesi nefis bir memnuniyetle çıkıyordu.

Gözlerim açılıyor, cevap bekliyorum. "Her şeyi kendine saklama." Yumuşak bir kahkaha atarak dudaklarını gezdiriyor ve beni aydınlatıyor, beni eritiyor. Bir şekilde, imkansız bir şekilde, onun için daha da açım. Ama merak kazanıyor. Ellerimi omuzlarına koyarak geri çekiliyorum. "Neyi çözdün?"

"Salı günü, resmi tatilden sonra, istifamı vereceğim."

HEATH

Gözlerini kırpıştırıp başını sallıyor, ama hayır der gibi değil. Daha çok beni doğru duymadığını düşünüyor gibi.

"Sen ... ne? Ne yapıyorsun, Heath?"

Bu kolay bir karar değildi ama en zoru da değildi. Umarım haddimi aşıyor gibi görünmem, her ne kadar bu seçim son zamanlarda ne istediğime dair kafamdaki pek çok soruyu çözmüş olsa da.

"HighSmith'ten ayrılacağımı bildiriyorum," diyorum, böylece bu anlaşmış . "Ama sanatı seviyorsun," diye ısrar ediyor.

"Aynen öyle. Sanatı seviyorum ama artık işimi sevmiyorum. Senin sevdiğin gibi değil. Sanki ruhunun bir parçasıymış gibi seviyorsun. Sanki bu inanılmaz koleksiyonları planlayamaz ve düzenleyemezsen harap olacaktıydın gibi."

Kaşları çatık bir şekilde düğümleniyor. "Senin için öyle değil mi?"

Sanırım cevabı zaten biliyor. "Hayır. Bunu seviyorum çünkü bu işte iyiyim. Ayaklarımı ve amacımı bulurken bir merhem oldu. Artık kimliğimin bir parçası. Ama artık ona aşık değilim. Ben sana aşığım."

"Ben de sana aşığım. Belli ki" diyor ama sesi hâlâ şok olmuş gibi çıkıyor.

"Bunu yapmamın bir başka nedeni de bu. Seninle rekabet etmek istemiyorum. Geçen gün bana sen de bundan hoşlanmadığını söyledin. İkimiz de karmaşıklığı umursamıyoruz," diyorum, kelimeleri doğru söylemeyi umarak sertçe yutkunarak. "Varsaymak istemiyorum ama sadece seni sevmeyi kolaylaştırmak istiyorum. Ve gerçekten de en çok istediğim şey bu..." Duraklıyorum, tüm şehir hızla akıp gidiyor ve istediğim her şey tam karşımda duruyor. "Sensin."

Nefesi kesilir. Bir gözyaşı önce bir yanağından, sonra diğerinden aşağı yuvarlanıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldıyor, sesi titiyor. "Birlikte çalışabiliriz. Bunu çözebiliriz."

Başımı salladım. "Bırakmak zorunda olmadığımı biliyorum. İnan bana, bunu çok düşündüm. Bizi, seni ve kendimi düşündüm. Ve ne istediğimi. Ayrıca neyin doğru olduğunu da düşündüm. Ve dürüst olmak gerekirse, Jo, bu görevi hak eden sensin. Çalışırken akkor gibi oluyorsun. İçinde bir ışık parlıyor ve buna tanık olmak çok güzel. Görevi sen almalısın ve alacağına tüm kalbimle inanıyorum. Ama yine de bunu yapmak istiyorum çünkü artık iş ve aşkı birbirine karıştırmak istemiyorum. Ve artık dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım yok."

Nefesini üflüyor, bir soluk alıyor. "Çünkü ...?"

Sözünü bitirmiyor ama *benim sayemde* der gibi dalgınca boğazına dokunuyor. Ama o işin yerine geçecek biri değil. Yeni bir merhem değil. Onu olduğu gibi seviyorum, içindeki bir sızıyı dindirdiği için değil.

"Hayır, senin yüzünden değil Jo. İlk başta her şeyimi HighSmith'e verdim çünkü oradaydım ve işimi iyi yapabiliyordum. Ama iyileşmek için zamanım oldu - fotoğraf çekerek, okuyarak, şehirde dolaşarak, arkadaşlarımla vakit geçirerek. Ve yaşayarak. Sadece . . . hayatı yaşayarak."

"Ne yapacaksın peki?" diye soruyor ve sevgili kadınının sesi çok sıkıntılı çıkıyor. Bu istediğim son şey. İyi olacağımı biliyorum ve onun üzülmesine gerek yok.

Bir elimi kolunda gezdiriyorum. "Bunu halledeceğim. Endişelenmiyorum. Bazı fikirlerim var," diyorum.

Zengin değilim ama akıllıyım. Yıllar boyunca biriktirdim ve aylarca ya da daha uzun süre idare edeceğim. Eskiden müzayedeleri planlamanın ve koleksiyonları düzenlemenin beni beslediği gibi ruhumu besleyen şeyi bulmak için yeterince zamanım var.

Kollarımı ona sımsıkı sarıyorum. "İş bana pek çok şey verdi; bir yer ve bir amaç. Ama iş, sanat küratörlüğü yapmakla aynı şey değil. Ve işin kendisi ruhumu eskisi gibi beslemiyor. Tıpkı seninkini beslediği gibi."

"Sevdiğin şeyi kaybetmeni istemiyorum."

Başımı sallıyorum. "Pek çok şeyi seviyorum. Sanatı, kitapları, Londra'yı ve ailemi. Tiyatroyu ve kardeşimi. Köri ve bira ve gizli mücevherleri keşfetmek. Fotoğraf çekmeyi ve onlar aracılığıyla hikâyeler anlatmayı. Ve seni. En çok da sen."

Belki de çok erken. Çok çılgınca. Çok fazla.

Ama hayat bırakın büyük bir aşkı, aşk için bile ikinci bir şans vermiyor. Hayatımın bir sonraki büyük aşkı gibi hissediyorum.

"Bırakamazsın," diyor usulca, gözleri yaşlarla parlıyor ama sesi cılız bir protesto. Dudakları benimkilere yapışıyor ve teşekkür eder gibi beni öpüyor. "Yapamazsın işte," diye fısıldıyor ama itiraz edecek gücü kalmamış.

"Ama istiyorum," diyorum ona. "Ve bir değişikliğin bana iyi geleceğini düşünüyorum." "Emin misin?"

"Olumlu. Senin bana keyif verdiğin gibi bana keyif verecek bir iş bulmak istiyorum. Eğer iş hayatımızı daha az karmaşık hale getiriyorsa, bu sadece çöreğin üzerindeki reçeldir."

"Reçel ve çörekleri seviyorum. Ve seni." Yüzümü tutuyor. "Ve bunları söylediğinde sana olan aşkımın daha da derinleşmemesini imkansız kılıyorsun."

Gülüyorum. "O zaman ben bir dahiyim."

Beni daha sıkı tutuyor, daha yakına çekiyor. Beni umutsuzca öpüyor. Doğruca yatak odasına götüren bir öpücük.

Benimkini.

Oraya vardığımızda kıyafetlerimiz yok oldu. Sırt üstü yatıyor, çıplak ve muhtaç, beni kendine çekiyor, sonra ben onu doldururken bacaklarını belime doluyor.

İnliyorum. Mırıldanıyor.

Ve haklıydım. Cevap bu.

Bacaklarını kalçalarımın doluyor, daha derine itiyor ve ona istediğini veriyorum. Şimdiden onun ihtiyaçlarını, isteklerini öğrendim. Derin ve sert seviyor. Kendini bırakarak sikilmeyi seviyor. Onu almamı istiyor.

Bileklerini kavriyorum, kalçalarımı döndürürken onu yerinde sabitlemek için başının üzerine kaldırıyorum. Daha derine batıyorum, daha sert pompalıyorum, vücudumla ona her şeyini ne kadar çok istediğimi gösteriyorum.

Ve biliyorum.

Onun her şeyini istiyorum, işten ayrı olarak. Sadece o benim için.

Ve böylece onu uçurumun kenarına getirdim. Dudakları ayrılıyor ve nefes nefese, kekeleyerek adımı haykırıyor. Kendi doruk noktamı benden koparan muhteşem bir çığlık.

Mutluluğun diğer tarafında ona katılıyorum. Nefes nefese inliyor, birlikte doruktan aşağı iniyoruz.

Ertesi günü de öyle geçirdik, birlikte.

Londra'da dolaşıp öpüşürken fotoğraflarımızı çekiyoruz.

Cumartesi gecesi yemekte telefonu çalana kadar sürer. Telefonu eline alır, mesajı tarar ve yüzü hareketsizleşir.

"Ne oldu?"

Yukarı bakarak bakışlarımı karşıladı. Gözlerinin içi hem korku hem de kudurmuş bir heyecanla dolu. Sertçe yutkunuyor. "Akıl hocam Andrea. Met'teki arkadaşının bir küratör açığı olduğunu söyledi. Beni öneriyor."

New York'ta bir iş için.

HEATH

Bazı iş ilanları yavaş ilerler.

Bazıları roket hızında.

Görünüşe göre Met, HighSmith'in tam tersi.

Emily bir aydan uzun bir süredir Başkan Yardımcılığı pozisyonunu doldurmamış olsa da, The Met *Stat'ı* işe almak istiyor.

Müze, yaz ciddi bir şekilde başlamadan, kalabalıklar artmadan önce işi doldurmak istiyor. Met, Birleşik Devletler'deki en popüler sanat müzesi. Jo, birkaç yıl önce, şu anda New Haven'da bir müzede çalışan ama hala Met'e personel konusunda danışmanlık yapan Andrea ile birlikte çalışmıştı.

Jo bana tüm bunları yemekten sonra onu dairesine götürürken anlatıyor.

Evinin köşesini döndüğümüzde, "Ve sonra *bunun bu kadar genç biri ve bu kadar genç bir kadın için büyük bir fırsat olduğunu* söyledi," diyor.

Andrea haksız değil. Met, sanatın zirvesidir. Jo elimi tutuyor, biraz fazla .

Sanki bir palamara ihtiyacı varmış gibi tutunmak onun yapacağı bir şey değil. Oh lanet olsun. Görüşme konusunda gergin.

Bu endişeleri yatıştırmaya çalışmalıyım. "Oradayken sevdin mi?"

"Yaptım," diyor, çantasının yan tarafındaki anahtarlara uzanıyor, sonra binanın kilidini kurcalıyor. Kapıyı açması birkaç denemesini alıyor. "Koleksiyonlar inanılmaz," diyorum ve dördüncü kata çıkarken ona moral vermek hiç de zor olmuyor. Buna sadece onun ihtiyacı yok, aynı zamanda sıra bende. Ona HighSmith'ten ayrılacağımı söylediğimde doğru şeyleri söylemişti.

Ve evet, New York'ta bir iş yeni sorularla dolu bir kutu açıyor, ama şimdi *bu* ilişkiyi *nasıl yürüteceğimizi* konuşmanın zamanı değil gibi görünüyor.

"Evet. Öyleler. Ama Heath..." Bana dönüyor, dairesinin kapısını açarken gözlerinde endişe var. "Gideyim mi?"

Bunun tek bir cevabı olabilir. "Evet. Bu muazzam bir fırsat. Seni ne zaman görmek istiyorlar?"

"Mümkün olan en kısa sürede. Bundan sonra ne yapacağımı bile bilmiyorum." O zaman ona yardım etmeliyim. "Seni bir uçağa bindirelim, kadın."

"Doğru. Doğru. Doğru. Evet. Bir uçuş. Tabii ki. Yarın sabah uçağa binip Pazar gecesi New York'ta olabilirim sanırım."

"Görüşmeyi Pazartesi sabahı ofis kapalıyken yaparsınız" dedim.

"Ve Salı günü işe zamanında dönmüş olacağım," diyor, ayrıntıları çözmek için zaman ayırarak.

"Yani bu bir plan."

"Evet, bunu yapabilirim"-anahtarlarını mutfak tezgahına bırakıyor, kısa bir süre tırnağını ısırıyor. "Ama benim Londra'da bir işim var. Ve *sen de* Londra'dasın."

"Jo, Met'te çalışmak senin hayalinmiş gibi görünüyor." Özür dileyen bir gülümseme verdi. Küçük bir gülümseme. "Öyle olduğunu kabul ediyorum."

"Ve görüşmeye gitmek istiyorsun. Biz sadece lojistik üzerinde çalıştık."

"Evet, biliyorum." Derin bir nefes, sonra yüzünü buruşturdu. "Böyle bir fırsatın üzerine atlamam gerekirdi." Bir adım öne çıkıp gömleğimin yakasını daha sıkı kavriyor. "Ama her şey çok hızlı geliyor."

İşle ilgili her şey mi? Bizimle ilgili her şey mi?

Ama şu anda cevabın bir önemi yok. Önemli olan, sahip olduğu tüm özgüvenle o uçağa binmesi.

"Evet, bazı işler ."

"Sen..." Duruyor, yutkunuyor, sonra tekrar konuşuyor. "Benim yerimde olsaydın ne yapardın?"

"Ben olsam görüşmeye giderdim."

Bu kadarla bırakıyorum. İlişki konuşmalarının bir yeri ve zamanı var ve bu şimdi değil.

Onu burada, Londra'da yanımda istiyor muyum? Tabii ki istiyorum. Ailem burada. Ama görüşmeyi ekmesini ve pişman olmasını istemiyorum. Ve eğer The Met geri çevrilemeyecek kadar harikaysa, bunun ne anlama geldiğine karar veririz.

Şimdilik uçuş için hazırlanması gerekiyor. "Her şey olabilir, geleceği bilemezsiniz, bu yüzden ne sunduğunu görene kadar fırsatlara kapıyı kapatmayın" diye ekliyorum.

"Ama burada yaşıyorsunuz ve işinizden vazgeçiyorsunuz. Ve bu çok büyük bir şey. Öylece çekip ," diyor ama sesinde küçük bir not var, "*yoksa gidebilir miyim?*" diyor.

Bu da kendi macerasını seçebilmesi için onun yolundan çekilmem gerektiği anlamına geliyor. Otuz iki yaşında, canlı ve enerji dolu. Önünde parlak bir gelecek var.

"Yine de yapabilirsin. Denemezsen hayatının geri kalanında pişman olursun," diyorum, her ne kadar işe evet demesi ihtimali yolumuzda yeni bir çatal olsa da.

O zaman nasıl bir yol izlememiz gerektiğinden emin değilim.

Ama kafasına yeni endişeler yerleştirmek istemiyorum. Mülakata ve işe tüm dikkatini vermesi gerekiyor.

"Heath," diyor ve ismim kulağa biraz yalvarma, biraz da izin isteme gibi geliyor.

Bunu takip etmek için, belki.

"Jo, sen sanata ve küratörlüğe aşıksın. Bu olasılık çok iyi." "Peki ya biz?" diye soruyor, üzüntü ve endişeyle. Ama sonra gözleri

Kıvılcım. olasılıklar titreşiyor. "Benimle gel." Şok olmuş bir kahkaha atıyorum. "Ne?"

"Hafta sonu için New York'a gidebiliriz. Ya da bir gece, daha doğrusu, ama sadece bir gece olsa ne olur? Elimizden gelenin en iyisini yaparız. Lütfen benimle geleceğini söyle."

"Oh, tatlı, zeki Jo. Seni delicesine sevdiğimi biliyorsun."

Omuzları daha da çöktü. "Ama ...?"

"Neden bir ama var?"

"Bir tane duyuyorum," diyor, sesi endişeyle incelmış.

Sakinleştirici bir nefes alıyorum. "*Ama* yok. Söz veriyorum. Görüşmeye gitmelisin. Sen de istiyorsun, ben de istiyorum. Sonra biz, uzun mesafe ve bunun ne anlama geldiği hakkında konuşuruz."

Başını sallarken dudakları titriyor. "Bu çok saçma. Buradaki işimi seviyorum. Seni seviyorum. . ."

"Ama sen Londra'yı sevmiyorsun. Ve New York senin evin," diyorum nazıkçe. "Bunun için çabalamalısın." Sesim çatlıyor. "Gerisini biz hallederiz."

Başını yana eğiyor. "Yapacak mıyız?"

"Elbette," diyorum ve bunun kolay olmayacağını bilsem de içtenlikle söylüyorum.

Ama bu kararı benim etkim olmadan vermesi gerekiyor. Ve benim de ona izin vermem gerek.

"Bir yolunu bulacağız," diye söz veriyorum. Bu sözü *nasıl* tutacağımdan emin değilim ama tutmak istediğimi biliyorum.

Kollarını bana daha doluyor, beni kendine çekiyor ve sonra mırıldanıyor: "Bir yol bulmak istiyorum."

Yine de beni öptüğünde, gözyaşlarının tuzunu tadabiliyorum.

* * *

Ertesi sabah erkenden siyah bir taksinin kapısını açtım, gece çantasını arka koltuğa koydum ve onu sertçe öptüm.

"Bacağını kır," diyorum ona gülümseyerek ve bunu kastetmeye çalışıyorum. "Teşekkür ederim," diyor ve arabaya binip gidiyor.

İyi bildiğim mahallelerden geçip gidiyorum, biraz amaçsız, çokça kaybolmuş. Eve gitmiyorum.

Ara sokaklarda, sokak aralarında dolaşıp fotoğraflayacak bir şeyler arıyorum. Bir fikir uyandıran bir şey. Kameramla anlatabileceğim bir hikaye.

Hiçbir şey bulamadım.

JO

"Günaydın! British Airways'in Londra-New York uçuşuna hoş geldiniz. Uçuş süremiz yedi saat otuz beş dakika ve Atlantik üzerinde açık bir gökyüzümüz var. Sizi saat 10:30'da Büyük Elma'ya ulaştırmış olacağız. Kemerlerinizi bağladığınızdan, tepsi masanızı dik konumda kilitlediğinizden ve yerinize yerleştiğinizden emin olun."

Uçuş görevlisinin neşeli İngiliz aksanı beni daha iyi hissettirmeli. Ne de olsa az önce en sevdiğim iki kelimeyi söyledi: *New York*.

Ama göğsümde, duygularım bükülmüş bir iplik yumağı, çözemeyeceğiniz türden.

Terliyor muyum?

Öyle olmalıymışım gibi hissediyorum.

Onun yerine, midem zıplıyor.

Dudaklarımı yalayarak, taksi yapmaya başladığımız asfalta bakıyorum ama manzara beni rahatlatmıyor. Bakışlarımı kaçırarak uzun ve ağır bir nefes alıyorum.

Yanımdaki koltukta oturan kır saçlı kadın bana sempatik bir gülümseme fırlatıyor. "Ben de gergin bir uçucuyum," diyor.

Ben de gülümsemeye çalışıyorum ama dudaklarımın yüzümü çatlattığını hissediyorum.

Kot pantolonumun cebinden telefonumu çıkardım, mesajlarıma tıkladım ve Emerson'a bir not yazdım. Heath'in önerdiği gibi, ona ve çocuklara geleceğimi söylemiştim. Chelsea'de, en sevdiğimiz yerlerden birinde akşam yemeği için buluşacağız. Belki onları gördüğümde tüm bu keşkeleri çözebilirim. Kafamda bir sürü düşünce ping pong oynuyor.

Emerson: İdari bir karar aldım. Seninle otelinde buluşacağım ve öğleden sonrayı birlikte geçireceğiz. Kız zamanı! Ve bu benim resmi açıklamam.

Bu beni biraz daha iyi hissettiriyor ama çok değil. Keyfim kaçtı, baş aşağı döndüm. New York benim aşkım, evim, yerim. Ama şimdiden Londra'daki işime bayılıyorum. Ve şimdiden Heath'i özledim. En büyük keşke.

Güzel. İhtiyacım var. Berbat durumdayım.

Emerson: Konuş benimle.

Jo: Yakında servisimi kaybedebilirim ama kendimi çelişkili hissediyorum.

Emerson: Çünkü onu seviyorsun.

Duygularım boğazıma dolanıyor ve orada kocaman, rahatsız edici bir düğüm halinde kalıyor.

Jo: Evet.

Emerson: Oh, tatlım. Bu çok zor. Evden ayrılıyorsun, şansını deniyorsun, cesur bir maceraya . Ve sonra atılgan İngiliz'inle tanıştın.

Jo: bir roman gibi geliyor.

Emerson: TJ'e söyle halletsin.

Söyleyeceğim. Ve sonra TJ bana sonunu söyleyebilir.

Emerson: Belki de yapabilirsin. Nasıl bitmesini istersin?

Onun *sorusu şu*. Eğer işi alırsam benimle taşınmasını isteyecek miyim? O ister mi? Ve isteyebilir miyim? Ailesi İngiltere'de yaşıyor. Yaşlanıyorlar. Ayrıca, beni mülakata çağırdı ama sonra benimle New York'a gelmek istemedi. Belki de taşınmak istemiyordur. Ve uzun mesafeli *bir yol bulmamız* gerekecek. Ama ben ne istiyorum? İş alırsam New York'taki bu işi mi istiyorum, yoksa Londra'daki işimi ve hayatımı mı?

Yıllardır ilk kez annemin burada olmasını, ona ne yapacağımı sorabilmeyi diliyorum. O ne derdi?

Gözlerimi kapatıyorum, yüzümden bir damla yaş daha süzölüyor. Artık bilmiyorum bile. Artık onun sesini duyamıyorum.

Uçak taksi yapıyor, hızlanıyor, sonra havalanıyor.

Gökyüzüne doğru yükseliyoruz ve şehrin silueti uzaklarda bir dizi lekeye dönüşüyor.

Ve böylece Londra gözden kaybolur.

* * *

Yedi saatten biraz fazla bir süre sonra JFK'ye varıyorum ve güvenlikten geçip Lyft çağırarak için uygulamayı açıyorum. Ama kafamı kaldırdığımda kordonun diğer tarafında dört tanıdık yüz görüyorum.

Arkadaşlarıma, aileme koşuyorum. New York'a gelme sebebim onlar.

HEATH

Müzeler, Londra'da bir Pazar günü bulunmayı en sevdiğim yerlerden biri değil. Ya da herhangi bir büyük şehirde.

Çok fazla kalabalık.

Çok fazla itiş kakış.

Sanatla çok az zaman geçirdim.

Ama bugün başka seçeneğim yok. Salı günü haber vermem gerekiyor. Eğer hala haber veriyorsam tabii.

Jo New York'a yalnız giderse, ben HighSmith'te mi kalacağım? Atalet mi kazanacak?

Hiçbir fikrim yok, bu yüzden yolculuğumun başladığı yere dönüyorum.

Jo havadayken bir ara St Pancras Uluslararası İstasyonu'na gidip bir Eurostar bileti alıyorum. Trene bindiğimde cam kenarı bir koltuğa yerleşiyorum ve geçen gün Nigel'dan aldığım yarı fotoğraf, yarı deneme kitabını açıyorum.

Paris'e yolculuk boyunca seyahatnameyi okuyorum, taşra Avrupa kasabalarının fotoğraflarına bakıyorum, yazarın her bir yerle ilgili anlattığı hikayeleri inceliyorum. Bu beni iki saatten fazla meşgul ediyor ama Jo'yu düşünmek aklımdan hiç çıkmıyor.

Uçakta uyuyor mu? Çalışıyor mu? Kitap mı okuyor? Koltuk arkadaşıyla mı konuşuyor?

Zihnim yeni sorularla dolup taşıyor. Ne tür bir seyahat arkadaşı olabilir? Ve bunu hiç öğrenebilecek miyim?

O zaman gelecekteki sorular. Amerika'daki işi kabul ederse nasıl bir *ilişkimiz* olacak? Birbirimizi ayda bir mi göreceğiz? Bana katılmamı teklif edecek mi?

O mu? evet diyecek miyim?

Sorular beynimi tırmalıyor ama onları bir kenara itmek için elimden geleni yapıyorum.

Gare du Nord'dan çok uzaklaşmayana kadar okuyorum ve sonra tren Paris'te durana kadar pencereden dışarı bakıyorum.

Çocukluğumda ailemle birlikte bu şehri birçok kez ziyaret ettim. Sanata aşık olduğum yer burasıdır. Metroya binip Paris'in kalbindeki Musée d'Orsay'a doğru yola çıktım.

Biletimi alırken, on altı yaşında hissettiklerimi hissedip hissetmeyeceğimi merak ediyorum - o kaçınılmazlık hissi, çağırımı, tutkumu bulduğuma dair o kesinlik.

Aslanlar beni selamlıyor ve eski dostlar gibi anında tanıdık geliyor. Ezbere bildiğim galerileri dolaşıyorum, Toulouse-Lautrecs'i, Monet'leri, en sevdiğim Van Gogh'u -*Dr. Gachet'nin Portresi*- ziyaret ediyorum. Doktorun ceketi neredeyse parıldıyor. Her zaman hem düşünceli hem de eğlenmiş görünür. Ama hangisi olduğundan asla emin olamıyorum ve onun hakkındaki izlenimim ziyarete göre değişiyor.

Belki de bu yüzden sanat eğitimi almayı seçtim. Bana canlı geliyor, tarih ve hikayelerle dolu. Eğer dinlemek için yavaşlarsanız, resimlerin ve heykellerin hepsi kendi hikayelerini anlatıyor.

Yirmi yıldan uzun bir süre önce bu alanda kariyer yapmam için bana ilham veren tüm eski arkadaşlarıma saygılarımı sunuyorum. Teker teker, galeri galeri hepsini ziyaret ediyorum.

Ve her durakladığımda kendime aynı soruyu soruyorum.

Sırada ne var?

Çoğunlukla aynı cevabı alıyorum ve bu iyi bir şey.

Son Degas'yı ziyaret ettiğimde, tek bir kişiyle bile tek kelime konuşmamıştım. Mutluluk verici bir sessizlik vardı ve ben kendi dünyamdaydım.

Özlediğim tek bir kişi var.

Ama o okyanusun ötesinde, belki de hayatında ve kariyerinde bir sonraki adımın ne olacağına dair kendi cevaplarını arıyor.

Akşam çökerken müzeden çıkıp yakındaki bir brasserie'ye gidiyorum ve bir kadeh beyaz şarap ile niçoise salatası sipariş ediyorum. Seine Nehri kıyısındaki bir kaldırımda tek başıma yemek yiyor, kitabımı okuyor ve fotoğraf çekiyorum.

Ben iyiyim.

İyi olacağım.

Ve yalnız yemek yerken, cevabı buldum.

Yolu buldum.

Son birkaç yılda öğrendiğim bir şey varsa, o da kendi memnuniyetimi nasıl bulacağımıdır. Bunu kitaplarda, sanatta, fotoğrafçılıkta buldum.

Ve bulunduğum her yeri keşfederken beni gitmek istediğim her yere götüren kendi ayaklarımda. Sanırım hala küratörlük yapıyorum ama artık güzel şeylerin fotoğraflarının küratörlüğünü yapıyorum. Bu yeni bir sanat biçimi ve sanat Londra'da olmak zorunda değil.

Henüz kendisi için ne istediğine karar vermemişken, onun için ne yapacağımı söylemenin bana düşmeyeceğini düşündüm.

Sevdiğiniz birini beklemek zor bir şeydir. Ne istediklerini anlamaları için onlara alan tanımak.

Ama bu boşluğa benim de ihtiyacım varmış meğer. Dün gece sahip olmadığım tüm netliği bana verdi.

Ben de ona ne yapacağımı söylemeyi planlıyorum.

Nehir boyunca yürüyüp metroya, oradan da Gare du Nord'a geri dönüyorum. Tren beni gece yarısından sonra evime götürüyor. Daireme iki mil var ve hava geç bahar kokuyor, bu yüzden yürüyorum.

Tam sokağıma döndüğümde, küçük, kırmızı bir araba yanaşıyor. Elinde bavulu olan bir kadın çantasını kaldırıma bırakıyor.

Göğsüm daralıyor. Bavul kalacağı ya da gideceği anlamına mı geliyor? Bilmiyorum, ama yolumu buldum. Ona söylemenin zamanı geldi.

JO

Lyft şoförü bu saatte bomboş olan sokakları arşınlarken dizlerim zıplıyor. Zamanı hızlandırmak, şehrin diğer ucuna sıçramak ve onun dairesine varmak istiyorum.

Kapıyı çalın. Zili
çalın.

Ne yapmam gerekiyorsa.

Aramadım ya da mesaj atmadım çünkü ona sürpriz yapmak istiyordum. Son on dört saat içinde fark ettiğim her şeyi ona yüz yüze anlatmak istiyorum. Görmek, duymak ve hissetmek için bir okyanus ötesine uçmak zorunda kaldığım her şeyi.

Tüm çılgın, şaşırtıcı şeyler - sahip olduğum işi seviyorum, onu seviyorum ve Londra'yı sevmek istiyorum.

Gece yarısını çok geçe, şoför Heath'in sokağına girdi ve kaldırıma yanaştı.

"Teşekkür ederim," diyorum, gözlerim Heath'in binasının kapısına dikilmiş, telefonum ona burada olduğumu söylemek için elimde. Ama göz ucuyla, bu tarafa doğru yaya olarak gelen bir adamın profilini yakalıyorum.

Uzun boylu, yakışıklı, sakallı bir çenesi, güçlü elmacık kemikleri, gür dudakları var. Karanlıkta bile okuyabildiğim nazik, duygulu gözler. Ama gözleri arabanın içinde bana bakmıyor. Sokağı tarıyor, her şeyi içine çekiyor.

Bunu hep yapıyor. Gözlemliyor.

Görüyor. Kataloglama.

Çok iyi bildiği kendi mahallesini bile. Yerinde olmayan bir şeyi aradığını hayal ediyorum. Otobüs durağındaki yeni bir afiş, bankta unutulmuş bir dergi, ağaçlı bir köşede büyüyen bir çiçek.

Ama umarım beni arıyordur.

Gece çantamı aldım, kapıyı iterek açtım ve kaldırıma atladım. Çantamı yere bırakıyorum ve bu ses onu sarsıyor.

Gülümsemesi elektrikli ve anlık. Tüm renkler, tüm şarkılar, tüm hikâyeler. Hayal ettiğim her mutlu son.

Ya da ben öyle umuyorum.

Sadece yirmi adım olmasına rağmen ona doğru koşuyorum. Ona ulaştığımda kollarımı boynuna doluyor ve onu ruhumun derinliklerinden gelen muhtaç, kararlı öpücüklerle boğuyorum. *Seni seviyorum, seni istiyorum, bizi seçiyorum* diyen öpücükler.

Dudakları benimkilerle kilitleniyor ve sanki ben de onun tüm cevaplarıymışım gibi beni öpüyor.

Aradan yirmi dört saatten az bir zaman geçti, ama sanki dokunaklı mektuplar yazarak, yağmur sıçramış pencerelerden dışarı bakarak, bir saatin hiç bitmeyen tik taklarına bakarak uzun, yalnız aylar geçirmişiz gibi yeniden bağlantı kuruyoruz.

Londra sokaklarında öpüşürken onsuz hissettiğim acı yok oluyor.

Sanki kelimeler gereksizmiş gibi öpüşüyoruz ama bu doğru değil. Sevdığınız kişiye her zaman onu sevdiğinizi söylemelisiniz.

Bir süre sonra ayrılıyoruz. Yüzümü tutuyor, göz kapağıma bir öpücük konduruyor, sonra yüzünde alaycı bir sırıtışla geri çekiliyor. "New York seyahatin nasıldı?"

Gülüyorum, büyük ve neşeli, varlığımın merkezinden. "İnanılmaz derecede aydınlatıcı."

"Komik, benim günüm de öyleydi. Paris'e gittim ve sanatla biraz vakit geçirdim."

Resmen zıplıyorum. Ampulünü öğrenmek için ölüyorum. "Bana ne yaptığını anlat."

Küçük bir adım geri atıyor, bakışları benimkileri tutarken sabit. O arsız sırıtış kayboluyor. Kahverengi gözleri kırılğanlaşıyor. "Küstahlık etmek istemem ama New York'taki işi alırsan uzun mesafeli bir iş yaparım ya da seninle New York'a gelirim. Eğer istersen. Nasıl istersen. Nerede olursan ol."

Donup kaldım.

Söylediklerinin muazzamlığı üzerime çöküyor ve tam olarak ne dediğini anlamam birkaç saniye sürüyor. Ve sonunda, ne zaman

Bu anıtsallık bana güzel bir dalga gibi çarpıyor. Onu bulduğum için nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Kalbim boğazıma tırmanıyor. Ellerimi kalçalarına dolayarak onu sıkıca tutuyorum. "Kapa çeneni. Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni," diye mırıldanıyorum.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor. Merak ve sevinç gözyaşları. Gülüyor. "Gerçekten mi? Çenemi kapamalı mıyım?"

"Aman Tanrım. Heath. Bu inanılmaz ve benim için dünyalara bedel. Ama senden gitmeni istemeyeceğim. Burayı seviyorsun. Burası senin evin. Ve mesele şu ki. Sanırım ben de burayı sevebilirim." Nefesimi tutuyorum, gözyaşlarımı yutuyorum. Bunu parçalanmadan söylemeliyim çünkü ben de onun için aynısını yapardım. Nerede olursa olsun. "Mülakata girmeme gerek yoktu çünkü bir teklife ne diyeceğimi zaten biliyordum."

Gözleri bir an kararıyor, kaşları çatılıyor. Tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışıyor.

"Geri çevirdim. Burada kalıyorum. Seni seviyorum ve buradaki işimi seviyorum. İstedğim bu," diyorum ve yüzü en güzel şaşkınlık ifadesine dönüşüyor.

"Jo, New York'taki iş ne olacak peki? Emin misin?" Dikkatlice sorar.

Mutlu bir şekilde omuz silkiyorum. "Mesele şu ki, buradaki işimi seviyorum. düşünmemiştim ama bu kısa sürede Highsmith'e, yaptığımız açık artırmaya ve burada sahip olacağım şanslara aşık oldum. Londra'daki *bu* fırsatı seviyorum. Ve Londra'ya aşık olmak istiyorum, tıpkı sana aşık olduğum gibi. Bana Londra'nı göstermeye devam eder misin?"

Sırıtsı her zamankinden daha büyük ve parlak. Beni kendine doğru çekiyor, alnını alnıma bastırıyor ve *evet diye* fısıldıyor.

Geri çekildiğinde başparmağını çenemde gezdiriyor. "Röportajı bile yapmadın mı?"

"İşe girdiğimde bunun asla işle ilgili olmadığını fark ettim. İş New York'u ve oradaki arkadaşlarımı temsil ediyordu. Onları görür görmez her şey yerine oturdu - The Met'le ilgilenmemin nedeni bile onlardı. Ama arkadaşlarım her zaman yanımda olacak. Her zaman iletişim halinde olacağız. Londra'yı ve seni özledim. Ama bunu bilmek için New York'a gitmem gerekiyordu. Pişmanlık duymayacağımı bilmek için."

"Ve eğer istersen seninle her yere gidebileceğimi bilmeliydim."

Teklifinden çok etkilendim ve şu anda en çok istediğim şeyi kabul ettim. "Şimdi seninle eve gitmek istiyorum. Gitmek istediğim yer orası."

"Güzel. Hadi gidelim. Ama seni konuda düzeltmem gerekiyor." Çenemi kaldırdım, hevesliydim. "Neymiş o?"
"Burası *bizim Londra'mız*" diyor ve ben ona da aşık oluyorum.

* * *

Birleşmeler kıyafetsiz daha iyi oluyor.

Birkaç dakika sonra onun dairesinde yarı çıplaktık, çünkü kimin soyunmaya vakti var ki? Duvara karşı yapılan seksle ilgili bir şeyler öğreniyorum.

Girişte beni kafese kapatıyor, bacağımı kalçasına doluyor ve kendini içime gömüyor.

Keskin, sıcak bir zevk patlaması hücrelerimi dolduruyor. Merkezimden yayılan enfes acı her yere yayılırken gözlerim sıkıca kapanıyor. Elleri beni sertçe kavıyor. Nefesi hızlı ve umutsuzca geliyor ve o hareket ettikçe daha da yakınlaşmak için çabalıyoruz. Ağızların, tenin ve bedenlerin çarpışmasıyla tekrar bir araya geldiğimizde öpüşüyoruz.

Çok geçmeden nefes nefese kalıyorum, beni uçurumun kenarına götürüp ardından bana katılırken adını haykırıyorum.

Daha sonra doğrulup yatağa doğru ilerlediğimizde, bir kolunu bana doluyor ve diğerini uzatıyor. "Ve şimdi, Jo Brennan, New York'ta olman gereken bir Pazartesi günü sabahın ikisinde yatağıma nasıl geldiğinin hikâyesini anlat bana."

Onun yanına uzanarak kendi sonumu nasıl yazdığımı anlatmaya başladım.

"New York'ta uçaktan indiğimde arkadaşlarım beni bekliyordu.

Emerson, TJ, Nolan ve Easton. Hepsi güvenliğin diğer tarafındaydı. Uçaktayken Emerson'a mesaj atmıştım ve o da onları aramıştı. Herkesi görmem gerektiğini biliyordu," diyorum, yaklaşık on iki saat önce göğsüme saplanan ağırlığı hatırlayınca kalbim yine biraz ağırlaşıyor. "Bagaj karuselinin yanındaki sandalyelere oturduk ve onlara onları özlediğimi söyledim ama aynı zamanda Okyanusun ötesinde, burada, Londra'da her şeyi özlediğimi söyledim."

Parmaklarını kalçamda gezdiriyor, gözleri sevinçle parlıyor. "Devam et."

"Beni gitmem için cesaretlendirdiğine sevindim. New York'ta yeni bir iş için can atmadığımı anlamak için onları görmem gerekiyordu. Arkadaşlarımı özliyordum. Ama onlar da aşık oluyor, taşınıyor ve değişiklikler yapıyorlar. İşte

New York'ta kalacaklarının garantisi yok ama nerede olurlarsa olsunlar onlarla arkadaş olacağımı biliyorum. Onları sevmek için her gün ya da her hafta görmem *gerekmediğini* anlamak için onları görmem *gerekti*."

"Bunu kendiniz deneyimlediğiniz için çok memnunum" diyor.

"Ben de." Biraz utangaç bir tavırla omuz silkiyorum. "Son bir ay bana bunu öğretti. Ama New York yeniden bir seçenek haline geldiğinde, ait olduğum yerin *burası* olduğuna inanmak için oraya gitmem gerekti." Yatağı bir Londra haritasıymış gibi bıçaklıyorum. "Onlar her zaman hayatımın bir parçası olacak, ben de onların bir parçası olacağım. Ama burada bir adamla tanıştım ve çok iyi biri. Benimle her yere gelmeyi bile teklif etti."

"Kulağa harika geliyor," diye takılıyor Heath.

"Öyle. İşte bu yüzden ben de onunla her yere giderim," diyorum ve adamım güzelce gülümsüyor, hiçbir şey söylemiyor ama yüz ifadesiyle her şeyi anlatıyor.

Belki de ikimizin de beraberliğimizi kucaklamak için bu kısa ayrılığa ihtiyacı vardı. Ve birbirimiz için ne kadar ileri gidebileceğimizi bilmek için.

"Ben de döndüm, bir bilet aldım ve bir sonraki uçağa atlayıp buraya geldim. Seni görmek için. Sana sürpriz yapmak için."

Heath de oturmak için ayağa kalktı. Parmak eklemlerini yanağımda gezdiriyor. "Sen şimdiye kadarki en iyi sürprizsin. Çok heyecanlandım. Şaşkına döndüm ve heyecanlandım."

"Güzel." Memnuniyetle sırtıtıyorum. "Ben de böyle hissetmeni istiyordum."

"Ve kalmanı istiyorum, Jo. Burada kalmanı istiyorum. Londra'da görecekt daha çok şey var, Birleşik Krallık'ın geri kalanı ve tüm Avrupa var. Her şeyi birlikte görebiliriz."

Boğazımdaki düğümü yutkunarak geçiştiriyorum. Beni bu adama ve bu şehre bağlayan ezici duyguların düğümü.

"Bugün izinliyiz," diyorum. "O zaman başlayalım."

Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Kütüphane kartım yok ama sizi ödünç almamın bir sakıncası var mı?"

Kendimi gülünç derecede şanslı hissederek, gülerek ve mutlu bir şekilde kollarına atıyorum. "O bara girip ateşli bir İngiliz'le seviştiğim için çok mutluyum."

"Ve bakın elinizde ne var. Sizi en çok mutlu etmek isteyen huysuz biri."

Kimseden sonunu yazmasını istememe gerek yoktu. Bu bizim birlikte geçirdiğimiz hayatın hikâyesi ve daha yeni başlıyor.

HEATH

HighSmith'e birlikte gitmiyoruz ve Emily ile ilişkimizi konuşmamaya karar veriyoruz. Özellikle de şirket için daha uzun süre çalışmayacağım için, herhangi bir şeyi ifşa etmeye gerek olduğundan bile emin değilim.

Önce Jo içeri giriyor, ben de ofise yakın bir kafede telefonumla istifa mektubum üzerinde çalışıyorum.

Bittiğinde -kısa ve minnettar- çıktısını almak için ofise gidiyorum. Neredeyse yirmi yıl sonra istifa etmek yüz yüze yapılmalı, e-postayla değil.

Altıncı kata ulaştığımda resepsiyon görevlisine merhaba deyip ofisime . Ama kapıya varmadan Riya beni durduruyor.

"Psst. Heath!" Beni yanına çağırırken bilezikleri şıngırıyor.

"Evet?"

"Duydun mu?"

Kaşlarım çatıldı. "Neyi duydun?"

"Sandy dinlenme odasında ağzındaki baklayı çıkardı. Bir granola bar alıyordu ve dedi ki-"

Topuklu *ayakkabılar* parke zeminde *tıkırıyor*. Emily kızıl saçlarını ensesinden süpürüyor, manikürlü parmaklarını sallıyor. Jo onun yanında, gülümsüyor.

"Sana sonra anlatırım," diye ekler Riya.

"Elbette," diyorum sırtarak, o giderken.

"Heyecan verici haberlerim var," diyor Emily ellerini kavuşturarak.

Jo'nun görevi kazandığını duymak için sabırsızlanıyorum. Kadınım için daha fazla heyecanlanamazdım. "Umarım Jo Brennan'ı başkan yardımcısı olarak seçmişsinizdir. Bu iş için en uygun kişi o, hiç şüphesiz," diyorum. Bu gerçek, tüm gerçek ve başka hiçbir şey değil.

Emily başını eğiyor ve parmak eklemine kulağına sürüyor. "Heath, az önce bir iş arkadaşına iltifat edip başvurduğun bir iş için onu mu önerdin?"

Bugün *insanlar* bile yüzümdeki sırtışı silemiyor. "Ben yaptım. Enerjik, tutkulu ve azimli biri. İstedğin her şey onda var."

Emily, Jo ve bana ofisime girmemizi işaret etti, biz de girdik ve kapıyı arkamızdan kapattı. İkisi kanepeye oturdu, ben de sandalyeye oturdum. Sonra beklemeye başladım. Bu benim anım değil.

Emily omurgasını dikleştirir, daha uzun oturur. "Jo söylediğiniz nedenlerden dolayı ideal. İhtiyacımız olan tüm canlılığı ve tutkuyu getiriyor."

"Öyle," diyorum.

"Teşekkür ederim," diyor Jo ve içinde bir şey tuttuğunu anlayabiliyorum. Eğer bir sırda, bilmek istediğim bir sır.

Emily'nin gözleri benden ayrılmıyor. "Ama bilginin eşi benzeri yok. Onsuz yaşamak çok zor. İçgörün. Bağlantılarınız. Ve siz ikiniz mükemmel bir takımsınız," diyor. Aramıza bakıyor, bir an durup derin bir nefes alarak noktılıyor. "Bu yüzden, umarım eş Başkan Yardımcısı olarak birlikte çalışmaya istekli olursunuz."

Sürprizleri severim. Eğlencelidirler ve beni tetikte tutarlar.

Ve bu bir ay önce, hatta birkaç hafta önce çok hoşuma gidecek bir sürprizdi.

Ama istediğim iş ya da hayat bu değil.

Aşkta ve belki de kariyerde ikinci bir sahip olduğum için şanslıyım. Hepsinden önemlisi, gerçekten arzuladığım hayatı kurma şansım var ve Paris'teki günüm bana bunun neye benzeyebileceğini gösterdi. Jo yanımdayken bu hayat şansını yakalayabildiğim için şanslıyım.

Nezakete gülümsüyorum, onaylarcasına başımı sallıyorum ve cevabımı veriyorum. "Teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım. Ama reddedeceğim ve bir ay önceden haber vereceğim."

Jo'nun yüzü *çoğunlukla* ifadesiz ama dudaklarında sinsice bir gülümseme belirliyor. Bunun ayrılmamı *istediği* için değil, Emily ikimizin de kalmasını istediği için benim adıma mutlu olduğu için olduğunu düşünüyorum.

Ancak Emily'nin gülümsemesi kayboluyor. "Bu işi sadece kendine ait olacaksa istediğin için mi?"

Başımı sallayarak kıkırdıyorum. "Hayır, hiç de değil. O kadar benmerkezci değilim. Sadece başka şeyler yapmayı tercih ederim."

Jo başını eğiyor, saçları yüzünü gizliyor, sanki daha fazla poker suratlı kalamayacakmış gibi. Belki de sır, onun benim sırlarımı saklıyor olmasıdır. Kalbimi biliyor. Dün gece Jo'ya Musée d'Orsay'ı ziyaret etmemin Cuma gecesi ona söylediklerimi doğruladığını söyledim.

Sanatı seviyorum. Ama işimi sevmiyorum. Ve şimdi başka bir kariyer yolu beni çağırıyor.

"Ne tür başka şeyler?" Emily soruyor.

"Bunu ." Cevabı biliyorum ama özel ve paylaşmama gerek yok. Paylaşabileceğim şey şu: "Bunun bir kısmı sanat piyasası danışmanlığını da içerecek ve eğer bunu yaparsam uzaktan çalışacağım."

Canımın çektiği gibi.

"O zaman bizim için danışmanlık yapacaksın," diyor acımasızca.

Şaşkınlıkla göz kırpiyorum. Karar vermesi bir aydan fazla süren bir kadın için birdenbire inanılmaz derecede kararlı oldu.

Gülüyorum. "Yapacak mıyım?"

"Evet! Sanat piyasası danışmanlığı işine başlıyorsun. İlk müşterin ben olmalıyım. Geçen ay bana bu müzayede evi için ne istediğimi gösterdi. Açgözlü ve hırslıyım. Bunu size söylemekte bir sakınca görmüyorum. HighSmith'in en iyisi olmasını istiyorum. Bu yüzden ikinizi de bu görev için düşündüm. İkiniz de en iyiler arasındasınız. İkiniz de masaya bir şeyler getiriyorsunuz. Heath, eğer seni eş başkan yardımcısı olarak alamazsam, bilgini ve içgörünü danışman olarak alacağım. Başka kimsenin senin beynine erişmesine izin vermeyeceğim."

Jo şimdi geniş geniş gülümsüyor. "Çok büyük bir beyin,

Heath." Gözlerimi deviriyorum.

"Yani, mısın?" Emily bastırıyor. "Bize uzaktan danışmanlık mı yapacaksın?"

Utangaç davranabilirim. Ama ne anlamı var ki? Danışmanlık yeni kariyer yolumun bir parçası. Jo'ya bundan sonra yapmak istediğim her şeyi anlattığımda, *bir sürü ek iş yapacaksın gibi görünüyor* dedi.

Hedefim bu ve tüm bu yan işleri tek başıma yapabilirim.

Emily'nin gümüş tepside sunduğu bu da dahil.

"Hmm. Sanat piyasasında uzaktan çalışmak? Evet, sanırım ikna olabilirim," diyorum Emily'ye ve o da gülümsüyor. "Ama yine de haber vereceğim."

"Biliyorum. Ve hala seni tutuyorum. Her zaman bir yolunu bulurum, Heath."

Öyle.

* * *

Bir ay sonra Jo'yu işe götürdüm, dudaklarına bir öpücük kondurdum, sonra ona bir kahve fincanı ve kahverengi bir çanta verdim. "Şimdi diğerleriyle iyi geçin ve kurabiyeni paylaşmayı unutma," diyorum ona.

"Bisküvi demek istemedin mi?"

"Şu seksi İngiliz diline bak," diyorum ve çantayı kavırıyor. "*Bisküvini* paylaşmayı unutma."

"Sanki ikramlarımı paylaşacakmışım gibi," diyor ve burnumun ucunu öpmek için parmak ucunda uzanıyor. "Ve sen de *kitaplarla* iyi oynuyorsun."

"Yapacağım."

O ofise gidiyor, ben de diğer tarafa dönüp yeni bir kitap almak için Nigel'in dükkânına uğruyorum. Elinde Rhys Locke'un en yeni kitabı vardı ve beni baştan çıkarmak için onu sallıyordu.

"Bunu senin için aldım. Ama asıl soru şu ki, bunu hak ediyor musun?"

Homurdanıyorum. "Defol git."

Kahkahayı basıyor, avucunu tezgaha vuruyor. "İşte böyle. Her zamanki gibi bir piç."

"Ve artık bir tane olmakta özgürüm," diyorum sertçe. Bir çift çoraba uzanıyorum, *üzerinde "Bu toplantı tam bir saçmalık"* yazan tek boynuzlu atlı çoraba. "Bunları da alacağım."

"Jo için," diyor kalpleri titreten bir sesle. "Lafı açılmışken, o dükkâna geldiğinde, sana yaptığım gibi bir şeyi hak edip etmediğini hiç merak etmiyorum. Kitaplarını, mumlarını ve kartlarını benden aldığı anda ondan para bile almıyorum. O kadar hoş biri ki, ona sadece mallarımı veriyorum. Asıl soru şu: Onu böyle huysuz bir herifle birlikte olmaya nasıl ikna ettin?"

"Kitaplar," diyorum. "Kitaplar yüzünden birbirimize aşık olduk." "İşte bu çok mantıklı."

Vedalaşıyorum ve o Sudoku'suna dönerken ben de kütüphaneye gidiyorum. Orada, Alice'e son ödülümü bırakıyorum.

Jo ve benim son bir ay içinde yalayıp yuttuğumuz kitapları incelerken gözleri parlıyor. "Ooh, bir Hazel Valentine ve bir TJ Hardman. İyi bir romantizme bayılırım."

"Ben de öyle," diye katılıyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Sen mi? İyi bir romantizmi sever misin?"

"Bu o kadar imkansız mı?"

"Pek senin gibi görünmüyor."

"Sadece iyi bir romantizmi sevmiyorum. Harika olanları da severim." Yığına vuruyorum ve onu onlarla baş başa bırakıyorum. Kütüphaneye girip sessiz bir masa buluyorum, yeşil lambayı yakıyorum ve dizüstü bilgisayarımı açıyorum.

Birkaç saat boyunca Emily için bir araştırma projesi üzerinde çalışıyorum ve orada bulunduğum her sessiz saniyenin tadını çıkarıyorum.

Gün içindeki *diğer işlerimin* sanat danışmanlığı kısmını tamamladıktan sonra, çıkarken telefonumu kontrol ediyorum ve Soho'daki Seven Noses'a gidiyorum. Griffin sanat enstalasyonunu (duvarlara yerleştirilmiş burun heykelleri) turlarına ekliyor ve web sitesi için fotoğraf çekmem için beni tuttu. Bu da benim *ek işlerimden* biri: onun ve diğer Londra tur şirketleri için fotoğraflar çekmek, olağan şüphelileri ve bu harika şehrin gizli mücevherlerini vurgulamak. Belki bir gün Londra'daki sıra dışı yerler hakkında bir kitap yazarım.

Ya da belki hepsini kendim ve Jo'm için saklarım.

Galeride bir saat kadar zaman geçiriyorum, yüzlerce fotoğraf çekiyorum ve öğleden sonra bunları düzenliyorum.

Akşam Jo ile yemekte buluşacağım.

"Riya, Freddy ve benim aklımıza yeni bir sanatçı için bir video serisi hazırlamak gibi parlak bir fikir geldi," diyor köri yerken. Yemek yiyoruz, konuşuyoruz ve sonra nehir boyunca yürüyoruz, bir köprünün yanında öpüşmek için duruyoruz.

"Bir fotoğraf çek" dedi bana.

İstedğini yapıyorum ve o da bunu arkadaşlarına gönderiyor.

* * *

Bir ay sonra, bir Cumartesi sabahı erkenden dışarı çıktık ve hem yatak odası hem de ofisi olan daireleri kontrol ettik. Covent Garden'ın kenarında, küçük bir parka bakan bir daire bulduk.

Kiralama acentesinin arkasındaki gıcırtilı merdivenlerden yukarı çıkarken "Bu mükemmel olabilir" diyor.

Daireye ulaştığımızda Jo doğruca pencereye gidiyor, sonra gözleri parlayarak heyecanla işaret ediyor. "Bak!"

Bir kolumu beline dolayarak pencereden dışarı bakarken ona katılıyorum. Kıkırdıyorum, sonra burnunu öpüyorum. "Ördekler."

"Dediğim gibi, senin için mükemmel. Ördek göleti manzaralı bir oda."

Acenteye döndüm. "Bunu alacağız."

Birkaç hafta sonra birlikte yaşamaya başladık ve şömine rafının üzerine çerçeveli bir fotoğraf koydum; o ve benim birçok fotoğrafımızdan biri.

EPILOG

Jo

Bu seyahat için gün sayıyordum ve işte geldi. Heath ve ben uzun bir hafta sonu arkadaşlarımızı ziyaret etmek için New York'a uçuyoruz. Ona Central Park'ı gezdireceğim, sonra da eski uğrak yerimi ziyaret edeceğiz.

Murray Hill'de sevdiğim bir langırt salonu. Village'da bir kitapçı.

James Tiyatrosu'nda *Anything Goes* oyununu izleyeceğiz.

Emerson ve Nolan ile.

Onu Chelsea'deki Gin Joint'e götürüyorum, Moscow Mules sipariş ediyoruz ve piyanistin eski standartları mırıldanmasını dinliyoruz. Ve teker teker, bulduğum ailem bize katılıyor.

"Jo sayesinde seni zaten tanıyormuşum gibi hissediyorum," diye şaka yapıyor TJ.

El sıkışırlarken Heath güler. "Ben de sana. Kitaplarınıza bayılıyorum."

"Kitabın nasıl ?"

Heath koluyla beni sararken, "Zekice," diyor. "Çok fazla araştırma yaptık."

Gerçekten de öyle. Fotoğraflardan oluşan bir kitap derliyor - *Londra'da Öpüşülecek En İyi Yerler*. Ek işlerinden bir diğeri ve üçüyle birden uğraşmaktan çok mutlu; turlar için fotoğraf çekiyor, sanat danışmanlığı yapıyor ve yeni bir resim kitabı hazırlıyor.

Ben çok istekli bir deneğim. Fotoğraf çektiği her yeri test etmesine yardım ediyorum. Araştırma çok önemli.

Londra'dan sonra Paris'e, sonra Viyana'ya, sonra da Roma'ya gideceğiz. Dünyanın her yerini öpeceğiz ve en iyi noktaları başkalarıyla paylaşacağız.

Easton ve Bellamy barda bize katılıyor, sonra Emerson ve Nolan, en sonunda Jude içeri giriyor ve ben geriliyor ama onun burada olmasının iyi gitmesini umuyorum. Yakın zamanda TJ ile bir geçmişi olduğunu öğrendiğimden beri endişeliyim. Görünüşe göre yıllar önce TJ bir süre orada çalışırken Londra'da tanışmışlar. Bana ihtiyacı olabilir diye TJ'i dikkatle izliyorum, ama TJ ile Heath'in kardeşi arasındaki sürtüşme neredeyse titreşiyor olsa da o sakın. Ya da, bekle. Gözlerinde gördüğüm şey sıcaklık mı? Birbirlerine bakışları, arkadaşımın ne tür sırlar sakladığını merak etmeme neden oluyor. Belki de Londra'da çok eskiden bir şeyler olmuştur? Ya da daha yakın zamanda? Bunu ondan daha sonra öğrenmeye çalışacağım ama şimdilik Heath'le sohbet eden Emerson'a dönüyorum.

"Jo sana en sevdiğim yemek kamyonunu gösterdi mi?" Emerson Heath'e sorar. "İçinde taco ve ramen eriştesi olan mı?" O sorar.

"Bir insan taco ve ramenden başka ne isteyebilir ki?" Nolan şaka yapıyor.

"Aklıma bir şey gelmiyor," diyor Heath ve tekrar koltuğa oturduğumuzda safir mavisi kanepede, bir kolunu bana doluyor. "Aşk hariç." "Kesinlikle," diyorum.

Etrafıma baktığımda, bunun çoğunu burada görüyorum. Pek çok arkadaşımın aşık olduğunu, aşık kaldığını... ve TJ ve Jude ile birlikte belki de aşkı özlediğini görüyorum.

Başkalarının sevdikleri insanlarla birlikte evlerini bulduklarını görüyorum.

Ben buldum ve denizin ötesinde, yanımda bu adamla birlikte.

EPILOG

Biraz sonra
Heath

Sarmaşıklar dur durak *bilmiyor*, *kilisemizin* duvarları boyunca yükseliyor ve kalınlaşıyor.

Buranın bir adı yok, o yüzden ben bir isim verdim.

Bunu da paylaşma zamanı. Burası öpücük kitabım için fotoğraflayacağım son yer.

Birçok açıdan birkaç fotoğraf çekiyorum ve bir süre sonra Jo bana katılıyor, yanıma gelip yanağıma bir öpücük konduruyor. "Bir tane daha ister misin?" diye soruyor.

"Kitap için mi?"

"Hayır, şöminemiz için. Yeni bir çerçeve aldım. Hepimizin Gin Joint'de çekilmiş fotoğrafının yanına koyabiliriz. İkimizin bir fotoğrafı daha olabilir."

Elimizde bunlardan çok var. Ama koleksiyona bir şeyler eklemekten her zaman mutluluk duyarım. Kamerayı çevirip ikimizin bir fotoğrafını çekiyorum, sonra da öpüşürken. Öpüşmeyi kestiğimizde, hızlıca hareket ediyorum.

O kadar hızlı ki, beni tek dizimin üstünde, kamerayı yere koyarken görünce şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor.

"Jo Brennan, buraya tek başıma ilk geldiğimde, bir gün burayı biriyle paylaşmayı hayal etmişim. Sonra sen hayatıma girdin ve anında o kişi oldun," diyorum gözleri parlarken ve gülümsemesi göklere yükselirken. "Ve bu - gülüşün- sevdiğim şeylerden biri

Senin için deliriyorum. Çok parlaksın, güneş gibisin. Ve sana güneş ışığına ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım var. Seni seviyorum ve günlerimin ve gecelerimin geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Sadece seninle."

"Evet, evet, ," diyor dizlerinin üzerine çökerek.

Ben daha yüzüğü çıkaramadan yüzümü tutuyor ve beni sert ve güzel bir şekilde öpüyor.

Kendimi anın tadını çıkarmaya bıraktım.

Kısa bir süre önce, sahip olduğun şeye sahip olduğunu düşündüm. Aşkın iki kez gelmeyeceğine inanırdım. Günlerimin geri kalanında tek başıma mutlu olacağımı sanıyordum.

Ama sonra Jo şehrim ve doğrudan kalbime girdi ve eğer izin verirseniz büyük aşkın ikinci kez mümkün olduğunu öğretti. Eğer onu kucaklarsan. Sevdiğin kişiye değer verirsən.

O benim hayatımın büyük aşkı.

Belki de kismettir. Ya da belki de kismet Jo gibi bir kadını dünyanıza getirdiğinde şansı yakalamaktır.

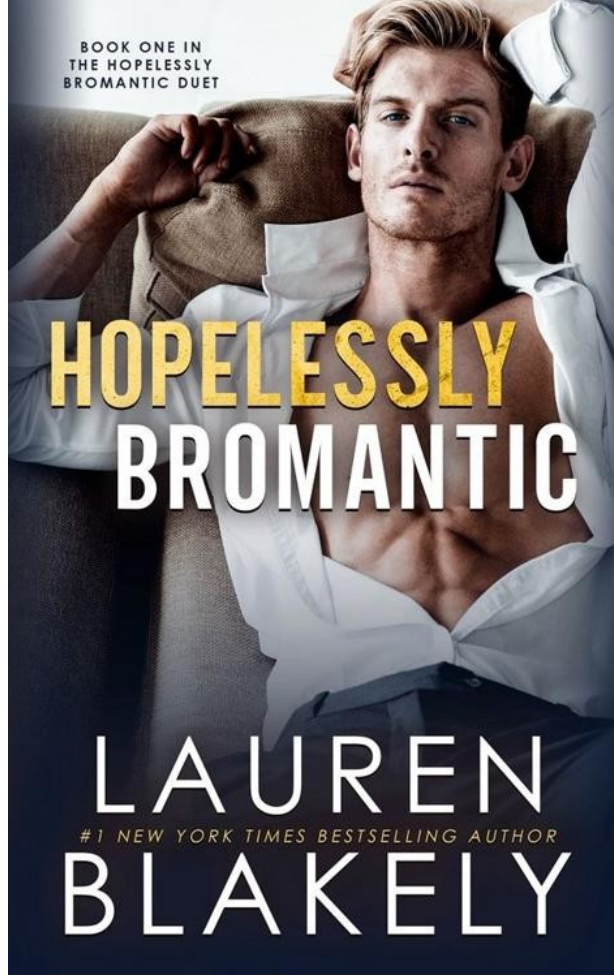
Öpüşmeyi kestiğinde, başladığım şeyi bitiriyorum. "Benimle evlenir misin?" "Evlenirim. Ve seni hayatımın sonuna kadar seveceğim."

Birkaç ay sonra, gizli bir mücevher olan kilisemizde evlendik ve bu mutlu sonumuzun sadece başlangıcıydı.

SON

Sırada TJ'in destansı romantizm hikayesi var! Jude ile! Bir zamanlar Londra'da bu iki adam arasında neler olduğunu öğrenin! Onların seksi, çılgınca duygusal aşk hikayesi, oda arkadaşından sevgiliye romantizm Hopelessly Bromantic'te başlıyor. Hopelessly Bromantic'i sipariş edebilirsiniz

ama çıkış gününde fiyatı artmadan önce hemen alın! Ya da posta listeme, bu ve diğer ateşli, seksi yeni romanlar çıktığında ilk siz haberdar olun!

TJ arkasını dönüyor, sonra adım . "Geri arandın mı?" "Akıl mı okuyorsun sen?" Haberden sersemlemiş bir halde soruyorum.

"Gülümsemesi ve *evet demesi* her şeyi ele verdi," diyor ve beşlik çakmak için elini uzatıyor.

"Pazartesi 12'de." Avucuna bir şaplak attım.

Ben elini bırakamadan TJ beni kucaklamak için kendine doğru çekiyor. "Tebrikler. Başaracağını biliyordum."

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü tıraş losyonunu içime çektiğimde boğazım düğümleniyor. Burnumu hafifçe kaydırıyorum, bir hırsız o nefis kokuyu bir kez daha çekiyor.

Kolları beni sararken, aklım karanlık sonrası olasılıklarla dolup taşıyor. Eminim o da öyle düşünüyordur, çünkü bir şeyler mırıldanıyor -anlaşılmaz bir şeyler.

Tutarsızlığı o anı daha da seksi kılıyor.

TJ bıraktığında yavaş ve kararlı bir şekilde elleri kollarımdan aşağı kayıyor.

Yoksa bu hüsnükuruntu mu? Gözlerim doğrulamak için ellerine kayıyor. Ama her şey sıcak ve puslu geliyor ve bana kasten mi dokunuyor yoksa yavaşça bırakıyor mu bilmiyorum.

Tek bildiğim içimin eridiği.

Tutmayı bıraktığında sert bir sesle, "Tekrar prova yapmak ister misin? Bu hafta sonu?"

"Evet. Biliyorum. Pazar nasıl?" "Mükemmel."

Sonra bir elini omzumda gezdiriyor. Gözlerimi kırpıştırıp ne yaptığını anlamaya çalışıyorum.

"Gömleğinin üzerinde bir şey vardı," diyor tembel bir omuz silkmeye.

"Ben mi yaptım?"

Dudaklarıma bakarken gözleri kararıyor, sonra tekrar yukarı bakıyor. "Sadece onu çıkarmak istedim."

"Çıkardın mı? Çıkardın mı?"

TJ başını sallar. "Sanmıyorum aslında."

"Tekrar denesen iyi olur," diyerek onu bana bir kez daha dokunmaya davet ediyorum.

Çıkış gününde fiyatı artmadan önce Hopelessly Romantic'i her yerden sipariş edebilirsiniz!

Emerson ve Nolan'ın hikayesi arkadaştan aşığa bir romans olan Shut Up and Kiss Me'de anlatıldı! Easton ve Bellamy'nin hikayesi düşmanlardan 'de anlatıldıaşıklara romantizm romanı COME AGAIN

AYRICA LAUREN BLAKELY TARAFINDAN

FULL PACKAGE, New York Times Çok Satanlar listesinde 1 numarada yer alan romantik komedi!

BIG ROCK, New York Times Çok Satanlar listesine giren bağımsız romantik komedi!

THE SEXY ONE, New York Times Çok Satanlar listesine giren bağımsız bir aşk romanı!

THE KNOCKED UP PLAN, birkaç hafta boyunca USA Today ve Amazon Listelerinde En Çok Satan bağımsız aşk romanı!

EN DEĞERLİ OYUNCU, birkaç hafta boyunca USA Today Çok Satan seksi bir spor romantizmi! Ve ona eşlik eden spor romantizmi, MOST LIKELY TO SCORE!

WANDERLUST, USA Today Bestselling çağdaş romantizm!

OLDUĞUN GİBİ GEL, Wall Street Journal ve USA Today'de birkaç hafta en çok satan çağdaş aşk romanı!

PART-TIME LOVER, birkaç hafta boyunca USA Today Çok Satanlar listesinde yer alan çağdaş bir aşk romanı!

Duygusal bir ikinci şans olan UNBREAK MY HEART, USA Today Bestselling çağdaş romantizm!

BEST LAID PLANS, USA Today Çok Satanlar listesinde yer alan seksi bir arkadaşın sevgiliye romantizm!

The Heartbreakers! USA Today ve WSJ Çok Satan rock yıldızı serisi tek başına!

P.S. IT'S ALWAYS BEEN YOU, sürükleyici bir ikinci şans romantizmi!

BENİM BİR HAFTALIK KOCAM, seksi bir bağımsız romantizm!

İLETİŞİM

Lauren'i Twitter'da [LaurenBlakely3](#), Instagram'da [LaurenBlakelyBooks](#), Facebook'ta [LaurenBlakelyBooks](#) veya çevrimiçi olarak [LaurenBlakely.com](#). Ayrıca ona laurenblakelybooks@gmail.com adresinden e-posta gönderebilirsiniz.adresinde bulabilirsiniz

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

